

หลวงพ่อบอกว่าเขียนเคยถามดิฉันว่า “อยากจะสอนไหม” ท่านบอกว่าอยากให้มีผู้หนึ่งสอนธรรมะบ้าง ถ้าจะสอนแล้วอยากได้อะไรหลวงพ่อก็จะให้ ท่านหมายถึงอุปกรณ์การสอน เราก็สงสัยในตัวหลวงพ่อบอกว่า เอ๊ะทำไมหลวงพ่อยากให้เราสอน เราไม่น่าจะสอนคนได้หรอก เพราะเราเป็นคนไม่ชอบสอน คือหลวงพ่อบอกว่าตอนนี้ชาวพุทธส่วนใหญ่ตายอย่างอนาถา เราตกใจเมื่อได้ยินคำนี้ ทำไมหลวงพ่อบอกคำนี้ ทำไมหลวงพ่ถึงพูดอย่างนั้น เราคิดนะ หลวงพ่คงรู้ว่าเราคิด หลวงพ่เลยบอกว่า ที่หลวงพ่พูดตายอย่างอนาถา เพราะ

1. ตายกับเครื่องมือไม่เครื่องมือ ทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองจะตาย ปฏิเสธเครื่องมือ แต่ลูกหลานไม่ฟัง คำว่าปฏิเสธเครื่องมือดิฉันต้องให้พวกเราเข้าใจว่า ณ เวลานี้ คำว่าปฏิเสธเครื่องมือ หมายถึงคนไข้ที่รู้ว่าตัวเองจะตายเป็นโรคที่รักษาไม่หายแล้ว ไม่ใช่มีความหวังว่าจะหายแล้วเราไปปฏิเสธเครื่องมือของคนไข้ตายในตึกไอซียู ตายกับใครก็ไม่รู้ ปิดหน้าปิดตา ส่วนใหญ่แพทย์พยาบาล ที่อยู่ในไอซียูเขากลัวการกระจายเชื้อ เขาก็ปิดหน้าปิดตา นี่ก็เรียกว่าตายอย่างอนาถา

2. ตายกับความตื่นตระหนก ตายกับความวิตกกังวล วิตกกังวลเรื่องต่างๆ นานาสารพัด แต่ไม่มีใครมาอยู่เคียงข้าง ไม่มีใครมาพูด ไม่มีใครมาบอก แล้วก็ขาดใจตาย ตายแล้วจะไปไหน สุคติหรือทุคติ

ท่านถึงบอกว่าตายอย่างอนาถา ท่านไม่อยากให้ตายแบบนั้น แม้ว่าตายในโรงพยาบาล เราก็ควรจะมีกระบวนการหรือวิธีการที่ช่วยให้คนไข้ได้พบกับสุคติภูมิ ท่านสอนมาอย่างนั้น

พยาบาลฟ้ามงต้น

เกื้อจิตร แรรัมย์

พยาบาล ผ่าทางตัน

เกื้อจิตร แรรัมย์

“แสงเทียน ส่องธรรม นำทางผู้ป่วยระยะสุดท้าย”

I SEE U

โครงการส่งเสริมบทบาทพระสงฆ์ โรงพยาบาล ชุมชน
ในการเยียวยาจิตใจผู้ป่วยเรื้อรังและระยะสุดท้าย

กราบขอขอบคุณ

พระอาจารย์ไพศาล วิสาโล
พระอาจารย์ครวชิต อภิญาโน
ครูบาอาจารย์ผู้เป็นต้นแสงก่อให้เกิดสายงาน
จิตอาสาเยี่ยวยาจิตใจผู้ป่วยวิถีพุทธขึ้นมา

อนุโมทนาบุญ

พยาบาลเกื้อจิตร แซรัมย์
ต้นแบบจิตอาสาผู้เอื้อเพื่อแบ่งปันประสบการณ์อันทรงคุณค่า
เพื่อเผยแพร่อุทิศสาธารณะ

จิตอาสาทุกท่าน
ผู้เสียสละเวลา แรงกาย แรงใจ มาช่วยกันทำให้หนังสือเล่มนี้
สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขออโหสิกรรม

ความผิดพลาดใดๆอันอาจเกิดขึ้นจากการผลิตหนังสือเล่มนี้
คณะผู้จัดทำขออโหสิกรรมเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ขึ้นในโอกาสต่อไป

เกื้อจิตร แพรรัมย์

พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ รพ.บุรีรัมย์

ดิฉันเป็นเด็กบ้านนอก เข้าใจสภาพเวลาญาติเราป่วยไข้ดี แล้วก็ป่วยบิดาที่เคยเป็นคนไข้ด้วย ดิฉันรู้ว่าเวลาคนเราป่วยนั้น ไม่ได้ป่วยทางกายอย่างเดียว ใจมันป่วยด้วย มันว่าเหว่ เคืองคว้าง อ่อนแอ คำพูดคำจา ท่าทีของหมอ พยาบาลจึงสำคัญสำหรับคนไข้มาก และในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธด้วย พระพุทธเจ้าได้สอนเราว่า เรามีการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสงสาร ในขณะที่เรา เกิด แก่ เจ็บ แล้วก็ตายไป ช่วงที่เราตาย พระท่านบอกว่าขณะที่เราจะตาย ถ้าจิตของเรานึกถึงส่วนที่เป็นกุศล เราก็จะไปดินแดนสุคติภูมิ ภพภูมิที่มีความสุข เช่น ภพภูมิมนุษย์ ภพภูมิเทวดา แต่ว่าถ้าขณะที่จะตาย จิตเราไปคิดถึงเรื่องอกุศล เรื่องความห่วงใยอะไรต่างๆ นั้น ทุกคิดเป็นทีหวัง ทุกคติภูมิคือภพที่มีความทุกข์ เกิดเป็นคนก็ไปเกิดประเทศที่วุ่นวาย รบราฆ่าฟันกัน หรือต่ำกว่ามนุษย์ก็ไปเป็นเดรัจฉาน ซึ่งเดรัจฉานไม่มีโอกาสทำบุญ ถ้าไปตกภพภูมิแบบนั้นโอกาสที่จะทำบุญจากตรงนั้นแทบไม่มีโอกาส ดิฉันได้เรียนรู้จากหลวงพ่อดำเขียน, พระอาจารย์ครุฑ, พระอาจารย์ไพศาล เกี่ยวกับการดูแลใจกันก่อนตาย ซึ่งทำอย่างไรเราจะให้เขาตายสงบ ซึ่งการตายสงบก็ต้องมีกระบวนการ ถ้าคนไข้ปฏิเสธการตายหรืออะไรทั้งหลาย หรือว่าตายอย่างมีห่วง ตายตาไม่หลับ หมายถึงการที่ตาเบิกโพลง พยาบาลจะไปเอาพลาสติกมาปิด จะปิดไม่อยู่เพราะกล้ามเนื้อตาที่มันเกร็ง มันเกร็งก่อนตายมันเบิกโพลง ถึงเราจะเอาพลาสติกมาปิด พลาสติกเตอร์พอโดนเหงื่อ โดนอะไรมันก็เปิดขึ้นมาใหม่ และไม่มีคนปิดตาให้ยามใกล้ตาย คือไม่มีคนเอาข้อค้ำข้อใจออกให้ หลวงพ่อดำเขียนท่านได้ฝากดิฉันก่อนที่ท่านจะมรณภาพไม่กี่ปี

หลวงพ่เคยถามดิฉันว่า “อยากจะสอนไหม” ท่านบอกว่าอยากให้ผู้หญิงสอนธรรมะบ้าง ถ้าจะสอนแล้วอยากได้อะไรหลวงพ่จะหาให้ ท่านหมายถึงอุปกรณ์การสอน เราก็สงสัยในตัวหลวงพ่ที่ว่า เอ๊ะทำไมหลวงพ่อยากให้เราสอน เราไม่น่าจะสอนคนได้หรอก เพราะเราเป็นคนไม่ชอบสอน คือหลวงพ่บอกว่าตอนนี้ชาวพุทธส่วนใหญ่ตายอย่างอนาถา เราตกใจเมื่อได้ยินคำนี้ ทำไมหลวงพ่พูดคำนี้ ทำไมหลวงพ่ถึงพูดอย่างนั้น เราคิดนะหลวงพ่คงรู้ว่าเราคิด หลวงพ่เลยบอกว่า ที่หลวงพ่พูดตายอย่างอนาถาเพราะ

1. ตายกับเครื่องมือเครื่องมือ ทั้งๆ ที่รู้ว่าตัวเองจะตาย ปฏิเสธเครื่องมือแต่ลูกหลานไม่ฟัง คำว่าปฏิเสธเครื่องมือดิฉันต้องให้พวกเราเข้าใจว่า ณ เวลานี้ คำว่าปฏิเสธเครื่องมือ หมายถึงคนไข้ที่รู้ว่าตัวเองจะตายเป็นโรคที่รักษาไม่หายแล้ว ไม่ใช่มีความหวังว่าจะหายแล้วเราไปปฏิเสธเครื่องมือ พอคนไข้ตายในตึกไอซียู ตายกับใครก็ไม่รู้ ปิดหน้าปิดตา ส่วนใหญ่แพทย์ พยาบาลที่อยู่ในไอซียูเขากลัวการกระจายเชื้อ เขาก็ปิดหน้าปิดตา นี่ก็เรียกว่าตายอย่างอนาถา

2. ตายกับความตื่นตระหนก ตายกับความวิตกกังวล วิตกกังวลเรื่องต่างๆ นานาสารพัด แต่ไม่มีใครมาอยู่เคียงข้าง ไม่มีใครมาพูด ไม่มีใครมาบอกแล้วก็ขาดใจตาย ตายแล้วจะไปไหน สุกติหรือหุคติ

ท่านถึงบอกว่าตายอย่างอนาถา ท่านไม่อยากจะตายแบบนั้น แม้ว่าตายในโรงพยาบาล เราก็ควรมีกระบวนการหรือวิธีการที่ช่วยให้คนไข้ได้พบกับสุคติภูมิ ท่านสอนมาอย่างนั้น

ท่านสอนแม้กระทั่งว่า คนที่ตายแล้วเราจะทำอย่างไรกับศพ หลวงพ่สอนว่า

ให้มีผ้าขนหนูผืนเล็ก ให้เราม้วนผ้าอย่างนี้ไว้เชยคางดันปากเขาให้ยืม
คนที่ดิฉันทำมาเยี่ยมทุกราย อันนี้หลวงพ่อสอนมา เลยได้คิดอยากทำตรงนั้น
ความจริงแล้วการดูแลคนไข้ระยะสุดท้ายมันเป็นภูมิปัญญาของชาว
เชียงใหม่ก็เป็นภูมิปัญญาของชาวเชียงใหม่ ของภาคไหนก็มีภูมิปัญญา
ของภาคนั้นๆ คนไทยทุกคนมันมีภูมิปัญญาที่มีอยู่ในตัวแล้ว แต่บางสิ่งบาง
อย่างมันได้เลือนหายไป เพราะเราไปเชื่อตะวันตกมาก มากจนคนไข้ต้อง
ตายอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย

โครงการสมาธิบำบัด.

โครงการสมาชิบำบัด.

โครงการพาคนไข้สวดมนต์ เป็นโครงการที่ดิฉันคิดขึ้นมาเอง ไม่ได้เขียนโครงการเข้าไปเสนอผู้ใหญ่หรอกค่ะ ก็ชวนผู้ป่วยสวดมนต์ก่อนนอนทุกวัน ทำสมาธิ อธิษฐานจิตให้ร่างกายตอบสนองต่อการรักษา ภูอกหมอก ภูอกโรค ภูอกยา มีอะไรญาติก็มาเรียกพยาบาลได้

ผลปรากฏว่าคนไข้ก็หลับดี ไม่ค่อยขอยาแก้ปวด ไม่วุ่นวายเมื่อก่อนจะวุ่นวายเดินไปเดินมา ตามพยาบาล ตามแล้วตามอีก ตามไม่จบตามไม่สิ้น พอตามไม่จบตามไม่สิ้นก็เกิดความโกรธกันไม่พอใจกัน

ครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม รู้ไหมผมเป็นใครประมาณนี้ มึงไม่รู้ว่ามีเป็นใคร ภูอกไม่รู้เหมือนกัน 555 ก็เกิดปัญหากันแบบนี้

แต่พอเราพาสวดมนต์พาทำอะไรที่เป็นบุญเป็นกุศล สถานการณ์ก็จะดีขึ้น พอเราพาสวดมนต์เสร็จเราก็จะถามนิดหนึ่งว่า “มีพระอาจารย์จากวัด...มาโปรด... ไม่มีค่าใช้จ่าย ...” เพราะเดี๋ยวนี้สำหรับบางคน พระเป็นสัญลักษณ์ของทอง เป็นอะไรที่ต้องหมดสตางค์นะคะ ต้องบอกไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆทั้งสิ้น ไปฟรีมาฟรีคะ

คนไข้ถาม “อ๊อ... ฉันจะไปได้ไงคุณหมอ”

เราบอก “มีรถเข็น...” 555 เราทำได้ทุกอย่างก็พากันไป ชวนคนแรกๆก็ชวนยาก

มีลูกคนหนึ่งแกเป็นแผลที่ขามานานมาก นานหลายเดือน สุดท้ายแผลเริ่มแดง พอแผลเริ่มแดงจะต้องปลูกถ่ายผิวหนัง (skin graft) เพราะว่าหนังหายหมด ต้องมีการเอาหนังตรงนั้นมาปะแผลตรงนี้

ตรงที่เอาหนังไปเลียดจะออกเพราะฉะนั้นเขาจะต้องพันผ้ากอซ พันผ้ากอซ ใหญ่มากวันที่แกพันแผลนี้แกต้องแอดมิทเพื่อปะหนัง เลยเข้าไปคุยกับแก “ลูๆเป็นแผลนานหรือยังคะ”

แกบอก “หลายเดือน น่าจะเกือบปีแล้วมั้ง”

“แล้ววันนี้หมอนัดมาทำอะไร” แกบอก “มาปะหนัง”

“ลูอยากให้มันสำเร็จดีร้อยเปอร์เซ็นต์ไหม”

“อื้อย... นั่นแหละยอดปรารถนาของผมเลยละ”

ดิฉันก็เลยบอก “เอางี้ดีไหมลูๆ ฟรุ้งจะมีพระมาโปรด สิ่งที่ท่านจะแนะนำ ก็คือให้เราสวดมนต์ รักษาศีล จะได้บุญด้วย เราจะได้อธิษฐานจิตให้การ รักษาแผลประสบความสำเร็จ เนอะลูๆเนอะ”

“แต่ถ้าลูๆไปคนเดียวมันไม่มีพลัง ลูๆต้องพาลูกพาเมียไปด้วย ลูๆต้องทำ พร้อมกันให้มันมีพลัง สามัคคีกัน... เขาเรียกสมังคี” พุดภาษาบาลีให้มัน ดูขลังหน่อยนะคะ ก็ให้เขาไปพาลูกพาหลานมา มาทำด้วยกัน

บอกแกว่า “หนูเป็นคนอื่นพลังหนูเต็มร้อยแผ่ให้ลูๆได้นิดเดียวนะคะ”

วันรุ่งขึ้นแกก็เลยเอาญาติแกมาประมาณ 10 คน ดิฉันก็พาแกขึ้นไป พระ ก็สอน และให้เขาได้ดูซีดีอาจารย์กำพล ทองบุญน่ม ที่พิการยังสามารถ ปฏิบัติธรรมได้นะคะ นับประสาอะไรกับแค่นี้ของลูๆ ของลูๆแค่ขา แต่ของ อ.กำพลท่านเสียหมดใช้การไม่ได้ตั้งแต่คอลงมา

ทุกคนก็นั่งดูด้วยกัน ก็เป็นกำลังใจพลังใจ ดูเสร็จก็กลับมา ตอนบ่ายแกก็

ไปผ่าตัดเพื่อปะหนัง วันนั้นดิฉันแลกเวอร์ได้ ได้ขึ้นเวอร์บาย สี่โมง เราก็ขึ้นเวอร์บาย ในงานกิจกรรมของเวอร์บายมันก็มีการทำแผล ฉีดยา ช่วงเดินให้ยาก่อนนอน เราก็จะปิดไฟ สวดมนต์ก่อนนอนกัน

ความจริงดิฉันเล่าข้ามไป ก่อนที่จะชวนคุณลุงไปสวดมนต์ มีเด็กคนหนึ่งเขาเล่นปะทัดที่เป็นโองแล้วพลาดนิ้วหายหมด เหลือข้อเดียว

ถามว่า “เหลือข้อเดียวใช้งานได้ไหม...ได้... ใช้คิบตะเกียบอะไรได้” แต่ข้อเดียวของเขา บางวันมันก็เขียว บางวันมันก็ชมพู วันไหนชมพูหมอกก็สบายใจ วันไหนเขียวหมอกก็จะพิจารณา ตัดดีไม่ตัดดี ตัดดีไม่ตัดดี แต่ถ้าตัดต้องตัดถึงโคน คุณภาพชีวิตจะไม่มี เอาไงดี

ดิฉันเลยบอกหมอเจ้าของไข้ว่า “อาจารย์อย่าเพิ่งตัดเลย นั้นไม่ใช่ทางจิ้งจก ทางจิ้งจกมันยังงอกใหม่ขึ้นได้ ดูนั่นเหมือนจะเริ่มดีขึ้นนะอาจารย์... มันจะเริ่มแดงแล้ว” เราก็พูดกับหมอเจ้าของไข้

เด็กคนนี้ปวดตลอดเวลา ยาแก้ปวดที่ใช้กับเด็กคนนี้จะต้องใช้สองตัวยาฉีดยาฉีดยา ทุกสองชั่วโมง แต่เราจะแบ่งเป็นสองชั่วโมงเริ่มให้ยาตัวนี้ อีกสองชั่วโมงเริ่มให้ยาอีกตัวหนึ่ง

เวลาทำแผลเด็กคนนี้จะร้องเสียงดังมาก ๆ แล้วพยาบาลที่ไปทำแผลเด็กคนนี้จะต้องไม่ลืมอุปกรณ์ป้องกันตัวเองคือสำคัญสุด เพราะถ้าไม่สุด เวลามันร้องกรี๊ดดด ขึ้นหูเราจะสะท้อน หูอื้อหมดเลย มีน้องคนหนึ่งที่เราเวลาเราแลกเวอร์กันเขาจะบอก “พี่เกื้อหนูขอดู 9 คน ไม่เอาเด็กคนนั้น” อย่างเดียงมี 10 คน เราแบ่งกันเป็นล๊อคๆ คนละ 3 แต่นี่เขาบอกเขาทำคนเดียวเลยก็ได้ 9 คน แต่ให้ดิฉันทำแผลให้เด็กคนนี้คนเดียว คือเขาจะต้องเสียเวลากับ

เด็กคนนี้มากเพราะเตรียมอุปกรณ์ไปถึงเตียงแล้วมันไม่ได้ทำอะไรคะ แล้วแม่เขาจะคอยปกป้องลูกตลอดบอก “อย่าทำลูกฉันแรงนะ” เด็กเขาก็ได้แต่ร้องกรี๊ดดดๆ

พอดิฉันเดินเข้าไปหาเขา ก็บอกกับเขาว่า “หนูไปทำสมาธิบำบัดกับป้าไหม”

เด็กยังไม่ทันได้ตอบแม่เขาตอบแทน “สมาธิ สมาธิ อะไร ลูกฉันไม่รู้จักปู้เรื่อง... ลูกฉันรู้จักแต่ปวดอย่างเดียว” เขาไม่สนใจเราก็ไม่ว่าอะไร

พอดิฉันลงคนที่เป็นแผลที่เขาอยู่ลือคนเดียวกับเด็กคนนี้ เย็นนั้นดิฉันก็ไปอยู่เวร สองทุ่มเดินแจกยาแก้ปวด คือยาก่อนนอนเราจะแจกตอนสองทุ่มก็เดินไปเรื่อยๆ แจกยา พอมาถึงลุงที่ปะหนังนี้ เราก็ถาม “ลุงเอายาแก้ปวดไหม” เพราะยาก่อนนอน ที่หมอสั่งไว้ พาราเซตามอล ถ้าเขากินจะได้หลับสบาย

ปรากฏว่าลุงบอกไม่เอา “เฮ้อ... ทำไมลุงไม่เอายาแก้ปวดล่ะ”

แกว่า “คุณหมอ ผมกินมานานผมเบื่อกแล้ว และอีกอย่างผมดูโทรทัศน์เขากินยาแก้ปวดมันมีผลต่อดับ ผมไม่กินดีกว่า”

เราเลยบอก “อ้าวลุงไม่กินแล้วลุงจะนอนหลับเหวอ ลุงไม่ปวดเหวอ” แกว่า “ก็รู้สึกปวดอยู่ครับแต่ใจไม่ทรมาน ผมทนได้”

เด็กที่นิวซาดเขาได้ยินลุงพูด แล้วเขาก็สังเกตเห็นแผลลุงใหญ่มาก ตรงนี้ก็ใหญ่ ตรงนั้นก็ใหญ่ ตามปกติแผลใหญ่มันต้องปวดมากใช่ไหมคะ

เขาก็เลยมาถามลุง “ลุงไม่ปวดเหวอแผลใหญ่ขนาดนี้” จริงๆ ลุงก็พูดอยู่ว่า

ปวดแต่ใจลุงไม่ได้ทรมานอะไร

แต่เด็กคงฟังเป็นไม่วอด เลยถาม “เป็นยังไงสิไม่วอด” เด็กก็สงสัยทำไมลุงไม่วอดแผลขนาดนี้

ลุงเลยบอกว่า “อ้อ... ลุงไปกับหมอเกื้อเมื่อเช้านี้ พระท่านสอนอย่างนี้ๆ ลุงก็เลยมาทำตาม ลุงเลยไม่ค่อยปวด ถึงปวดลุงก็ไม่ทรมานใจ” เด็กฟังแค่นั้นแหละกระโดดเลย เด็กขึ้นเตียงมองออกนอกหน้าต่างไม่สนใจใคร

เราก็ไม่ได้สังเกตอะไร เราก็เดินแจกยาของเราต่อไป แจกยาเสร็จเราก็กลับมาเขียนประวัติเราเรียกว่าชาร์ต ก็มาเขียนว่าเราให้ยาอะไรกับใครไป

ขณะที่นั่งเขียนอยู่ แม่เขาก็มาที่เคาน์เตอร์พยาบาลบอก “คุณหมอเกื้อ ขอโทษนะคะ มีสมาธิบำบัดเมื่อไรอีก”

ดิฉันก็ว่า “ถามทำไมละคะ”

เขาบอก “ลูกอยากไป เมื่อเช้าฉันไม่ให้มันไป มันโกรธฉัน ดุสิมันไม่พูดกับฉันเลย ฉันอุตส่าห์ปะเหลาะมันไปซื้อเลย์ดูลงละ 20 บาท มาให้มัน มันยังไม่ยอมเลย ทุกที่ซื้อดูลงละ 5 บาทมันดีใจจะตาย วันนี้ซื้อดูลงละ 20 มันไม่จับเพราะว่าโกรธที่แม่ไม่ให้ไปกับหมอเกื้อ เพราะถ้าให้ไปกับหมอเกื้อคงไม่วอดเหมือนลุงคนนี้”

เด็กมันคิดอย่างนั้น ก็เลยบอก “พฤษ์สหนันะ เตรียมตัวนะ” พอถึงพฤษ์สหน้าเขาก็ร่วมกับพ่อเขา แม่เขา พี่ป้าน้าอาเขาญาติคนอื่นอีกนิดหน่อยประมาณสิบคนเศษๆ ก็ขึ้นไปมีเจ้าหน้าที่อยู่สองสามคน ขึ้นไปพระอาจารย์ก็สอน บังเอิญวันนั้นพระอาจารย์ท่านสอนยุบ พอง หายใจออกยุบ หายใจ

เข้าพอง สอนเสร็จ 11 โมง เด็กคนนั้นก็กลับตึกมากินข้าวอะไรปกติ เย็นนั้น
ดิฉันอยู่เวรตอนเย็น ก็เลยจะทำแผลเด็กคนนี้

บอกน้องพยาบาลว่า “เคสนี้เดี่ยวพี่จัดการเอง”

พอดิฉันไปทำแผลก็ถามว่า “เป็นไง วันนี้หลวงพ่อสอนอะไรจำได้ไหม”

เด็กตอบ “สอนพองยุบครับ”

ดิฉันบอก “ต่อไปนี่หลับตาลงนะ เดี่ยวหมอเกื้อจะทำแผลให้ แล้วหนูก็
หายใจเข้าพอง หายใจออกยุบ... พุดตามด้วยนะ... พุดพอง... พุดยุบให้พุด
ด้วยนะ” แล้วดิฉันก็จับเอามือที่เป็นแผลของเขามาวางบนตะแกรงเพราะ
แผลเขาใหญ่มากเวลาเพน้ำเกลือล้างแผล ก็ให้เขาพุดพอง... ยุบ...

เขาก็พุด “พอง... ยุบ...” แล้วเสียงเขาก็เริ่มสั่น “พองงงง... ยุบบบบบ...”

พอทำเสร็จเราก็บอก “เอามือมาวางที่ท้องได้แล้ว”

เขาก็บอก “เสร็จแล้วเหวอคุณหมอไม่เห็นปวดเลย” จริงๆ ปวดหรือเปล่านั้น
ตอนที่เสียงเขาสั่น... พองงงง... ยุบบบบบ...นะ ดิฉันว่าเขาน่าจะปวดนะคะ
ตอนเราดึงผ้ากอซออก เขาก็พยายามดึงให้ดีที่สุดแล้วนะคะ แต่ผ้ากอซมัน
ก็มีบางส่วนติดอยู่ เพราะแผลที่โดนปะทัดนี้มันไม่สลาย พอดึงผ้ากอซออก
มันจะไปเกี่ยวตรงกระดูก ตรงเอ็น เวลาดึงทีก็พองงงง... ยุบบบบบ...เสียง
สั่นเลย แต่เขาก็บอกเขาไม่ปวด

หลังจากนั้นไป เขาไม่ต้องฉีดยาแก้ปวด จากทั้งสองชั่วโมงตัวหนึ่ง ทุกสอง
ชั่วโมงอีกตัวหนึ่ง เขาไม่เคยฉีดยาแก้ปวดอีกเลย

เสร็จแล้วเขาก็ทำหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ให้ดิฉัน เขาเที่ยวเดินไปชวนคนอื่น ๆ ในตึกที่มีแปล ไปถามปวดไหม ถ้าไม่อยากปวดให้ไปกับหมอเกื้อนะ แล้วก็วิ่งมาถามเรา “หมอเกื้อๆ ผู้นั้นไปได้ไหม ผู้นี้ไปได้ไหม” กลายเป็นว่าเขามาช่วยเรา โดยที่เราไม่ต้องชวนเอง

แล้วเวลาเขาไม่ปวดคนอื่นเชื่อไหม.. เชื่อ เพราะมันไม่ใช่ห้องพิเศษ มันในห้องสามัญเห็นกันหมด พอมีคนเข้าใหม่มาปั๊บเขาก็จะวิ่งไปชวน เสร็จแล้วเขาก็จะถามว่า “คุณหมอคนไข้คนนี้จะให้นอนเตียงไหน” พอบอก “นอนเตียงโน้น” เขาก็จะวิ่งพาคนไข้ใหม่ไปที่เตียง เอาเสื้อผ้าให้เขาไปเปลี่ยนในห้องน้ำ บอกห้องน้ำอยู่ตรงนั้น น้ำกินอยู่ตรงนี้

โห..... เรากลายเป็นมีผู้ช่วยขึ้นมาทันทีเลย ยังไม่เท่านั้น เขาลงไปชั้นล่างอาคารนั้นมีสองชั้น พวกดิฉันอยู่ข้างบน เขาไปชวนคนโน้น ชวนคนนี้ ชวนคนนั้น แล้ววิ่งมาข้างบนถามดิฉัน “หมอผมชวนคนโน้นไปได้ไหม” เราก็ว่า “ไปได้ถ้าเขาอยากไป” พุ่หัดต่อจากนั้นมีคนไปห้องสมาริทั้งหมด 80 คน รวมทั้งญาติด้วย โดยที่เราไม่ได้ชวนเลย เขาไปชวนเองให้เสร็จ ไปชวนแล้วมาถาม “เขาไปได้ไหมคุณหมอ” “เออ ถ้าเขาไม่ติดเครื่องช่วยหายใจไปได้หมดแหละ”

“ถ้าเขาเดินไม่ได้ล่ะ”

“มีรถเข็น... เดี๋ยวเอาเวรเปลมาเข็นไป”

เขาชวนคนได้เยอะ คนไข้ในตึกก็เลยทำตาม ดูเรื่องพองเรื่องยุบ เรื่องลมหายใจ จริงๆมันมีแค่นั้นแหละ แต่คนเราไม่เข้าใจ คิดว่าเป็นเรื่องยากเรื่องซับซ้อน

เวลาดิฉันจะฉีดยา คนที่กลัวเข็มฉีดยามากที่สุดคือ ตำรวจกับทหาร “คุณหมอ ผมผ่านสมรภูมิรบมาแล้ว ระเบิด ปืนใหญ่ ผมไม่กลัว แต่ผมกลัวเข็มหมอน้อยๆนี่แหละ ”

แล้วเวลาจะแทงน้ำเกลือเขาก็จะจึกๆ จักๆ ถ้าเป็นเด็กเราก็ช่วยกันกด ช่วยกันจับเนอะ แต่เป็นผู้ใหญ่กดไม่ได้ เราก็ต้องบอก “คุณหลับตาแล้วคุณดูท้องคุณสิ มันพองขึ้นหรือมันยุบลง คุณดูตรงนั้นแหละ” แล้วเอามือมาเราก็แก้งเข็ดแอลกอฮอล์นานๆหน่อย ญ่ไปญ่มา ให้เขาเคยชินกับแอลกอฮอล์ แล้วเราก็แทง

เขาก็บอก “เสร็จแล้วเหวอ... ทำไมไม่เจ็บ... ถ้าไม่เจ็บผมไม่กลัวเหวอ”

มันอยู่ตรงนี้แหละ ตรงที่เราบอกให้เขาหลับตาลง เพราะถ้าลืมตามันจินตนาการ ร้องโื้อะโื้อย... ชักมือหนี ยิ่งชักมือหนีมันก็ยิ่งเกร็ง ยิ่งคนไข้หุ่มพยาบาลสาวละก็ โื้อยมันแทงไม่ถูกซะทีเหวอ ต้องมี 3-4 ครั้งแหละ คนไข้ก็เอาแต่ชักมือหนีอยู่นั่นแหละ พยาบาลก็หงุดหงิด ว่างานไม่เสร็จซะที

ลูกนั้นจะบ้าไหม.

มีเด็กผู้ชายอายุ 11 ปีคนหนึ่งเป็นโรคปวดหัว ปวดหัวมาก ปวดหัวตั้งแต่ อายุ 7 ขวบ แม่พาไปรักษาทั่วเลย เคยมาโรงพยาบาลบุรีรัมย์ และโรงพยาบาลประโคนชัยไม่เสียเงิน รักษาฟรี แต่รักษาแล้วไม่ดีขึ้น เขาเลยไปรักษาเอกชน ตรงไหนใครว่าดีไปหมด มีที่มึงทางก็ขายเอาเงินมารักษาลูก

สุดท้ายหมดเนื้อหมดตัวไม่รู้จะไปไหน ลูกมีอาการมากขึ้นตอนปีที่ 11 เขาเลยมาโรงพยาบาลบุรีรัมย์ ตอนนั้นลูกเขาตาพร่า มองเห็นภาพซ้อน

ถ้าภาษาแพทย์อาการพวกนี้ตาพร่า มองเห็นภาพซ้อน อาเจียน พวกเราจะ คิดถึงโรคทางสมอง อาจจะเป็นเนื้องอกในสมอง หมอกก็เลยส่งตรวจซีที สแกน เพื่อจะดูว่าเนื้องอกของเด็กมีเนื้องอกผิดปกติหรือเปล่า

เมื่อผลออกมา หมอบอกญาติว่าลูกเธอไม่ได้เป็นอะไรนะ หมายความว่า ไม่ได้มีเนื้องอกในสมอง แต่ญาติเถียงว่าเป็น หมอกก็บอกว่าจะมาเถียงหมอ ทำไม ผลซีทีสแกนออกมาแล้วว่าปกติ ญาติก็เถียงว่าถ้าปกติแล้วทำไมลูก จนถึงตาพร่า ถึงเห็นภาพซ้อน ถึงอาเจียน ถึงปวดหัวอยู่ ก็เกิดการทะเลาะ กันระหว่างญาติคนไข้กับหมอ หมอกก็อธิบายตามภาษาหมอญาติก็เถียง ตามประสาชาวบ้าน

สุดท้ายหมอกก็เลยบอกว่า เอาจ้ะแล้วกัน บ่ายนี้หมอจะให้ลูกคุณไปพบ จิตแพทย์ นื่องพยาบาลที่เห็นเหตุการณ์นี้ก็โทรไปบอกดิฉันว่า พี่แก่อว้างไหม หมอเขาจะส่งเด็กไปพบหมोजิตเวช ถ้าไปพบหมोजิตเวช เด็กก็ต้องได้กินยา โรคจิต แล้วเด็กมันคงจะนำลายยืดเรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง หนูไม่อยากให้เจอ

หมอโรคจิต พี่มาดูแลหนูหน่อยได้ไหม ดิฉันก็บอกว่าพี่เป็นอินซารัจ(หัวหน้าเวร)
จะยุ่งมาก เดี่ยวพี่ไปตอนเที่ยงแล้วกัน

ตอนเที่ยงดิฉันไปเจอแม่ของเด็ก ถามเขาว่า “ลูกเป็นอะไร”

เขาก็เล่าให้ฟังอย่างข้างต้น แล้วเขาก็ถามดิฉันก่อนว่า

“หมอ ลูกฉันจะตายไหม”

ดิฉันเลยตอบว่า “ลูกคุณจะตายได้อย่างไร ความดันก็ปกติ ชีพจรก็
ปกติ แข็งแรงอยู่อย่างนี้ ทำไมคิดว่าจะตายล่ะ”

เธอก็บอกว่า “ถ้าไม่ตายแล้วลูกฉันจะเป็นบ้าหรือเปล่า”

ดิฉันก็บอกเธอไปว่า “ทำไมถึงคิดว่าจะ เป็นบ้าเล่า”

เธอบอกว่า “หมอจะส่งลูกเธอไปพบหมอจิตเวช”

ดิฉันเลยบอก “จิตเวชไม่ใช่โรคบ้านะ”

เธอก็ถาม “ลูกฉันจะหายไหมหมอ” เธอจะถามวนไปวนมาอยู่อย่างนี้

ดิฉันเลยบอกว่า “หายหรือไม่หายเราต้องมาคุยกันก่อน”

ดิฉันถามว่า “เธอมีลูกกี่คน”

“สี่คนคะคุณหมอ” คนโตเป็นใครเขาก็บอกชื่อนะ

“คนโตเรียนมหาวิทยาลัย เรียนเก่งมากเลยคุณหมอ หน้าตาดีเรียนเก่ง
คนที่สองเป็นผู้หญิงอยู่ ม. 5 เรียนเก่ง คนที่สามก็คือเขานี้แหละเป็นผู้ชาย
คนที่สี่เป็นผู้หญิงอยู่ป.2 อายุ 8 ขวบ”

ดิฉันถามต่อไปว่า “คุณมีลูก 4 คนใช่ไหม”

“รักลูกเท่ากันไหม”

เธอตอบว่า “เท่ากันเลยรักเท่ากัน”

ดิฉันถามต่อว่า “ลูก 4 คนถ้ารักลูกเท่ากัน ด่าเท่ากันไหม”

เธอว่า “ไม่เท่ากัน ด่าเจ้าคนปวยนี้แหละมากที่สุด ทั้งด่าทั้งตี”

“อ้าว... ทำไมทั้งด่าทั้งตี”

เธอบอก “มันคือคะคุณหมอ มีวันหนึ่งฉันด่ามัน ไล่มัน มึงไปพันๆ ญู”
ทั้งตีทั้งด่า

ฉันถามว่า “ไหนบอกฉันชัดตรงไหนที่ว่ารักเท่ากัน” แกก็หยุดคิดนะ

“เคยบอกรักลูกไหม”

“ไม่เคยซักที ไม่เคยบอกรักลูก... มีแต่ด่ากับตี”

ดิฉันก็เลยบอกเขา “ขอลาหน่อยนะ แล้วตัวเธอเองละมีพี่น้องกี่คน”

เขาบอกมี 5 คน

ดิฉันจึงถามต่อว่า “พ่อแม่เธอมีลูก 5 คน ในความคิดของเธอพ่อแม่เธอ
รักลูกเท่ากันไหม”

แกรีบบอกเลย “ไม่เท่ากัน”

“อะไรที่ทำให้เธอคิดว่าพ่อแม่เธอรักลูก 5 คนไม่เท่ากัน”

เธอรว่า “โอ๊ย... คุณหมอแก้ด้าแต่ฉันนี้แหละ” พูดเท่านั้นแกก็ร้องไห้ร้องไห้
ดิฉันเลยบอก “ขอโทษนะถ้าฉันพูดอะไรผิดขอโทษจริงๆ ไม่ได้มีเจตนาให้
เสียใจ”

แกเลยบอก “คุณหมอลงชันทำกับลูกชายฉันแบบนี้แหละ ฉันด้ามัน ฉันตีมัน
ฉันไล่มันออกจากบ้าน”

ดิฉันก็เลยจับมือเขา “ฉันรู้แล้วว่าลูกเธอจะหายจากโรคนี้แน่นอน มียาวิเศษ
ที่จะรักษาลูกเธอได้”

“หมอบอกฉันมาเลย”

“ยาวิเศษนั้นก็คือความรัก ให้เธอกลับไปกอดลูกแล้วบอกแม่รักลูกนะ”

“ลูกเธอเรียนหนังสือเป็นอย่างไรบ้าง”

“โง่มากคะคุณหมอ มีผู้ชายคนเดียวก็เรียนโง่ ใครผ่านมาบ้าน ฉันก็
บอกว่าโง่นี้มันโง่ ไปโรงเรียนครูก็ด้าควาย ทำไมแกไม่เก่งเหมือนพี่เหมือน
น้องแกบ้าง”

ดิฉันจึงบอกว่าฉันรู้แล้ว “ความสุขเด็กน้อยจะอยู่ตรงไหนอยู่บ้านแม่ด้า ไป
โรงเรียนครูด้า พ่อแม่กินเหล้าด้วย ขายเหล้า ขายเป๊กหนึ่งกินเองเป๊กหนึ่ง
กินไปแล้วก็ด้าแหกกลากู”

“เธอทำได้ไหมเพื่อลูก ถ้าทำไม่ได้ลูกเธอก็จะกลายเป็นบ้า ลูกเธอก็จะเจ็บ
ป่วย แล้วเธอก็จะต้องเสียลูกชายไป”

“ทำได้”

“ถ้าทำได้วันนี้คุยกับฉันเสร็จไปหาลูกไปทอดลูก บอกแม่รักลูกนะ”

“วันนี้ให้ลูกอยู่กับพ่อเขาที่โรงพยาบาลก่อน”

“เธอกลับไปบ้านซะ ไปบอกตากับยายว่าพรุ่งนี้เช้าจะพาหลานชายกลับมา แล้วให้ตายายกับป้าข้างบ้านบอกกับนายว่า โอ้ย..ดีใจจังเลยได้นายกลับมาแล้ว”

“ให้ทอดให้หอมให้พุดอย่างนี้”

“แล้วไปบอกครูที่โรงเรียนว่าห้ามตีเด็ก ไปบอกเลยหมอเกื้อโรงพยาบาล บุรีรัมย์สั่งมา ถ้าไม่กล้าพุดเดี๋ยวฉันจะไปพุดให้” แกพยักหน้า

สุดท้ายเด็กกลับไปบ้าน หนึ่งเดือนดิฉันตามไปดูเด็กไม่เคยปวดหัวอีกเลย จนปัจจุบันนี้ 8 ปี 9 ปี เด็กไม่ปวดหัวอีกเลย สูงใหญ่ตัวโต หายจากอาการปวดหัว ซึ่งยาวิเศษก็คือความรักของแม่ รักแล้วก็ต้องแสดงออกด้วย เราไม่แสดงเราคิดไปในใจลูกมันไม่รู้เรื่อง

ฉะนั้นเวลาเราเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานแสดงความรักกับเขาด้วย ถ้าเราไม่แสดงเขาไม่รู้ เราชักเขาในใจแต่เราด่าเขาออกมา นี่คือใจที่มีผลต่อกาย ใจที่มันทุกข์ก็พากายปวดหัวตัวร้อนเป็นไปได้อย่าง ถ้าเราเข้าใจ เราก็ช่วยรักษาเขาได้

เด็กคนนี้ถ้าปล่อยไปหาจิตเวชเป็นไงคะ ก็ไม่รู้อะไรจะเกิดขึ้น ไม่ใช่ว่าจิตเวชไม่เก่ง แต่ทุกวันนี้คนป่วยเป็นโรคนี้กันเยอะ หมอไม่มีเวลาหาสาเหตุ ก็จะรักษาตามที่เรียนมา เด็กก็จะเลอะๆเลือนๆไป

มีอยู่วันหนึ่งคุณแม่เขาไม่สบายมารักษาที่ตึก ดิฉันก็จำหน้าเขาไม่ได้เพราะ

หลายปีแล้ว เขาก็ว่า “นี่ไงคุณหมอที่รักษาลูกเราให้หายปวดหัว” จริงๆแล้ว
ใครรักษาคะ เขาเองต่างหาก เขาเยียวยากันเอง เราเป็นแต่เพียงผู้บอกทาง
วันนี้ดิฉันจึงอยากชวนท่านให้เห็นว่า “ใจมันส่งผลกับร่างกายอย่างไร” “ถ้า
เราเข้าใจกลไกของร่างกายที่ใจมันส่งผล เราจะได้ดูแลคนไข้ถูก ถ้าเรา
ดูแลคนไข้ถูก คนไข้ที่เจ็บป่วยที่เป็นไม่มากก็จะหาย ที่จะต้องตายก็จะตาย
อย่างสงบ ถ้าเขายอมรับกับความตายไม่ทุรนทุรายก็ตายอย่างสงบ”

อยากตอบคนไข้

อยากตอบคนไข้

วันนี้อยากชวนคิดโดยถามว่า “ใครเคยโกรธบ้าง โกรธพี่ โกรธน้อง โกรธหมา โกรธแมว หมาแมวเปิดเรา ทำไง โกรธมัน มันมาขโมยของเรา มากัดตัวเรา โกรธคนไข้ โกรธเพื่อนร่วมงาน ดิฉันเคยโมโหคนไข้อยากจะไปตอบคนไข้”

มีอยู่วันหนึ่งดิฉันทำงานอยู่ที่ตึกกระดูก ช่วงเวรบ่ายคนไข้กระดูกเยอะ เราก็ไปถามเขาดีๆ แต่เขาไม่เข้าใจคำถามเรา

เราถามว่า “ทำไมถึงไปอยู่ห้องพิเศษใช้สิทธิอะไร” เขาไม่ตอบ เราก็... ไม่เป็นไรก็คิดว่าเขาคงยังไม่หายเมื่อยสาละสลบเพิ่งผ่าตัดเสร็จใหม่ คำว่าสิทธิอะไรหมายความว่า สิทธิเบิกได้ สิทธิบัตรทอง สิทธิประกันสังคม สิทธิพรบ.รพพยาบาล 3-4 อย่างนี้สิทธิอะไร ยังมีอีก กท.44 บาดเจ็บระหว่างการทำงาน ลักษณะการเขียนการเบิกมันจะไม่เหมือนกัน

เขาไม่ตอบเราก็ไม่ว่าอะไร กลับมาเราก็มาเขียนอาการที่เขากลับมาจากห้องผ่าตัด แต่มันไม่เท่านั้น น้องที่ไปด้วยกันชุดเหลืองนะ(ผู้ช่วยพยาบาล) คือเราไปด้วยกัน ต้องไปดูแลมีเลือดซึมไหม ไปดูว่าผ่าตัดเรียบร้อยไหม เราก็ให้น้องที่ไปด้วย ไปวัดไข้ วัดความดันทั้งหลาย น้องวัดเสร็จก็ต้องมาบอกเรา เราก็เตรียมจะเขียนว่า ใช้เท่าไร ความดันเท่าไร แต่น้องไม่บอก

น้องถามเราว่า “ตะกี้พี่เคี้ยวพูดอะไรกับคนไข้”

เราก็ถึงว่า เอ๊ะ... ไม่ได้พูดอะไรนะ คนเราต้องปฏิเสธไว้ก่อนไข้ไหมคะ

น้องบอก “ต้องพูดสิ”

“พูดอะไร”

“หนูไม่รู้พี่เกี่ยวพูดอะไรกับคนไข้ แต่คนไข้ฝากมาว่า โรงพยาบาลอะไรจะ
ห่วยแตกชิบเป๋งเลย นอนหลังยังไม่ถึงกระดาน แม่ทวงค่ารักษา”

ดิฉันทงหรือยัง ดิฉันถามว่า “ใช้สิทธิอะไรทงหรือยัง...ยัง” ด่าเราคนเดียว
เรายังรับได้นะ ด่าถึงโรงพยาบาลเลยเหอ อยากจะตบคนไข้ ลูกขึ้นอย่าง
รวดเร็วจะไปตบละ

แต่ขณะกำลังเดินไปหาคนไข้ ก้าวซ้าย ขวา ซ้าย ขวา ใจมันอยู่กับเท้าที่
กระทบพื้น เฮ้ย... ทำไมใจเราโกรธขนาดนี้ ตกใจมาก ทำไมเราโกรธขนาด
นี้ พอตัวเองเดินไปถึงห้องเขา เคาะห้องแล้วเดินเข้าไปถามเขา “ปวดแผล
ไหมคะ ถ้าปวดบอกนะคะ โทรศัพท์อยู่หัวเตียงนะคะ กดแล้วบอกห้อง
เบอร์ 10 ปวดแผลนะคะ มียาแก้ปวดนะคะ ดูแผลด้วยนะคะ ถ้าแผลซึม
มีเลือดออกต้องบอกนะคะ มีอะไรรีบบอกนะคะ” แล้วเดินกลับมาเขียน
รายงานต่อ

“ได้ตบไหม..ไม่ได้ตบเพราะเห็นความโกรธ”

เวลาใจที่มันโกรธ ขณะที่โกรธหัวใจเต้นแรง ทั้งที่ไม่ได้เป็นโรคหัวใจ ซืพจร
เราปกติ 60 กว่า แต่เวลาโกรธนับแทบไม่ได้ เวลาโกรธมากหัวใจวายตาย
เลย อย่างเชียร์บอลพนันไว้พอแพ้ ซ็อคตายเลย มาจากอารมณ์ที่มันสุด
ขีดจริงๆ

ฉะนั้นหัวใจเราเต้นเร็ว แรงมาก ถ้าเราโกรธบ่อยๆ มีสิทธิหัวใจวาย ทั้งที่เรา
ไม่ได้เป็นโรคหัวใจ หัวใจเรามีหน้าที่สูบฉีดโลหิต บีบตัว คลายตัวเพื่อ

รับเลือดเป็นจังหวะ แต่เวลาเราโกรธ เต้นพื้ๆๆ ไม่รู้จะบีบตัวหรือคลายตัว เวลาเราโกรธหัวใจเราเต้นแรง หัวใจเราเต้นเร็ว หัวใจนี้อยู่นอกเหนืออำนาจคำสั่ง เราสั่งให้เต้นแรงๆได้ไหมคะ ไม่ได้

แต่เวลาเราโกรธทำไมมันถึงเต้นแรงเต้นเร็ว เพราะ มันมีสารทุกข์ สารตัวนี้เวลาเราโกรธบีบมันหลังบีบ ใจคนเรานี้มันเร็วมาก มันส่งผลต่อร่างกายทันทีเลย

แม้จะไม่ใช่เรื่องโกรธตอนนี้ เป็นเรื่องโกรธเรื่องเสียใจในอดีตแต่พอเรานึกเราก็อธิบายให้ เหมือนกับว่าเหตุการณ์เพิ่งเกิดขึ้น หัวใจก็เต้นแรงเต้นเร็ว ในขณะที่หัวใจเต้นแรงเต้นเร็วเส้นเลือดเราตีบลง

ไฉนนั้นก็บีบๆ ไฉนก็ตีบลงๆ เลือดไปไหน ไม่รู้จะไหลเข้าหรือไหลออกส่งผลเสียต่อร่างกาย ปากสั่น หน้าตาบูดเบี้ยว มือไม้เย็น นี่คือใจที่มีผลต่อกาย ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน

ใจอยากกินมันก็กินได้ทุกวัน ใจไม่อยากกิน เบื่อลูก โกรธผัว ก็กินไม่ได้ เพราะมันกลืนไม่ลง น้ำย่อยไม่ออก

คนที่โกรธหัวใจเต้นแรง เต้นเร็ว เส้นเลือดตีบ เลือดไหลเวียนได้ไม่ดี ในเลือดคนเรามีออกซิเจน มีสารอาหาร มีภูมิต้านทาน มียาที่เรากิน เราฉีดเข้าไป แต่ถ้าเราโกรธเราหงุดหงิด โรคที่เรา กำลังรักษามันก็ไม่มีทางจะหายเพราะข้างในมันติดขัดไปหมด

คนเป็นมะเร็งจะหายไหม ถ้าวันๆ นั่งคิดแต่ว่าจะตายเมื่อไร จะตายยังไง ก่อนตายจะทรมานไหม หลังตายจะไปนรกหรือสวรรค์ ตายแล้วผัวไปมี

เมื่อยี่สิบหรือเปล่า ลูกจะเรียนจบไหม สารสุขมันจะหลังออกมาได้ไหมคะ
มันก็มีแต่สารทุกข์ซึ้งๆ จริงไหมคะ ทำไมบางคนหมอบอกอยู่ได้ 6 เดือน
อยู่ได้ 6 อาทิตย์ก็ตาย เพราะเป็นแบบนี้ เรื่องของใจเรื่องใหญ่

เราไปดูแลในฐานะ care givers เราดูแลคนไข้ 2 อย่าง ดูแลกาย กายของ
เขาสุขสบายไหม ชั่ว น้ ความสะดวก อีกอย่างคือ ดูแลใจ ไปให้กำลังใจ
คนที่ถดถอยกลับมาลุกขึ้นเดิน กลับมากินได้อีกครั้ง นั่นคือดูแลใจ ใจเป็น
ใหญ่ ใจเป็นประธาน

ยายแปลงขี้ไกรธ

เรื่องของการให้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ เป็นเรื่องสำคัญ

ตัวอย่างยายแปลงนี้เห็นชัดเลย คือเขาเป็นแบบเป็นคนดีอ หมอบอกยาย เป็นมะเร็งกระเพาะ ต้องผ่าตัดกระเพาะนะ เขาทำใจไม่ได้ เขาโกรธไปทุกเรื่อง ลูกถาม “แมกินข้าวไหม”

ยายแปลงตอบ “กูไม่กิน” พร้อมด่าเป็นชุด

ลูกเอาแก้วเทน้ำให้กิน แก้วว่างแก้วเลย อารมณ์เสียตลอด เพราะอะไรคะ เพราะเขาได้รับข่าวร้าย เขาทำใจไม่ได้ แล้วเขาคิดว่า เขาจะต้องจากโลกนี้ไป

พยาบาลก็มาตามดิฉันเพราะสงสาร ไม่ได้สงสารคนไข้ นะคะ สงสารญาติ เข้าหน้าแม่ไม่ได้เลย แก้วว่างของใส่ แกด่า แกอะไรไปหมด พอดิฉันเดินไปหาแกปั๊บ แกแกล้งนอนหลับตาเลย

“ยายแปลง หนูซื้อเกลือจิต นะคะ เป็นพยาบาลแผนกให้กำลังใจ มาเยี่ยมให้กำลังใจยายแปลง”

แกนอนเฉยไม่สนใจหลับตา แต่เรารู้ว่าไม่ได้หลับสนิท เพราะตามันขยับปิ๊บๆ

“ยายแปลง ยายแปลงนับถือศาสนาพุทธรีเปลา ถ้ายายแปลงนับถือศาสนาพุทธ หนูขออนุญาตสวดมนต์ให้ฟังได้ไหม” แกก็พยักหน้า

“ยายแปลง หนูจะถ่ายทอดพลังให้ยายแปลงด้วยนะ ยายแปลงตั้งสติให้ดีนะ ขณะที่หนูสวดมนต์ หนูจะถ่ายทอดพลังให้”

เราก็ก้มเอานิ้วหัวแม่มือไปแตะที่หว่างคิ้วแล้วก็ลูบขึ้นเบาๆ เป็นจังหวะ
นะคะ แล้วก็สวด อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ ภควา...

“ยายแปลงยังรู้สึกอยู่นะ” แกก็บอกว่ายังรู้สึกอยู่ แต่แกไม่ลืมตา

“ขอให้ถูกหมอ... ถูกโรค... ถูกยา... ขอให้หายวันหายคืนเด้อ”

เสร็จแล้วเราก้ไปทำความเข้าใจกับญาติว่า ที่แม่เค้าอารมณ์เสียแบบนี้ เรา
อย่าไปเสียใจ เราอย่าไปโกรธ เพราะแม่เค้าเป็นโรคอะไรไม่รู้มัย

“อยู่ๆคะคุณหมอ หมอใหญ่บอกแล้ว”

“แต่แม่แกยังสั่งไว้...”

“สั่งว่ายังไง”

“สั่งว่า... ถ้าฉันกลับบ้าน หากชาวบ้านถามว่า ยายแปลงเป็นอะไร ให้บอก
เขาไปว่า เป็นโรคกระเพาะ”

แม่บอก “มึงอย่าบอกได้ ว่ากูเป็นโรคมะเร็ง”

“อ้าว... เป็นหยังล่ะ”

“แม่ชอบกินเหล้าขาวกับยาทมิฬเป็นประจำ และชาวบ้านก็บอกว่า ถ้าขึ้น
มึงยังกินแบบนี้ เดี่ยวมึงจะเป็นมะเร็งกระเพาะ แม่กลัวเค้าสมน้ำหน้า ห้าม
อย่าพูดเด็ดขาด”

หลายคนนะคะ คนไข้เนะ มานอนให้ศิโร

“ทำไมเอากะเป๋ามาใหญ่จัง”

“เพื่อนบ้านมันไม่รู้หรอกว่า ฉันไปไหน ฉันบอกว่าไปหาญาติ 5 วัน มาอนให้คีโม เพราะกลัวเค้าสมน้ำหน้า”

ยายแปลงก็เป็นเหมือนกัน แกหงุดหงิด แกโกรธตลอด

เราทั้งสองลูกเขาว่า “โอกาสนี้แหละเป็นโอกาสที่เราจะได้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ คนเราถ้าได้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ยามแก่เฒ่าเนะ บุญมหาศาลนะ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้ หากินไม่พอก็ได้ได้ ไม่พอรวยก็รวย อะไรที่ไม่ได้ก็ได้มา อะไรที่มันจะหายไป มันก็ไม่หายไป มันก็จะอยู่กับเราเนะ เป็นโอกาสดีที่เราได้ตอบแทนท่าน เขาจะโกรธ เขาจะอะไร ก็เฉยๆ ทะเดินหนีบ้างอะไรบ้าง มองให้เป็นเรื่องธรรมดา”

“ฉันอายุคุณหมอนะ แกด่ารุนแรงนะ”

“ไม่ต้องไปอายเขาหรอก หมอทุกคนเขาเข้าใจเธอ เขาไม่ว่าอะไรหรอกนะ”

หลังจากนั้น ดิฉันไปเยี่ยมยายแปลง ยายแปลงจะเง้อคอย เมื่อไหร่หมอเกื้อจะมาเพิ่มพลังให้ ตอนนั้นเราพูดเล่นนะ ไม่ได้ตั้งใจจะแสดงว่าเราเพิ่มพลังให้เขาได้ แต่จริงๆมันก็ช่วยได้นะ แทบทุกเคสเลย

สุดท้ายยายแปลงอยู่รพ.2อาทิตย์ ยายแปลงกลับไปบ้าน ดีขึ้นนะคะ ดิฉันก็เป็นห่วง แกจะไปอยู่หรือไปตายหนอ เลยตามไปเยี่ยมแกที่บ้าน

“เป็นไงยายแปลง”

“อ๊วย.....ฉันไม่ตายง่ายๆหรอก เขากำลังจะทำบุญหมู่บ้าน ฉันจะต้องไปรำน้ำกลองยาวก่อน”

แล้วยายแปลงนี่เขาประหลาด คนที่เขาผ่าตัดกระเพาะนะ เขาจะต้องเจาะ

กระเพาะ ใส่น้ำแล้วก็ให้อาหารทางสายยาง ยายแปลงแกกินทางปากเฉยเลย เขาให้กินข้าวต้ม แกก็จะกินข้าวสวย แต่แกก็อยู่มาได้อีก 8-9 เดือน แกก็เสียชีวิตอย่างสงบ แกเลือกที่จะเสียชีวิตที่บ้าน

อันนี้ก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง คนเราเวลายอมรับชะตากรรมก็จะจากไปอย่างสบาย ถ้าไม่ยอมรับก็จะลำบาก และก็ต้องให้ความรัก ความเมตตาไปกับเขา ไม่ไปค้ำเขา เขาอยากได้อะไรก็ทำให้เขาชะตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ หลายเคสห้ามกินนั่นห้ามกินนี่ ห้ามทำอย่างนั้นอย่างนี้ พอเขาตายไปแล้วค่อยเอาของที่เขาอยากไปให้เขา อย่างนี้ก็มีเยอะนะค่ะ

สู้กับผีปอบ

มีคนไข้คนหนึ่งอายุ 84 ปีเป็นโรคหัวใจ แยกหายใจไม่ดี เลยต้องย้ายแกลงไป
ให้ยากระตุ้นหัวใจในห้องไอซียู แยกต้องใส่เครื่องช่วยหายใจด้วย แต่แกว่า
เรื่องดี รู้สึกตัวดีทุกอย่าง

คืนที่หนึ่งผ่านไปไม่มีปัญหาอะไร แต่พอคืนที่สองเกิดปัญหา คุณตาไม่นอน
กลางคืน แยกเคาะเตียงตลอดเวลา เคาะเป็นสแตมเพลสนะคะแกว่าก็เคาะแก๊งๆ

พยาบาลเดินไปถามว่า “เคาะทำไมคะ... จะให้ทำอะไร”

ที่วอร์ดเขาก็มีไวท์บอร์ดเล็กๆ ให้คนไข้เขียน คุณตาก็เขียน “ช่วยมัดมือมัด
เท้าให้หน่อย”

พยาบาลบอก “ไม่มัด”

แกว่าเขียนว่า “ต้องมัด”

พยาบาลบอกว่า “มัดไม่ได้คะ มันเป็นการละเมิดสิทธิคนไข้” เพราะสิทธิ
ผู้ป่วย 10 ข้อบอกว่า คุณจะมามัดหรือใครเข้ามามัดคนไข้โดยไม่มีเหตุผลไม่ได้ พยาบาล
ก็ไม่มัดเพราะเกิดหัวหน้าหรือใครเข้ามาแล้วบอกคนไข้คนนี้ยังรู้สึกตัว รู้
เรื่องทุกอย่างทำไมถูกมัดแขนมัดขา เขาก็กลัวโดนดู เพราะงั้นคุณตาแกว่า
เลยเคาะแก๊งๆ ไม่ยอมเลิก

พยาบาลก็ถามว่า “จะให้มัดทำไม”

คุณตาเขียนว่า “กลัว... เวลาสู้กับผีปอบแล้วไปตึงถูกท่อน”

พยาบาลแกก็เถียง บอกว่า “ฝีปอบไม่มี โรงพยาบาลไม่มีฝีปอบ”

แกบอกว่า “มี”

พยาบาลบอกว่า “ไม่มี”

แกก็ยืนยันว่า “มี” อย่างนี้จะจบไหมคะ

พยาบาลบอกว่า “ถ้ามีให้ฝีปอบมาเลยพยาบาลอยู่กับเป็นสิบ เดี่ยวพยาบาลจะจัดการกับฝีปอบเอง”

คุณตาไม่ยอม เพราะแกไม่ได้กลัวฝีปอบนะคะ แกกลัวว่าตอนฝีปอบมา แกจะต้องต่อสู้กับฝีปอบ แล้วอาจจะทำให้ไปตั้งท่อต่างๆ ที่เขาสอดแทงแยง แหย่แกไว้ มันจะหลุด คุณลุงก็กลัวตายเหมือนกัน

ปิดไฟก็ไม่ได้ เปิดไฟก็ไม่ได้ ทะเลาะกันอยู่อย่างนั้น

วันรุ่งขึ้นเขาก็บอกว่าหมดปัญญาจะไม่รู้จะทำยังไงกับคุณตา ไปตามพี่เกือมาช่วยดีกว่า

เราก็เลยไปเยี่ยมแก “คุณตาสวัสดีค่ะ หนูชื่อเกื้อจิตร แซ่มรัมย์นะคะ มาจากแผนกให้กำลังใจ เป็นไงบ้างคะ ฝีปอบตัวนี้มันดูไหมคะคุณตา”

เราก็อ่านปากแกได้ว่า ดูมาก ตกกลางคืนเนี่ยสู้กันมากเลย กลัวไอ้นี้มันจะหลุด แกก็ชี้ๆ แล้วทำท่าให้ดู กลัวมันจะหลุด ต้องมามัดมื่อมัดเท้าให้เขา

เราถามก็ว่า “มันมาเฉพาะกลางคืนหรือตา”

“ใช่”

“ อ้อ..ไม่เป็นไร หนูมีหลวงพ่อดีลืทธิมากกก... เลย หลวงพ่อแกอยู่บน
เขาโน้นนนน..ที่จังหวัดชัยภูมิ”

ตอนนั้นหลวงพ่อกำลังเขียนยังไม่ลื้นนะคะ “หลวงพ่อกับเป็นหมอปราบผี
อย่างงี้เลย ทุกครั้งที่หนูไปวัดหนูจะเอาน้ำมนต์มาฝากคนไข้”

วัดป่าสุคะโตไม่มีน้ำมนต์นะคะบอกไว้ก่อน 555

แต่เวลาดิฉันไปสุคะโต ดิฉันจะเอาขวดน้ำไปรองน้ำตรงศาลาหอไตรที่
พระและผู้ปฏิบัติธรรมเขาไปสวดมนต์กันเช้า-เย็น ดิฉันจะเอามาแบ่งให้
คนไข้เสมอ

น้ำที่เราเอามาจากวัด ดิฉันกลัวหมดไว ดิฉันก็จะเทน้ำจากวัดครึ่งหนึ่งแล้ว
เทน้ำธรรมดาใส่อีกครึ่งหนึ่งให้มันเต็มขวดแล้วเอามา

ดิฉันก็ชวนแกบอกว่า “คุณตา..นี่แหละน้ำมนต์อย่างดีเลยของหลวงพ่อกับ แต่
การที่จะใช้น้ำมนต์นั้นมันต้องมีเคล็ดคือต้องสวดมนต์ก่อน ตั้งจิตอธิษฐาน
สวดมนต์ นะโมตัสสะ พร้อมกันนะคุณตานะ ถ้าคุณตาเหนื่อยคุณตาก็หยุด
นะ โรคหัวใจถ้าเหนื่อยเดียวเกิดโรคไป แยะเลย”

ดิฉันบอก “ถ้าคุณตาเหนื่อย หนูสวดคนเดียวเป็นตัวแทน” “เราจะสวด
อะระหัง สัมมา นะโมตัสสะ คาถาป้องกันภัยสิบทิศนะคะ”

คุณตาแกก็มองหน้างๆ ทำไมแกต้อง งง แปลว่าคำพูดเราต้องมีปัญหา
“มีอะไรหรือคะตา”

ดิฉันก็ยื่นไวท์บอร์ดให้ แกเขียนบอก “ทิศมี 8 ทิศ” 555

“อ้อ... เข้าใจแล้วค่ะ ที่สวด 10 ทิศเพราะว่าอะไรรู้ไหมคะ เพื่อ มันมาทางอากาศคะ เราจะปิดกั้นให้หมดเลย ไม่ว่ามันจะมาจากพื้นดินเราก็จะปิดกั้นให้หมดเลยมันจะได้ไม่มารบกวนนะคะ”

แล้วก็เลยสวดกัน บูรพารัสมิงพระพุทธานุภาพ..... พอสวดเสร็จก็เอาน้ำลูบให้แก

ก่อนเอาน้ำลูบดิฉันก็จะให้แกกินด้วย ก็จะถามพยาบาลที่วอร์ด “น้องพี่ขอเอาน้ำให้คุณลุงได้กินหน่อยนะ”

พยาบาลบอก “ไม่ได้นะพี่ เดี่ยวสลักตายนะพี่ ตายไปใครจะรับผิดชอบ”
“พี่รับผิดชอบแล้วกัน”

พยาบาลบอก “ไม่ได้นะพี่ ไม่ได้เด็ดขาด”

ดิฉันก็ตัดสินใจเอาไปดีหน่อย เอาจี้แล้วกัน “คุณตาเราช่วยกันนะคะ” “คุณตาแลบลื่นออกมาเดี๋ยวหนูหยดนํ้าลงไปที่ลิ้นแล้วคุณตากลืนเลยนะคะ” จริงๆ แกใส่ท่ออยู่ ท่อที่ใส่จะเท่ากับนิ้วคนไข้ เราก็เอาหลอดกดน้ำไปแตะลิ้นยังไม่ทันกลืนหรือกลืนก็หมดแล้ว มันซึมไปหมด เราก็ทำสามครั้งแล้วบอกอธิษฐานจิตให้ครบพระรัตนตรัยนะคะ สามหยดพอดี คนไข้ก็ไม่สลักไม่เป็นอะไร

แล้วก็บอก “ คุณตา.. เดี่ยวตอนเช้าลูกมาเช็ดตัว ก็ให้เอาผสมในกะละมังเช็ดตัวด้วยนะ แต่ตอนนี้หนูจะลูบน้ำคุณตาก่อนนะ”

เราก็ลูบน้ำลูบตาแกแล้วก็ว่า “สรรพพุกษ์ สรรพโคก สรรพโรค สรรพภัย สรรพเคราะห์เสนียดจัญไรมลายหายไปตั้งแต่วันนี้นะ” ภาษาเขมรเขา

เรียกควด เอามาควดออกไป ลูบออกไป ก็ลูบทีละสามครั้ง สิบครั้ง ก็สาม สิบครั้ง ก็ลูบออกไป บอกไม่ต้องกลัวละ บุรพา อาคเนย์ ทักษิณ หรดี ปัจจิม พายัพ นั้นแหละกว่าจะครบสิบรอบ พยาบาลหอบแหละ

“บุรพารัสมิงพระพุทศคุณัง บุรพารัสมิงพระธัมเมตัง บุรพารัสมิงพระสังฆานัง ทุกขะโรคะภะยัง วิวัณชียเย สัพพะทุกข สัพพะโสภ สัพพะโรค สัพพะภัย สัพพะเคราะห์ เสนียดจัญไร วิวัณชียเย.... ฯลฯ” เอามือลูบหน้า ทุกข โสภโรคภัยหายไป ถูกหมอบ ถูกยา ดีวันดีคืน ก็ท้องไป ลูบไป กว่าจะเสร็จ ก็อบครึ่งชั่วโมง เวลาเล่าหะแป็บเดียว แต่เวลาทำมันนานนะคะ

คุณตาแกก็ค่อยตามเรานะ แล้วดิฉันก็บอกว่า “อย่าลืมนะเวลาพยาบาล เขาพีดอาหารทางจมูกก็เอาน้ำนี่ผสมเข้าไปด้วย ให้มันเข้าไปล้างข้างใน ด้วยนะ”

แล้วก็บอกพยาบาล “น้องๆ พี่ฝากด้วยนะเวลาพีดอาหารให้บอกคุณลุงดี วันดีคืนนะ” แล้วก็เดินจากออกมา

วันรุ่งขึ้นไม่ได้กะไปเยี่ยมคุณตารอก บ่ายแล้ว พอดีวันนั้นหลวงปู่จันทร์แรม ไปแอดมิทแล้วท่านละสังขารในไอซียูนั่นแหละ ก็แห่กันไปกราบหลวงปู่ พอกราบหลวงปู่เสร็จเราก็มาล้างมือ ล้างมือไปก็คุยไปนะคะ แต่ที่นี้คุณตาแกจำเสียงเราได้ คุณตาเคาะแก๊งๆๆ เราก็อ๊ะคนไข้เคาะอะไรหันไป เห็นแกกวักมือเรียก เราก็อ้าว คุณตาที่เราดูเมื่อก่อนนี่นา

เราก็บอก “ว่าไงคะคุณตา” แกชี้ไปที่ขวดน้ำมนต์แล้วยกหัวแม่มือขึ้นว่า สูดยอด

เราก็เลยถาม “เป็นไงผิ่ปอบมาใหม่”

“ไม่มาเลย กลับดีทั้งคืน”

เลยบอก “คุณตาต้องสวดมนต์บ่อยๆ นะ สวดมนต์บ่อยๆมันจะไม่มารบกวนเราสวดในใจก็ได้ หรือจะกำมือแบมือเล่นก็ได้” จะให้แกพุทโธแกทำไม่ได้หรอก แกใช้เครื่องช่วยหายใจอยู่

แล้วต่อมาบ่ายวันนั้นแกก็ถอดอุปกรณ์ออกได้ทั้งหมด ย้ายไปอยู่ตึกอายุรกรรม ห้องสามัญ ห้องรวมได้ปกติ อยู่ห้องสามัญ 3 วัน แกก็กลับไปอยู่โรงพยาบาลชุมชนอาทิตย์หนึ่งแล้วก็ได้กลับไปบ้าน อยู่ต่อมาอีกหลายปีถึงได้เสียชีวิต

น้ำมนต์วิเศษของหลวงพ่อดำเขียนนำเสนอดูโดยนางเกื้อจิตร 555

มันเป็นอะไรที่เรา โห ไม่คิดนะว่าจะเป็นไปได้ คือถ้าเรามาทะเลาะกันกับคนไข้ว่าไม่มีฝีปอบมันก็ไม่เจ็บไข้ไหมคะ บางสิ่งบางอย่างที่เขากังวล แล้วเราไปบอกเขาว่าไม่มีๆ เราไม่ใช่เขาจริงไหม เราก็ไม่มีทางรู้หรือกว่าเวลาเขาเห็น เขาหวาดกลัวขนาดไหนนะคะ อะไรที่ช่วยเขาได้ก็ช่วยเขาไปเราไม่ได้มมายหรอก แต่ว่าเราก็ได้ช่วยเขาให้เขาหายจากสิ่งที่เขากลัว

หลวงปู่ดูลย์เคยบอกว่า สิ่งที่เขาเห็น เขาเห็นจริง แต่มีจริงหรือไม่มีจริงเราไม่รู้ แต่เขาเห็นจริงๆ เราอย่าไปเถียงเขา เขาเห็นก็คือเขาเห็น เราไม่ต้องไปคัดค้าน เราคิดแต่ว่าจะทำอย่างไรที่จะช่วยให้เขาคลายกังวลให้เขาสบายใจ

ในการช่วยเหลือผู้ป่วยระยะสุดท้ายด้วยวิธีแบบพุทธนั้น ส่วนใหญ่ดิฉันก็ใช้หลักการคำสอนของพระอาจารย์ครรชิต และพระอาจารย์ไพศาล การได้มีโอกาสติดตามพระอาจารย์ครรชิตไปทางนั้นทางนี้ ทำให้ความรู้ออกงาม

เจริญเติบโตขึ้นในใจของเรา ทำให้เราสามารถดูแลคนไข้ได้ดีขึ้น

ซึ่งการดูแลคนไข้ระยะสุดท้ายด้วยวิถีแบบพุทธ หรือว่าถ้าทางภาษาของ
สาธารณสุขเขาเรียกว่า สปิริตชวล (Spiritual) คือการดูแลคนไข้ด้านจิตใจ
นะคะ

ในคนๆ หนึ่งมันมีทั้งจิตใจและร่างกาย แต่ตอนนี้ในเรื่องของ Palliative
Care ในบางโรงพยาบาลเขาไม่ได้เน้นในเรื่องการดูแลด้านจิตใจ เขาเน้น
การดูแลเรื่อง Pain and Symptom Management คือการดูแลในเรื่อง
อาการปวด อาการหายใจหอบ อาการสะอึก อาการโน่นนี่นั่น เขาจะดูตรงนั้น
ซึ่งเป็นการทำให้มีการใช้ยา เช่น มอร์ฟีน ยาแก้ปวด ยานอนหลับ ยากด
ประสาทอะไรประมาณนี้เพิ่มมากขึ้นนะคะ จริงๆ แล้วคนไข้ถ้าเราไม่เคลียร์
เรื่องใจของเขา เราให้ยาเขาไปก็ไปกดไปบังคับไม่ให้คนไข้รับรู้ ซึ่งหากอยู่
ในช่วงวาระสุดท้าย ในความเชื่อทางวิถีพุทธ ถ้าจากไปด้วยความไม่รู้เนื้อ
รู้ตัวก็ถือว่าเป็นการจากไปแบบไม่ดีนะคะ

กระเฝ้าสามใบ

กระเฝ้าสามใบ

มีผู้หญิงคนหนึ่ง แกเป็นมะเร็งปากมดลูก 3 วัน ไม่ยอมกินข้าว นอนเฉย จะ
ฉีกปล่อยให้มันออกมาไม่พูดไม่จา ญาติไม่ค่อยมาเช็ดหรือทอก สามีก็ไม่เคย
มาเยี่ยมเลย ลูกชายมาก็มาเฝ้าดูตาปริบๆ พยาบาลสงสารก็เปลี่ยนผ้าให้
นอนแช่อุจจาระ ปัสสาวะ ไม่ยอมกินข้าว

เวลาพยาบาลเข้าไปถาม ทำไมไม่กินข้าวไม่กินน้ำ ก็บอกว่า “อยากตาย”

พยาบาลก็มาตามดิฉันไปดู “พี่แก มีคนไข้อยากตาย แต่อาการก็ยังไม
พอตายนะพี่ หนูไม่รู้จะทำยังไง ข้าวแกก็ไม่กินมา 3 วันแล้ว หมอจะให้ไอวี
แต่พวกหนูไม่อยากให้” คำว่า ไอวี คือ ให้น้ำเกลือนะคะ

“แกกินได้นะพี่ แต่แกไม่กิน”

ดิฉันก็เลยไปเยี่ยม “เป็นยังไงคะ”

“อยากตาย”

“อ้าว... ทำไมป้าถึงอยากตายล่ะ”

“ขนาดยังไม่ตาย มันยังเอาผู้หญิงใหม่มาอยู่ในบ้านเลย”

คือแกจะตายประชดสามีอะนะ แต่หาวิธีไม่ว่าตายแล้วตายเลยนะ

“อยากตายหนะ เตรียมอะไรรึยัง”

“คุณหมอ คนจะตายต้องเตรียมด้วยหรอ ก็นอนตายไปเฉยๆ”

“ถ้าตัวเองนอนตายไปเฉยๆ ได้ก็ดีนะ แต่ตอนนี้จิตตัวเองก็ไปห่วงผัว ไป

เครียดที่มันเอาคนอื่นมาอยู่แทน ตัวเองเป็นมะเร็งปากมดลูกแล้วตอนนี้
กระจายไปที่กระดูกสันหลัง ไปที่กระเพาะปัสสาวะ ไปอะไรต่อมิอะไร ถ้า
ตัวเองตายตอนที่จิตตัวเองคิดถึงผัว โกรธผัว โมโหผัวที่มันเอาคนอื่นมาอยู่
ตัวเองคิดว่าตัวเองตายแล้วจะไปไหน 31 พฤษภาคม นรกสวรรค์เนี่ย ตัวเองจะ
ไปไหน”

“แล้วที่คุณหมอบอกว่าเตรียม เตรียมอะไร”

“เตรียมกระเป๋าสี เตรียมกระเป๋าทั้ง 3 ใบ ถ้าไม่เตรียม ไม่ได้ตายดีหรอกนะ
ตาเหลือกตาก้างตาย พะงาบๆ ไม่ขาดใจซะที ตัวเองจะเอาอย่างจั้นหรือ”

“อูย... หนูไม่เอาอย่างนั้นหรอก หนูอยากนอนหลับตายไปเฉยๆ”

“ถ้าตัวเองไม่เตรียมนะ ตัวเองไม่มีโอกาสได้ตายแบบนั้นหรอก เชื้อพีดี พี่
อยู่รพ.เห็นคนตายมาเยอะแยะ ถ้าเราตายกับบุญกุศล มันจะค่อยๆตาย
แต่ถ้าไม่ได้ตายกับบุญกุศล ตาเหลือกตาลานนะตัวเอง ตัวเองต้องเตรียม
กระเป๋าสี 3 ใบนะ” คนไข้ก็ทำหน้านิ่งนะคะ

“บ้านฉันก็เตรียมใบเดียวเองคุณหมอ ใส่เสื้อใส่ผ้าที่เราใช้ประจำ แล้วก็เอา
ไปสวด เสร็จแล้วก็เอาไปแจกคนอื่นใช้มัยคะ ทำไมหมอให้ฉันเตรียมหลาย
แท้มั๊ย ฉันจะไปเตรียมที่ไหนได้”

“เธอไม่ต้องเตรียมที่ไหนหรอก เธออยู่บนเตียง เธอก็เตรียมได้ กระเป๋าใบ
แรกที่เธอต้องเตรียม คือ กระเป๋าทาน ทานที่ทำแล้วยิ่งใหญ่มากคืออกภัยทาน
อกภัยให้ใคร คนแรกที่เราต้องอกภัย คือ อกภัยตัวเองนั่นแหละ คนเราชอบว่า
ตัวเอง ถ้าไม่กินไฉนไฉนนี้ก็จะไม่เป็นโรคนี้ ถ้าเราไปรักษากับหมอนี้เราคง
หายแล้ว โทษในอดีต ดังนั้นต้องอกภัยว่ามันเป็นสิ่งที่ผ่านไปแล้ว ช่างมันเถอะ

มันแก้ไขไม่ได้”

“อภัยใคร่อีก อภัยผัวเรอนั้นแหละ อภัยให้เขาซะ ถ้าเธอไม่ให้อภัยเขานะ ภพชาติต่อไป ต้องไปเจอกันอีก ไปเจอกัน ไปทุกข์ทรมานกันอีกนะ อภัยให้เขาซะ”

“อภัยใคร่อีก อภัยคนไข้เตียงข้างๆ”

“จริงแหละคุณหมอ กลางคืนฉันไม่ได้นอน มันตะโกนทั้งคืน ฉันยังแข่งให้มันตายอยู่เลย”

“นั่นแหละ เธอก็ต้องอภัยให้เขา อภัยคนที่นอนเตียงข้างๆ อภัยญาติ บางคนเมามา พูดคุยไม่รู้เรื่อง อภัยให้มันเถอะ ต้องให้อภัยแม้กระทั่งแพทย์พยาบาลนะคะ”

“แม่น..คุณหมอ บางคนก็เวิ้งว้าง”

“บางคนเขาก็พูดไม่เพราะ ก็อภัยให้เขาไป อภัยจริงๆนะ อภัยให้มันหลุดจากใจ ถ้าอภัยจริงๆมันได้บุญได้กุศลนะ พี่ไม่รู้จะเปรียบเทียบอย่างไรนะ มันเหมือนสร้างวัดสร้างโบสถ์นะ เธอเข้าใจไหม นั่นแหละ บุญกุศลมันเป็นแบบนี้”

“กระป๋องคัส เธอนอนอยู่รพ.นานเท่าไรแล้ว”

“เกือบ 2 เดือนแล้วคุณหมอ”

“ถ้าในภาษาของหลวงพ่อกของพี่นะ หลวงพ่อคำเขียน ท่านบอกว่า คนที่ได้มีโอกาสนอนเตียง มีสติก่อนตายแม้เพียง 5 นาที ท่านบอกว่าเป็นนาทีทอง

ต้องคว่าให้ได้ นาฬิกาทองที่เราจะอยู่กับท่าน ศิล ภาวนา ตั้งแต่ตอนอยู่บน
เตียงนี้ ศิลบริสุทธิ์ เธอจะ จำได้ไหม ศิล 5 ข้อ ข้อที่ 1 จำได้ไหม จำไม่ได้ พี่
บอกให้ก็ได้ หนึ่ง ปาณาติปาตา ไม่ได้ฆ่า ไม่ได้เบียดเบียน เธอออกมา
เดือนกว่านี้ ไปฆ่าใครที่ไหนรีเปล่า”

“อย่าว่าแต่ฆ่าเลยคุณหมอ มดมันได้ ยังไม่มีปัญญาบีบมันเลย”

“เขาบอกว่า คนที่ไม่ได้ฆ่า ไม่เบียดเบียนเนี่ย จะเป็นคนมีอายุยืน โรคภัยจะ
ไม่เบียดเบียน ถ้าเราเกิดภพชาติต่อไป เราจะเป็นคนอายุยืน นี่คือศีลข้อ
ที่ 1 นะ เธอจะโชคดีกว่าพี่นะ จะบอกให้ พี่อยู่บ้าน บางทีพี่ก็ฆ่าโน่นฆ่านี่
เหมือนกัน มันปลั่งเปลวไป แต่เธออยู่บนเตียง คือ ลูกไม่ไหวแล้วไง ถ้า
ศีลคะแนนข้อละ 20 เธอได้เท่าไรแล้ว ข้อ 1 ได้เต็ม 20 แล้วใช่ไหม ถ้าเป็น
คนอื่นเขาก็กะพ่องกระพรั่งอยู่”

“ศีลข้อที่ 2 อะไรคะ ลักทรัพย์เนอะ อทินนา ที่นอนอยู่นี้ไปลักเอาของใคร
เขามารึเปล่า”

“จะไปไหนได้คุณหมอ จะชี้จะเยี่ยว ยังไม่ได้เลย”

“อืม... ศีลข้อนี้เธอก็บริสุทธิ์ เขาบอกว่า ใครรักษาศีลข้อนี้บริสุทธิ์ ชาติต่อ
ไปจะเป็นคนที่อุดมด้วยทรัพย์สมบัติ ใครมาลักไม่ได้”

“ศีลข้อที่ 3 กาเมสุมิจจาจรา เธอได้ไปผิดลูกผิดเมียใครไหมนี้ เดือนกว่ามานี้”

“ไม่ได้ไป”

“ก็เป็นศีลบริสุทธิ์ ศีลข้อ 3 บริสุทธิ์ เราก็จะได้เป็นเพศบริสุทธิ์นะ ไม่ไป

เป็นผู้สิงผู้ชายอะไรทั้งหลายนั้น ได้เพศไหนก็ได้เพศนั้นแหละ แล้วลูกผัว
เราก็จะไม่มีใครแย่งไปได้”

“ศีลข้อที่ 4 อะไรเอ่ย มุสาวาทา ผรุสวาจา ตอนนี้คำพูดต่างๆต้องลดลง เอา
แต่คำพูดที่เป็นบุญ คำพูดไหนที่ไม่เป็นบุญ เราจะไม่พูด ถ้าศีลบริสุทธิ เกิด
ชาติต่อไป ปากหอม ไม่มีโรคในช่องปาก พูดอะไรก็มีแต่คนเชื่อถือ”

“ศีลข้อที่ 5 สุราเมรัย ไม่ได้ดื่ม ไม่ได้กินของมีนเมา ศีลข้อนี้บริสุทธิ สติ
ปัญญาเลิศ ไม่เลอะเลือน มีนๆงๆ แวนอยู่บนหัว ก็เดินถามหาคนอื่น อยู่
ตรงไหน อยู่ตรงไหน เธอได้โอกาสดีนะ นี่คือข้อศีล เธอโชคดีนะ”

กระเป๋าสุดท้ายคือกระเป๋ากาวนา “นอนอยู่ตรงนี้ใจเธออยู่ตรงไหน”

“ใจมันวิ่งกลับบ้านไปคะคุณหมอ”

“ธรรมชาติของคนเรา มีลูกก็ห่วงลูก มีเมียก็ห่วงเมีย มีสมบัติก็ห่วงสมบัติ
ห่วงนั้น ห่วงนี้ตลอด แต่ถึงเวลาเราก็ต้องปล่อยแล้วก็วาง เราชื่นชมมันหมด
แล้ว ต่อไปเป็นของใครก็ช่าง”

“การรักษากระเป๋าสุดที่ 3 ก็คือกาวนา แต่ก่อนเราอาจจะอ้างว่า ใ้ยไม่มี
เวลา” “แต่ตอนนี้เราอยู่บนเตียงไม่ต้องทำอะไรแล้วนะ”

“ไหนลองดูลมหายใจสิ ตอนนี้เราหายใจเข้าหรือเราหายใจออก ให้เฝ้าดูไว้นะ”

“หลวงปู่ฉันบอกว่า ถ้าไปกับพุทโธเป็นยังไงคะ ก็ไม่มีตกต่าณะคะ ไม่มี
ตกต่า ฉะนั้นมีพุทโธไว้ในใจนะ”

“ถ้าไม่ถนัดพุทโธก็แล้วแต่ที่เคยปฏิบัติมานะ ยุบหนอพองหนอ สัมมาอะระหัง

ก็แล้วแต่จะสะดวก หรือกระพริบตาก็ได้ เวลากระพริบตาทำให้รู้สึกกับการกระพริบตา”

“ปกติทุกทีที่เรากระพริบตาเราไม่รู้ไหมคะ เราไม่เคยรู้หรือว่ามันเป็นโดยอัตโนมัติใช่ไหม”

“เธอจะรู้อยู่กับอะไรก็ได้ เลือกว่าจะชกอย่างไร จะเอากำมือแบมือก็ได้ กำมือก็ให้รู้ว่าคุณกำลังกำมือ”

“ขณะที่ตั้งใจยกมือ กำมือ แบมือ เธอคิดอะไรอยู่”

เขาบอกว่า “ไม่ได้คิดอะไร คิดเรื่องกำเรื่องแบ”

“แล้วแต่ก่อนคิดอะไรอยู่” “คิดว่าจะตายไหม ลูกจะอยู่กับใคร ผัวจะมีเมียไหมไหม”

“ที่นั่นเห็นหรือยัง ถ้าเธออยู่กับการกำมือแบมือยกมือไปชกพักเดียวก็ลืมความคิดว่าจะเป็นนั่นเป็นนี่ก็ไม่เกิด ใช่ไหมคะ”

“ถ้าเธอเตรียมกระเป๋าสามใบได้ครบสมบูรณ์แล้ว เธอจะเดินทางเมื่อไหร่ เธอก็ไปดีเมื่อนั้น”

“สมมติว่าเราจะไปกรุงเทพฯ เราเก็บเสื้อเก็บผ้า เก็บยาสีฟัน สบู่ เราจดรายการมาครบทุกอย่าง เวลาเดินทาง เราพร้อมทุกอย่างใช่ไหม”

“คนเราถ้าไม่ได้เตรียมอะไร ปุบปัปไปเนี่ยนะ ไม่มีอะไรติดตัวสักอย่าง บางคนจะออกจากบ้านแม้แต่เงินก็ลืมไป ลืมเอาไป วันนี้เธอโชคดีนะที่เธอได้เตรียม เธอเห็นคนอื่นไหม นั่งรถมาดีๆ ปุบปัปชนโครมเลย ไม่รู้ก็คัน

คันแล้วคันเล่าณะ เธอคิดว่าเขาได้เตรียมเหมือนเธอไหม ไม่ได้เตรียม”

“ขอให้เธอโชคดีกับชีวิตที่เหลืออยู่นะ แล้วยังงี้พี่จะมาเยี่ยมใหม่” ดิฉันก็เดินจากไป

วันรุ่งขึ้น ยังไม่ถึงตี 3 เลย คนใช้ร้อง หิวข้าว หิวข้าว ไม่ได้กินมา 3 วันแล้ว พอตีมันจะมีแม่ค้าที่แอบมาขายปลาทองโก่ กาแฟ โอวัลติน ในรพ.ตอนกลางคืนนะคะ

ที่นี้เขาก็กินแล้วบอกว่า “อ๊อ... เมื่อไหร่รถข้าวรพ.จะมา” พออาหารมา ก็กินจนหมดถาด

พยาบาลถามว่า “เอาอีกไหม แกบอกว่ เดี่ยวพอก่อน” เขาก็งก้น ไม่กินข้าวตั้ง 3 วัน อยู่ๆ ซื้อปลาทองโก่กินตั้งแต่ตี 3

ดิฉันเดินไปเยี่ยม พอมองไปที่เตียง อ้าวคนไข้หายไปไหน ตกใจนะ นึกว่าไปแล้ว เพราะเห็นที่นอนไม่มีผ้าปู “คนไข้หนีไปไหนพี่”

“โน้นไง หัวเราะอึกๆอยู่” แกอ่านด้วยตุนแล้วกินนอนหัวเราะ

เราก็ถาม “เป็นไง”

“อ๊อ.. คุณหมอ ฟังคุณหมอแล้วมันมีกำลังวังชา” เขาว่อย่างนั้น

“ไม่เป็นอะไรหรอกคุณหมอ ชันดีขึ้นแล้ว คุณหมอไปดูคนอื่น คนที่มันหนักๆไป ฉันทสงสารเขา เขาจะได้สบายเหมือนฉัน”

“ คุณหมอถามจริงๆ คุณหมอมาย่ยมชัน คุณหมอเหม็นไหม” คำเป็นมะเร็งปากมดลูกนะ กลิ่นจะเฉพาะตัวมากพอสมควร

ก็เลยบอกเขา “ ความเห่หมั้นเป็นเรื่องธรรมดาของทุกคน มนุษย์มีร่างกาย
เน่าอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าพี่ไม่ได้อาบน้ำ พี่ก็เห่หมั้นกว่าเธออีก ไม่เป็นไรหรอก
ทนได้ กลิ่นเดียวกัน ไม่ต้องห่วง”

สุดท้ายเขาก็อยู่ต่ออีก 2 อาทิตย์ และเขาพอเดินไปโน่นมานี้ได้ มีอยู่วัน
หนึ่งแม่ค้าที่มาขายของและรู้จักกับเขาเจอดิฉันและบอกว่า “หมอเกื้อ คน
ไข้คนที่บ้านอยู่หลังโรงพยาบาลที่หมอเคยไปเยี่ยมเขานะ เขาจะตายแล้ว
นะ หมอเกื้อไปเยี่ยมเขาหน่อยสิ”

ดิฉันก็เลยเดินไปเยี่ยมถามเขาว่า “กลัวไหม”

“ไม่กลัวหรอก คุณหมอ”

“ห่วงอะไรไหม”

“ตัวมันจะอยู่ที่ไหน ก็ข้างมันเถอะ ชั้นลืมนมันไปแล้ว”

“ลืมนให้ได้จริงๆนะ” เขาก็พยักหน้า

“ลูกจะมาทัน มาไม่ทัน อย่าไปปรวนนะ เคยเห็นไหม คนที่รอใครบางคนนะ
ถึงเวลาจะไปก็ไม่ได้ไปซักที จะอยู่ก็อยู่ไม่ได้ เราไปได้แค่คนเดียวนะ ถึงเขา
มาทัน เขาก็ไม่ได้ไปกับเรานะ” ลูกเขาอยู่เชียงใหม่ หลังจากนั้นพอเราเดิน
กลับมาโรงพยาบาลประมาณ 2 ชม. เขาก็ตายแล้ว

แต่เขาไม่มีกลิ่นเลยนะคะ คนที่เจริญสติ ไม่ค่อยมีกลิ่น หลายคน หลาย
เคสที่เป็นอย่างนั้น

มะเร็งที่ใจ

ดิฉันไปเยี่ยมคนไข้รายหนึ่ง ชื่ออนงค์แกเป็นมะเร็งเต้านมอยู่มาหลายปีพอสมควร อนงค์มารักษาตัวที่โรงพยาบาลบุรีรัมย์ หมอบอกว่า “อนงค์เธอเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย”

ฉันอยากจะตีปากหมอจัง ยังไม่ต้องบอกก็ได้คำว่า “สุดท้าย” สุดท้ายของชาวบ้านคือวันนี้หรือพรุ่งนี้จะต้องตาย

จริงๆ มันไม่ใช่ คำว่า “สุดท้าย” คนไข้บางรายอยู่ได้เป็นปี หลายปี บางรายสุดท้ายขอถอดท่อไปตายที่บ้าน เราตามไปเยี่ยมอยู่อีกเป็นปียังไม่ตายก็มี ซึ่งแล้วแต่ภาวะโรคภัยนั้นๆ

หรืออย่างงามที่มาเป็นจิตอาสากับดิฉันหมอบอกอยู่ได้ 6 เดือน ปีนี้เป็นปีที่ 12 เขาเป็นมะเร็งเต้านมแล้วลามไปที่ต่อมน้ำเหลือง สุดท้ายที่ไหนละ สุดท้ายปี 53 หมอจะให้ไปฉายแสงที่โคราชคือเขาเป็นมะเร็งเต้านมแล้วรักษาด้วยคีโมได้เข็มเดียว แล้วก็ไม่ได้ให้อีกเลยเพราะน้ำหนักเขาแค่ 39 กก. เขาก็ใช้ธรรมชาติในการรักษาแล้วดูแลตัวเองเรื่องอาหาร อารมณ์ อากาศ เขาอยู่มาได้ปีนี้ปีที่ 12 เวลามีคนไข้ที่เป็นมะเร็งแล้วกลัวมาก ดิฉันก็จะโทรบอกเขา เขาอยู่ห่างจากอำเภอ 10 กม. ห่างจากสถานีรถไฟ 7 กม. เขาก็รีบขี่จักรยานมาสถานีรถไฟ นั่งรถไฟมาบุรีรัมย์ เพื่อที่จะมาบอกคนไข้ที่กลัวมากๆ ว่าเขานะเป็นระยะสุดท้าย ระยะนี้แล้วเขายังรอดเลย ซึ่งคนนี้เป็นแค่ระยะ 1 เอง คนไข้ก็จะถามเขาว่า คุณเป็นมะเร็งจริงหรือ ทำไมหน้าตายังไม่ออกเลย เขาก็จะเปิดนมให้ดู ซึ่งมีแต่รอยเย็บ

มีนมข้างเดียว เวลาจะไปไหนก็ม้วนผ้าขนหนูมัดเข้าไปให้นม 2 ข้างเท่ากัน คือนมปลอมไม่มี มีแต่ผ้าขนหนู คนใช้กับคนใช้เขาพูดก็เข้าใจกัน เขาก็จะมีกำลังใจต่อสู้

พอดิฉันไปเยี่ยมอนงค์ เขาก็ร้องห่มร้องไห้ เขาจะตายไหม ลูกชายยังไม่ได้บวช ลูกสาวยังเรียนไม่จบ เขาก็ร้องไห้ตลอด

พยาบาลโทรมาหาดิฉันว่าสงสารคนไข้รายนี้เขาร้องไห้ตลอด พวกพยาบาลไม่รู้จะคุยอย่างไร เห็นแกกร้องให้กินน้ำตาไหลเหมือนกัน เขาบอกว่าเคสนี้ป่วยจะต้องส่งไปปรึกษาจิตเวช ดิฉันก็เลยไปคุยกับอนงค์ว่าเป็นไงมาไง

อนงค์ก็บอกว่า “หนูนี้โชคร้ายจังเลย เป็นมะเร็งระยะสุดท้าย หนูจะตายวันไหนพี่”

ดิฉันก็บอกว่า “วันไหนพี่บอกไม่ได้หรอก”

“เมื่อไหร่เมื่อนั้น ความตายยื้อไว้ไม่ได้ จะมาบอกอย่าเพิ่งตายเลยลูกเรียนยังไม่จบก็ไม่ได้ ขอตายก่อนก็ไม่ได้ จะบอกว่าป่วยมาเป็นเดือนละ ขอตายๆซะทีเถอะ ลามาดูแม่จนวันลาหมดละ เขาจะไล่ออกจากราชการแล้วตายๆซะทีเถอะ ก็ไม่ได้ ความตายนี้ยื้อไม่ได้ผลักไม่ไป เมื่อไหร่เมื่อนั้น”

แต่เวลาที่เหลืออยู่ ถ้าเราอยู่กับบุญกุศล เวลาเดินทางเราก็ไปพบแดนสุคติภูมิ ดิฉันจะพูดว่าวันเดินทางนะคะ ไม่พูดว่าวันตาย แต่ถ้าเราอยู่กับความทุกข์เราก็จะไปพบทุกข์ภูมิ

พี่จะเล่านิทานให้ฟังนะคะ “มีผู้หญิงคนหนึ่งสมัยพุทธกาลเป็นเศรษฐีพ่อแม่สร้างปราสาทให้อยู่สุขสบายมาก แต่วันหนึ่ง ผู้หญิงคนนี้ได้กับคนรับใช้

ต้องหนีกันไปอยู่ป่าอยู่เขา เมื่อผู้หญิงคนนี้เขาตั้งท้องเขาก็บอกสามี เขารู้ว่ากลับบ้านเถอะไปคลอดกับแม่เพื่ออนาคตลูก ตัวก็กลัวความผิดเพราะเป็นคนรับใช้ในบ้านจะกลับไปหาพ่อตาแม่ยายก็ยังไม่อยากกลับไปเลยอยู่ก่อน อยู่จนได้ลูกคนที่หนึ่ง พอลูกคนที่หนึ่งได้ขวบสองขวบก็ได้คนที่สอง พอคนที่สองภรรยา ก็รับรู้ว่ากลับบ้านเถอะ เพื่ออนาคตที่ดีของลูก อ้อนวอนสามีเพื่อจะไปคลอดลูกคนที่สองที่บ้าน ตอนตั้งท้องก็อุ้มลูกกับสามีเดินทาง ระหว่างเดินทางฝนตกหนักมาก สามีก็บอกอยู่ตรงนี้กับลูกนะ เดี่ยวพี่จะไปตัดไม้หากิ่งไม้มาทำเพิงจะได้ไม่เปียกฝนสามีไปเสร็จก็หายไปเลย ภรรยากับลูกก็หลบฝนอยู่ใต้ต้นไม้ระหว่างที่รอสามีไปหาฟืน ภรรยาก็คลอดลูกคนใหม่ออกมา ตื่นเช้าสามียังไม่กลับมาก็เลยอุ้มลูกคนเล็ก จูงลูกคนโตไปตามหาสามีที่ไปตั้งแต่เมื่อวานเย็น ผลปรากฏว่าสามีถูกงูกัดตาย ทุกข์ที่สุดไม่รู้จะทำไง ก็อุ้มลูกจูงลูกต่อไปเพื่อจะไปถึงบ้านพ่อแม่ให้ได้ พอไปถึงห้วยที่เมื่อคืนฝนตกหนัก ลำห้วยกระแสน้ำแรงเลยบอกลูกคนโตว่าหนูรอแม่อยู่ตรงนี้นะ แม่จะอุ้มลูกคนเล็กไปฝั่งโน้นก่อนแล้วจะข้ามมารับหนู พออุ้มลูกคนเล็กข้ามไปฝั่งโน้นก็วางลง แล้วจะข้ามมารับลูกคนโต พอมาถึงกลางแม่น้ำ เขียวมันมาโอบลูกไป หัวใจแม่สลาย อย่าเอาลูกฉันไปๆ ร้องไห้บอกมือ อย่าเอาลูกฉันไปๆ ส่วนลูกฝั่งนี้ก็คิดว่าแม่เรียกให้เดินไป ไม่รู้ว่ากระแสน้ำเชี่ยวกรากลงมา สุดท้ายก็โดนกระแสน้ำพัดตายไป ตัว 1 ลูก 2 เป็น 3 ทุกข์ที่หนักมาก สุดท้ายก็เดินทางต่อเพื่อที่จะไปหาพ่อแม่พี่ชายที่บ้านพอขึ้นฝั่งได้ก็ไปถามชาวบ้านบอกชื่อพ่อแม่ว่าอยู่ตรงไหนเพราะจากมานาน ชาวบ้านก็บอกว่าเธอไปอยู่ไหนมา เมื่อคืนฝนตกหนัก พ้าผ่าปราสาทของพ่อแม่เธอตายหมดเลย หมดไป 6 คนภายในระยะเวลาไม่กี่ชั่วโมง เป็นบ้าไปเลย วิ่งฝ่าฝนหลุดลุย สุดท้ายไปพบพระพุทธเจ้าได้ปฏิบัติธรรมจน

บรรลुพระอรหันต์

ดิฉันก็เล่าให้องค์พี่และถามว่า “อนงค์เธอเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายกับ
ผู้หญิงคนนี้ใครโชคดี โชคร้ายกว่ากัน”

อนงค์บอก “ฉันโชคดีกว่า”

“อ้าวแล้วทำไมถึงร้องไห้บอกตัวเองโชคร้าย” ไหนลองบอกซิตัวเองโชคดียังไง

“หนูได้รู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็ง หนูได้รักษา หนูได้โนนได้นี่ แล้วใจก็ดีขึ้นมา”

ดิฉันก็เลยสอนให้เขาเจริญสติแบบเคลื่อนไหวยกมือ ตะแคงมือ

ดิฉันถาม “เวลาเคลื่อนไหวรู้ไหมว่ามือตะแคง”

ตอนแรกเขาต้องใช้ตาดูก่อนนะ ทำไมเขาต้องดูเพราะใจของเขาซัดสาย
ไปตามความทุกข์ เลยให้เขาทำใหม่

“ลองกำมือซิ.... แบนมือซิ..... กำมืออยู่รู้ไหม..... แบนมืออยู่รู้ไหม..... กำปุ๊บ
รู้ปั๊บไหม... เรากำปุ๊บเรารู้ปั๊บใช่ไหม”

พออนงค์เริ่มเข้าใจแล้วก็สอนต่อ “ยกมือตามพี่นะ... มืออยู่ตรงไหน... เขาก็บอกตะแคงอยู่... ยกมือขึ้นแบบนี้ซิ... มืออยู่ตรงไหน... เขาก็บอกยกอยู่...
เอามือวางสะดือ... รู้ไหม... รู้... รู้ว่ามีมืออยู่ที่สะดือ... เอามือวางที่อกซิ... รู้
ไหม... รู้... ให้รู้แต่ครั้งที่วาง... ตั้งใจเอามือวางตรงนี้ให้รู้แล้วก็จบไป...”

ให้เขาทำเล่นๆไปไม่เครียด แล้วก็ถามเขาว่าตอนเขายกมือเขาคิดอะไร

เขาบอก “คิดยกมือ... อนงค์คิดถึงบ้านไหม... เขาบอกไม่... คิดถึงลูกไหม...

เขาบอกไม่... คิดถึงเรื่องตายไหม... เขาบอกไม่” แต่หน้าตาเขาสดชื่นขึ้นมา
เลยบอกให้องนงค์ทำอย่างนั้นะยกมือนะอย่างนั้นะ ทำเล่นๆ ไป แล้วเมื่อไร
ที่องนงค์คิดเรื่องต่างๆ ให้องนงค์ยกมือคว่ำ ตะแคง หรือจะ 14 จังหวะก็ได้
เวลาตะแคงแล้วคว่ำให้ทำเป็นจังหวะ ขยับแล้วรู้ ขยับแล้วรู้ ทำไปเรื่อยๆ
ทำไปบ่อยๆ แล้วโรคภัยไข้เจ็บมันจะไม่มารุมเร้าเรา เราจะต้องยิ้ม ให้องนงค์
ยิ้มให้กับทุกคนนะ ให้ใจมันอยู่กับกุศล

เดี๋ยวพุงนี้บ้ายๆ พี่จะมาเย็บอีก ดิฉันก็ออกจากตึกไป วันรุ่งขึ้นเกิด
เหตุการณ์ร่วนวายในตึกตอนตี 5 ว่าเกือบ 6 โมง พยาบาลจะวัดไข้หาองนงค์
หาไม่เจอ เขาก็ว่ายายเกือจิตรแก่ไปทำอะไรคนไข้ ไม่คิดฆ่าตายไปแล้วหรือ
ปรากฏว่าองนงค์กลับมาตอนเกือบ 7 โมง หนีไปเซเว่น องนงค์ตื่นมาตี 5
อาบน้ำ หนีไปเซเว่นไปซื้อเครื่องสำอางมาทา แต่งหน้าสวย ไปร้านให้เขา
ถักเปียอย่างสวยเลย เขาไม่ทุกข์แล้ว เขาไม่เศร้าแล้ว เขาไม่คิดถึงวันตาย
เขาคิดถึงวันเขาอยู่ เขาจะทำอะไรให้สดชื่น แล้วกินข้าวกินน้ำได้ หมอ
ก็อนุญาตให้กลับบ้านได้ เขาปลูกโป๊ยเขียนไว้ที่บ้านเต็มเลยเขาอยากกลับ
ไปดูโป๊ยเขียนออกดอก

นี่คือเรื่องของใจ กายยังไม่หายเป็นมะเร็ง แล้วมะเร็งระยะสุดท้ายมันก็ไม่
ถอยระยะมา ร่างกายเขายังเป็นมะเร็งอยู่เหมือนเดิม มีแต่ใจเขาที่เปลี่ยน
แปลงไป ใจเขามันส่งผลต่อร่างกาย

ดิฉันก็อยากฝากพวกเราเรื่องของจิตใจที่มีผลกับร่างกายในฐานะที่เราเป็น
ผู้ดูแลใกล้ชิดคนไข้

โชดลที่เป็นมะเร้ง

เร่ืองของจิตใจนี้มีผลสัมพันธ์กับโรคมากนะคะ

มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเป็นลูกคนเดียวของพ่อแม่ พ่อแม่เขาเป็นครู ลูกบาดเจ็บที่ศีรษะ หมอบอกว่า “ให้ทำใจนะ” คือถ้าหายก็เป็นผัก ถ้าไม่หายก็คือตาย

พ่อกับแม่ทำใจไม่ได้ ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่ยืนเกาะเตียง ทุกวันทีถึงเวลาเยี่ยม 11 โมงถึงบ่ายโมง ดิฉันเห็นสองคนพอเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้ลูกเสร็จก็จะยืนนั่งเกาะเตียง คือเขาอยู่กับความคิดนะคะ สิ้นหวังไม่รู้จะทำอย่างไร มีลูกสาวอยู่คนเดียว

ดิฉันเดินผ่านไปก็บอกเขา “ยืนอยู่อย่างนี้ไม่ได้หรอก” “ถ้าจิตใจคุณเป็นแบบนี้ ถ้าดูแลคนไข้แล้วเป็นแบบนี้ คนไข้จะทรุดลงอย่างรวดเร็วจะคะ เพราะคุณกำลังดูดพลังคนไข้” “เรื่องที่ผ่านมาแล้วก็ให้มันผ่านไป ตอนนี้เรามาเริ่มต้นกันใหม่นะคะ”

ดิฉันบอกให้พ่อแม่จับตัวลูกสาวไว้แล้วตั้งสติให้ดี โดยบอกให้เขาสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วหยุดลมหายใจไว้ แล้วก็ค่อยๆ ปล่อยลมหายใจออกยาวๆ ช้าๆ แล้วให้เขาพูดตาม “บุญใดที่ข้าพเจ้าเคยทำมาตั้งแต่ร้อยชาติ พันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ และในชาติปัจจุบันนี้ที่ได้เจริญสติ สมาธิ ภาวนา มาทั้งหมด ขอบุญนั้นจงเปลี่ยนเป็นความสุขให้ลูก (ชื่ออะไร..ก็ว่าไป) ได้มีโอกาสหายเหมือนปาฏิหาริย์ ตอบสนองต่อการรักษาของแพทย์.... (อะไรก็ว่าไป)” แล้วก็ให้เขานวดเท้า แม่ข้างหนึ่ง พ่อข้างหนึ่ง ช่วยกันตั้งใจนวดไป ทำแบบนี้บ่อยๆ ไม่ให้ย่นซึมจมกับความคิด

เชื่อไหมคะ สุดท้ายเด็กอาการดีขึ้นตามลำดับ ดีขึ้นตามลำดับของคนไข้ โรคทางสมองคือ เริ่มลืมตา รู้สึกตัว ตื่น ยกแขน ยกขาได้ ใช้ไม้ค้ำยันเดินกลับบ้านได้ เพราะว่าขาเขาหักด้วยคะ

หลังจากนั้นเวลาเราไปเจอกันที่ตลาด “อู๋..หมอคนนี้แหละที่ให้ชีวิตลูกฉัน”

ดิฉันบอก “ไม่ใช่ดิฉัน คุณนั่นแหละเป็นคนทำ”

“การที่คนไข้จะหายจากโรคได้ดี องค์ประกอบมี 4 อย่างพอดี ยาดี ช่วยได้ครั้งเดียว จิตใจดี คนดูแลดี ช่วยอีกครั้งหนึ่ง” หมอดี ยาดีขนาดไหนคนไข้ไม่ผู้เป็นใจคะ ไม่มีทางหาย

คนเป็นมะเร็งหมอบอกว่าอยู่ได้อีก 6 เดือน ไม่ถึง 6 อาทิตย์ ตายแน่นอน ถ้าวคนที่จิตใจห่อเหี่ยว

อย่างงามนี้หมอบอกเขาว่าอยู่ได้ 4-6 เดือน ตอนนีเขายู่มาได้จะเข้าปี 12 แล้วยังไม่ตาย

ยังไม่ตายไม่พอ ปลุกข้าว ปลุกแตงโม ปลุกเสร็จยังไม่พอ เอาแตงโมใส่หน้ารถจักรยานี่มาจากบ้านซึ่งอยู่ห่างจากสถานีรถไฟ 7 กม. แล้วก็ขึ้นรถไฟเอาแตงโมมาฝากดิฉันที่ในเมือง

โห เราเห็นแตงโมแล้วน้ำตาไหล ไม่ได้น้ำตาไหลเพราะได้กินแตงโมหรอก นะคะ แตงโมลูกหนึ่ง 20 บาท ฉันซื้อกินเองได้

เลยบอกกับงามว่า “งามคราวหลังเธออยากให้พี่กิน เธอโทรมา” “เธอไม่ต้องหิวมาหรอก”

งามนี่เขาเป็นอะไรที่สู้ชีวิตมาก หมอบอก “คุณมีโอกาส 10% นะที่จะรอด”

เขาบอกเขาจะเป็น 10% เขาไม่เป็นหรือ 90% “หนูจะเป็น 1 ใน 10 ที่จะรอด หนูไม่เป็นหรือ 1 ใน 90 ที่จะตาย”

งามเขาใช้คีโมไม่ได้ เขาใช้ได้แค่โดสเดียวเพราะเขาน้ำหนักน้อย ก็ต้องใช้พวกอาหารแล้วก็อารมณ์ช่วย เขาดูแลตัวเองจนเขาดีขึ้น แล้วเราก็ได้เจอกัน เขาก็ดีมาเรื่อยๆ นะคะ สุดท้ายปีที่ 5 ปีที่ 6 มะเร็งกลับมาอีกรอบหนึ่ง

คนเป็นมะเร็งส่วนใหญ่ ถ้ามันจะกลับมา มันมักจะมาตอนประมาณปีที่ 5 ปีที่ 6 งามก็เป็นเหมือนคนอื่น แต่ที่งามกลับมาเป็นอีกรอบหนึ่งนี้ไม่ใช่เป็นเพราะการกินแต่เป็นเพราะอารมณ์

ตอนปี 53 เนี่ยเขาเจอวิกฤตชีวิต เกิดอาการเครียดอย่างรุนแรง มะเร็งก็กลับมา วิกฤตชีวิตของเขาก็คือ มีอยู่วันหนึ่งเขาเดินไประหว่างบ้านเขากับบ้านญาติ คือชนบทมันจะมีคอกวัว คอกควาย มีสวนหม่อนสวนอะไรมาทั้งระหว่างบ้าน

เขาก็ไปขอตัวไหมตัวดักแด้ของญาติมา ระหว่างเดินกลับเขาก็เดินไปนับไป 1 ตัว 2 ตัว 3 ตัว ใจจดจ่ออยู่กับตัวไหมว่าได้มาก็ตัว เขาจะเอามาเพาะเลี้ยงให้มันออกไข่

ขณะที่เดินนับดักแด้ผ่านสวนมาจะเข้าบ้านตัวเองประมาณทุ่มเศษๆ เดินๆ อยู่ก็มีบ่วงโยนข้ามหัวมาจะว่าจะคล้องคอเขา แต่บังเอิญเขาเป็นคนผอมยาว แล้วมัดรวบผมอยู่ข้างหลัง บ่วงเลยไม่ได้ตกไปที่คอ ตกมาแค่ปมที่มัดผม แต่เขาก็หงายหลังล้มลง แล้วก็มีผู้ชายคนหนึ่งวิ่งขึ้นมาค่อมทำท่าเหมือน

จะข่มขืนเขา เขาสู้ เขากัดผู้ชายคนนั้นจนมันยอมเลิกวิ่งหนีไป

เหตุการณ์ตอนนั้นงามเครียดสุดๆ คนเราเวลาเครียดสารทุกข์ขมขื่นจะหลังร่างกายทำงานผิดปกติเขาเรียกว่ามันไม่สมดุลกาย สมดุลใจ งามก็เลยเป็นมะเร็งอีกรอบหนึ่ง มาเป็นที่ต่อมน้ำเหลืองแถวรักแร้ แถวคอ

เวลาเป็นที่ต่อมน้ำเหลืองมันจะกระจายได้ง่ายเพราะต่อมน้ำเหลืองมันโยกกันไปหมดทั่วร่างกาย หมอบอกว่า “มะเร็งถ้ากลับมารอบใหม่ มันจะรุนแรงกว่าเก่า” งามเขาเสียใจมาก สุดท้ายหมอก็จะส่งตัวเขาไปรักษาที่โคราช เพื่อที่จะไปฉายแสง

งามถือหนังสือส่งตัวเข้ามาหาดิฉัน เขาถามดิฉันว่า “พี่เกื้อ ถ้าพี่เกื้อเป็นมะเร็งถ้าพี่เป็นแบบหนู พี่เกื้อจะรักษาต่อไหม”

เราจะตอบว่าไงคะ เราจะรับประกันเขาได้หรือเปล่าว่ถ้าเขาไม่ไปแล้วจะไม่ตาย หรือเขาไปแล้วเขาจะตาย มันก็ไม่วู้อะไรซักอย่างใช่ไหมคะ

“งามเธอจะไปไหมล่ะ”

“หนูไม่อยากไปอะพี่เกื้อ หนูไม่อยากรักษาทางหมอ มันยืดเยื้อแล้วมันก็... หนึ่งหนูก็ไม่มีญาติด้วย สองค่าใช้จ่ายมันสูง ถ้าฉายแสงเฉยๆ นะที่มหาราชเขาก็ไม่ให้แอดมิทเพราะเขาไม่มีสถานที่ที่จะรองรับ หนูก็ต้องไปหาเช่าบ้านอยู่เอง ซึ่งไม่รู้ว่าจะหาเช่าได้ตรงไหน”

เขาจะต้องฉายแสง 25 แสง การฉายครั้งหนึ่งใช้เวลาประมาณ 5 นาทีซึ่งการฉายบริเวณหน้าอก แสงนั้นมันจะผ่านปอด จะทำให้ปอดเสียหายให้ได้ เราก็คิดนะคะ ช่วงนั้นพระอาจารย์ครุฑิตไปสอนที่บุรีรัมย์พอดี ก็เลยบอกงาม

“เอ็งใหม่ละงาม เธอไปเรียนธรรมะกับพระอาจารย์ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ”

การอบรมในครั้งนั้น งามเป็นชาวบ้านคนเดียวที่ได้เข้าอบรม เพราะเขาอบรมแต่เจ้าหน้าที่ ดิฉันฝากให้เขาเข้าไป งามก็เลยได้เข้าอบรมกับพระอาจารย์ พออบรมจบเขาก็เลยตัดสินใจว่าเขาจะไม่ไปรักษาที่โคราช

หมอที่รักษางามก็เลยมาถามดิฉันว่า “พี่เค้าทำไมงามเขาไม่ไปโคราช” ดิฉันก็บอกหมอว่า “ชีวิตเขา...เขาพอแค่นี้แหละ” ก็บอกไปอย่างนั้น

ทุกวันนี้เขาก็ยังแข็งแรงอยู่นะคะ เขาใช้ธรรมโอสธใช้การเจริญสตินี้แหละค่ะ แล้วเขาก็เข้ามาร่วมทีมเป็นจิตอาสามาช่วยให้กำลังใจคนไข้ งามเขาจะช่วยเหลืองานตรงที่ว่า เวลามีคนไข้มาผ่าตัดแล้วเกิดความกลัว คำว่ามะเร็งนี้จะกลัว กลัวนะคะ คนไข้จะกลัวมาก บางคนกินนอนไม่ได้ บางคนก็ร้องไห้ตลอด

เวลาบอก “ไม่ต้องกลัวหรอกมะเร็งมันรักษาได้” คนไข้เชื่อไหมคะ เขาไม่เชื่อหรอก เพราะเขาถือว่ามะเร็งนั้นมันสูงสุดแล้วตายแน่นอนอะไรประมาณนี้เราไม่รู้จะทำยังไง ก็จะโทรหาถาม บอกงาม “มีคนไข้เขากินไม่ได้ นอนไม่หลับ เขาจะผ่าตัดเธอช่วยมาปลอบใจหน่อยสิ” งามก็ขี่จักรยานจากบ้าน 7 กม.มาที่โรงพยาบาลไฟ แล้วก็นั่งรถไฟมา แล้วก็เดินมาโรงพยาบาลประมาณ 900 เมตร มาถึงก็จะบอกว่า “ฉันก็เป็นนะ” คนไข้มองแล้วก็บอกว่า “ไม่เชื่อคนนี้เป็นมะเร็ง” งามเขาก็จะเปิดนมให้ดู นมก็จะมีข้างเดียว อีกข้างหนึ่งเป็นผ้าขนหนูยัดไว้

พอเขาได้เห็นด้วยตาตัวเองจึงเกิดความมั่นใจ “เป็นมะเร็งไม่ตายนะคะ”

คนไข้ก็จะ “อ้อ... เป็นมะเร็งไม่ตาย” เขาก็จะมีกำลังใจขึ้นมา

ดิฉันเวลาไปสอนคนไข้มะเร็งก็จะให้เขาพูดตาม “**เป็นได้ หายได้**” ลองพูดซิคะ “**เป็นได้ หายได้**” คนไข้เวลาเขาพูด “**เป็นได้ หายได้**” หน้าตาเขาจะเปลี่ยนนะ โปรแกรมจิตเขาใหม่ ไม่ใช่เป็นแล้วตาย

ที่นี้มาพูดถึงงามต่อ พอสิ้นปีโรงพยาบาลจะมีการเลี้ยงปีใหม่ พวกพยาบาลเราจะเอาจิตอาสาที่นั่งร่วมโต๊ะด้วย ในโต๊ะดิฉันก็เจอจิตอาสาคืองามกับลุงเปี้ยก ลุงเปี้ยกนี่จะเป็นมะเร็งลำไส้ งามจะเป็นมะเร็งเต้านม แล้วก็มีพวกโรคไต พวกโรคหัวใจ มันจะมีโต๊ะเป็นร้อยโต๊ะนะคะ เสร็จแล้วพอเขาเอาอาหารมาเสริฟป็น งามกับลุงเปี้ยกก็กินๆ

หันไปที่พวกโรคไต “อ้าว..ทำไมไม่กินล่ะ”

“ผักสดหมอไม่ให้กินมีผลต่อไต”

ชักพักเอาอาหารทะเลมาวางป็น งามกับลุงเปี้ยกกินๆๆ

เขาก็ถามพวกโรคหัวใจ “ทำไมไม่กินล่ะ”

“เค็ม”

คนเป็นโรคหัวใจ โรคไตพากันนั่งดู คนเป็นมะเร็งกินกันหุบหับๆ

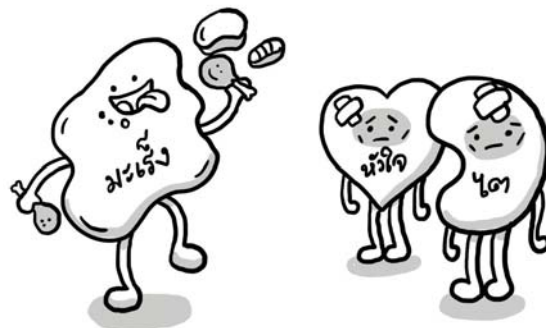
งามหันมาบอกดิฉันว่า “พี่เกี่ยวหนูไซคดีเนอะที่เป็นมะเร็ง ถ้าหนูเป็นโรคไตนะหนูโดนฟอกไตตลอดชีวิต ถูกควบคุมอาหารตลอดชีวิต หนูไซคดีจังเลยที่เป็นมะเร็ง”

อ้อพวกหัวใจก็เออ อ้อพวกมะเร็งนี่ไซคดีเนอะ รักษาแล้วก็แล้วกันไป ครบ

คือโมแล้วก็แล้วกันไป แต่พวกเขาเป็นไงคะ กินยาตลอดชีวิต

งามบอกว่า “พี่ก็เห็นว่าหนูดีกว่าเบาหวานอีกนะ เบาหวานความดันมัน
ยังไม่โชคดีเท่าพวกหนูเลย”

เออคนเรามันก็เป็นอย่างนี้นะคะ เวลาป่วยเป็นโรคอะไรขึ้นมาก็มักคิดไป
ก่อนแล้วว่าตัวเองโชคร้าย

กลัวตายแล้วไม่มีคนเห็น

กลัวตายแล้วไม่มีคนเห็น

ดิฉันเคยไปเยี่ยมคนไข้คนหนึ่งอายุ 88 ปี เป็นมะเร็งที่ลำไส้ขอกลับไปตายที่บ้าน ไม่ขอ สอด แหวง แหย่ ไม่ขอใส่อะไรทั้งนั้น พอเขากลับบ้านไปได้ 2-3 วัน ดิฉันก็ตามไปดู เขาเป็นเศรษฐีนะ แต่ไม่ได้แต่งงาน น้องสาวแกมีลูก 8 คน แกก็เลยเอาลูกน้องสาวมาอุปการะคนหนึ่ง ส่งเสียให้เล่าเรียน มีมรดกก็จะยกให้หลานคนนี้

แต่วันที่ดิฉันตามไปดูที่บ้าน สภาพที่คนไข่นอนคือเขานอนอยู่ระหว่างทางที่จะเดินไปเข้าห้องน้ำ

เราก็ถามว่า “ป้าจะทำไม่นอนตรงนี้”

หลานก็ตอบแทนป้าว่า “ไม่รู้ค่ะ... พี่เกื้อ หนูให้นอนในห้องก็ไม่นอน ขอออกมานอนตรงนี้”

ป้าแกก็ไม่ได้พูดอะไร พอหลานเดินเข้าไปในครัวไปหยิบเอาน้ำมาให้ดิฉัน แกเลยบอกว่า “คุณเกื้อ ความจริงป้าก็อยากจะนอนในห้องนะ แต่ป้ากลัว”

“ป้ากลัวอะไรคะ ป้ากลัวตายหรอ”

“ไม่ใช่ ป้าไม่กลัวตายหรอก แต่ป้ากลัวตายแล้วไม่มีคนเห็น คนโบราณบอกว่าเวลาเราตายไม่มีใครเห็นลมหายใจสุดท้าย เขาเรียกว่าตายอนาถา โดดเดี่ยวเดียวดาย ป้าก็เลยออกมานอนตรงนี้ ถ้าหลานเขาออกมาเข้าห้องน้ำเขาจะได้เห็น” น่าสงสารมาก แต่ป้าก็ไม่กล้าบอกหลาน

เราก็เลยบอกหลานให้ไปบอกกับป้าว่า ให้ป้าเข้าไปนอนในห้อง แล้วบอก

แถว “ป้า หนูจะนอนเฝ้าป้า เราจะได้นอนด้วยกันเหมือนตอนเด็กๆ ที่หนูมานอนกับป้า” ประมาณนี้

เหมือนที่คนโบราณ เขาเฝ้าพ่อเฝ้าแม่ แต่พอเขามัวแต่ไปทำธุระอื่นพอพ่อแม่ตายไปเขาก็เสียใจว่าไม่ได้มาเห็นลมหายใจสุดท้าย ป้าคนนี้ก็เหมือนกันเลย

ดิฉันเลยบอกป้าว่า “ถ้าไม่มีใครอยู่กับเราก็คงให้เราอยู่กับพุทโธ อย่าไปคิดว่าทำไมเขาไม่มาหาเรา ทำไมเขาไม่มานอนกับเรา เราใจจะขาดแล้วทำไมเขาไม่มาเฝ้าเรา ถ้าเราคิดแบบนี้จิตเราจะเป็นอกุศลแล้วทุกคืนมันจะเป็นที่ไปเราอาจจะเป็นหมู หมา กา ไก่ กลับมาเฝ้าบ้านให้เขาอีก ซึ่งมันไม่คุ้ม”

เพราะว่าป้าแกทำบุญเยอะ พระบอกอะไรมาแกทำหมดเลย เป็นโยมอุปัฏฐากวัด แต่พอจะตายไม่ได้คิดถึงตรงนี้ คิดแต่ว่า เราจะนอนตายตรงไหนดีเพื่อลูกหลานจะได้เห็น เขาคิดแบบนี้ ซึ่งการดูแลระยะท้ายๆ ถ้าเราสามารถเปลี่ยนจิตเปลี่ยนใจเขาได้มันจะดี

ลูกพี่วุ่นโหม่ได้ดังใจช่วงมันเถอะ

ญาติ
หมอบ
ดี

ญาติ
คนดูแล้วดี

จิตใจ
คนไม่
ดี

ลูกป่วยไม่ได้ตั้งใจข้างมันเถอะ

ดิฉันมีคนไข้คนหนึ่งเป็นแผลที่ขาโดนมอเตอร์ไซด์แผลเหวอะเลย หน้งหายหมด
หมอจะต้องรักษาโดยการล้างแผล ฉีดยาปฏิชีวนะเพื่อฆ่าเชื้อ และสุดท้าย
ถ้าแผลแดงดี หมอเขาจะปะแผลให้ เอาหนังตรงนี้ไปปะตรงนี้ ทิ้งไว้ 5 วัน
เปิดมาแผลก็จะหาย

แต่ผู้หญิงคนนี้เป็นแผลแล้วไม่หายซักที หมอดูแลให้ 2 อาทิตย์แล้วไม่ดีขึ้น
หมอเลยให้กลับไปโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้าน อีก 2 อาทิตย์หมอนัดมา
ดูแผลครั้งหนึ่ง ถ้าแผลแดงดีหมอนจะปะหนังให้

ผลปรากฏว่าผู้หญิงคนนี้ก็กลับไปอยู่บ้านไปล้างแผลโรงพยาบาลใกล้บ้าน
สองอาทิตย์กลับมา แผลแยกกว่าเดิม ทั้งหนองทั้งอะไรอะไรไปหมด หมอจะ
ต้องมาเริ่มต้นยาปฏิชีวนะใหม่ ล้างแผลให้อีก ล้างแผล 3-4 วันดีขึ้น หมอ
ปล่อยกลับบ้านอีก เพราะโรงพยาบาลคนมันเยอะโรงพยาบาลบุรีรัมย์คน
ไข้เป็นพัน หมอก็ให้กลับบ้าน แล้วนัดมาดูใหม่ ก็เลยกลับมาเหมือนเดิมอีก
หมอบอก “หมอก็จนปัญญา”

พอดีหัวหน้าตึกนั้นเขาไปสังเกตเห็นว่า คนไข้ นั่งๆอยู่ก็น้ำตาไหลออกมาไม่
พูดกับใคร เวลาสามีมาก็หงุดหงิดกับสามี พูดไม่ดีกับสามี ขว้างของ หงุด
หงิดอยู่ตลอด

เขาก็เลย เอ๊ะ เป็นอะไรคนไข้รายนี้เลยมาตามให้ดิฉันไปช่วยดู

“เกือมาดูคนไข้รายนี้ให้หน่อยสงสารเขาจังเลย.ข้าวปลาก็ไม่กิน.แล้วสามี

เขาก็ดีดี..... สามีพูดด้วยก็ไม่พูดด้วย..... สามีเอาข้าวจากบ้านมาให้กินที่โรงพยาบาล... มาซัาก็ดำเป้งเลย... งอนไม่กินข้าว... พี่สงสารสามีเขา... กลัวว่าถ้าเขาทำตัวแบบนี้นานเข้า เดี่ยวสามีเบื่อไปมีใหม่จะยุ่งกันไปใหญ่”

ดิฉันก็เข้าไปเยี่ยม เวลาเราไปคุยกับคนไข้ เราจะแนะนำตัวก่อน เพราะเราไม่ได้อยู่ติดเขา

เวลาไปดิฉันจะให้คนไข้ทุกครั้ง ไม่ว่าคุณคนนั้นจะเป็นใคร

การให้คนมีด้วยกัน 3-4 ประการ ให้ด้วยอายุ เขาอายุมาก เราก็ให้ อันนี้เรียกว่าให้ด้วยวัย ให้ด้วยคุณเป็นหัวหน้าเราก็ให้ ให้ด้วยชาติ ชาติตระกูลเจ้าฟ้ามหากษัตริย์เราก็ต้องให้ ให้ด้วยศีลเขามีศีลมากกว่าเรา เราก็ต้องให้ แม้เขาจะเด็กกว่า พระราชาก็ต้องให้สังฆราชาซึ่งเป็นลูกชาวบ้าน

ดิฉันไปถึงก็แนะนำตัว “สวัสดีค่ะ ชื่อเกื้อจิตร แชร่มย์นะคะ... มาจากแผนกให้กำลังใจ... มาให้กำลังใจมีอะไรให้ช่วยไหม... ไปยังไงมาอย่างไรคะ”

เขาถามฉันเลยว่า “ทำไมแผลฉันมันเป็นนานจังเลย... ไม่หาย... คนอื่นเขาหายกันหมดแล้วเหลือฉันคนเดียว... หมอนัดที่ไรก็บอกแผลไม่ดี แผลไม่ดีไม่ปะหนังให้ซะที” คือการปะหนังถ้าแผลไม่แดงมันจะไม่ประสบผลสำเร็จคือแผลไม่ติดหนังตรงนี้ก็เสียไป

แล้วเขาถามดิฉันว่า “ฉันจะเป็นมะเร็งไหมคุณหมอ”

“อะไรที่ทำให้คุณคิดว่าคุณจะเป็นมะเร็ง”

เขาบอกว่าเพราะแผลเขามันไม่ยอมหายซักที เป็นมานานเหลือเกินแล้ว

ดิฉันเลยบอกไปว่า “ตอนนี้เธอเป็นมะเร็งแล้ว” เขาตกใจ หน้าถอดสีเลยนะ

“อาการอย่างนี้เขาเรียกเป็นมะเร็งในอารมณ์... แต่ร่างกายเธอยังไม่ได้เป็นอะไรหรอกนะ... ว่าแต่เธออยากหายไหม... ถ้าเธออยากหายเธอฟังพี่แล้วให้ทำตามนะ... ไม่ต้องเชื่อแต่ให้ลองดูก่อน ลองทำตาม ลองทำดู อาทิตย์หนึ่งไม่ได้ผล ก็เลิกได้ ไม่เสียหายอะไร”

ปัจจัยในการหายของโรคมะเร็ง 4 ประการ คือ 1. หมอดี 2. ยาดี 3. คนดูแลดี 4. จิตใจคนไข้ดี

สี่ประการนี้เป็นของหมอพยาบาลครึ่งหนึ่งหมอดี ยาดี คนดูแลดี จิตใจดี อันนี้เป็นฝ่ายของญาติกับของคนไข้

“หมอดี ยาดีเธอมีแล้ว... คนดูแลเธอก็ดีแล้ว... แล้วจิตใจเธอดีหรือยัง”

เขาตอบเลยว่า “ยัง”

“ทำไมถึงคิดว่าจิตใจยังไม่ดี”

“ก็ฉันโกรธไปทุกอย่างเลยกับผัว กับหมอ กับพยาบาล ฉันก็โกรธ” “แต่กับหมอกับพยาบาลฉันไม่กล้าแสดงออกมา เพราะฉันกลัวเขาโกรธฉัน”

“เธออยากหายไหม... ถ้าอยากหายตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปให้ทำตามนี้นะ”

ข้อที่หนึ่ง...เรื่องอาหาร

“เธอต้องกินให้ครบทุกมื้อ...เพราะถ้าประทังสามิโดยไม่กินอาหาร เนื้อมันจะรัดขึ้นมาได้อย่างไร... ยาที่หมอให้ไปนั้นไปฆ่าเชื้อโรค ไม่ได้ทำให้เนือรัด... หมอที่ล้างแผลให้ทุกวันนั้นก็เอาเชื้อโรคออกจากแผล ไม่ได้ทำให้

เนื่อรัต... ตัวที่จะทำให้เนื่อรัตก็คืออาหารที่เธอกินเข้าไป... เข้าใจไหม”

ข้อที่สอง... เรื่องของอารมณ์และอากาศที่เธอหายใจเข้าไป

“ปกติคนเรามักจะหายใจเร็ว ปอดของเรามีถึงชายโครง แต่เราใช้ถุงลมปอดแค่ไหนคะ นิดเดียว โดยเฉพาะคนโกรธใช้ไหมคะ หายใจเข้าออกสั้นๆ อึ๊บๆ”

“หลายทีแล้วนะเรื่องนี้.. กูยังไม่ได้เอาคืนมึง.. คราวนี้กูจะจัดการมึง” การหายใจตื้นสั้นออกซิเจนมันไม่พอ เซลล์มะเร็งมันจะชอบคนประเภทนี้ คนที่โกรธที่ไม่โหดจะเป็นกรด เซลล์มะเร็งก็ชอบ”

“สูดลมหายใจเข้าลึกๆ จนสุดปอดทั่วท้องถึงสะดือ... หยุดลมหายใจไว้วินาทีหนึ่ง... แล้วหายใจออกทางปากยาวๆ ช้าๆ ช้าที่สุดเท่าที่จะทำได้”

“ให้ทำแบบนี้เพื่อเพิ่มออกซิเจนให้กับร่างกาย ออกซิเจนจะเข้าไปตามกระแสเลือด ไปถึงแผลเรา... แผลเราก็หายเร็วขึ้น... แต่ถ้าเมื่อไรที่เรานั่งโกรธสามี่... ปานนี้แล้วทำไมยังไม่มา... ชาวบ้านชาวเมืองเขากินหมดแล้ว... มึงยังมาไม่ถึงอีก... คอยดูนะมึง มึงมาถึงกูจะเอาเรื่อง”

“ถ้าเป็นแบบนี้แล้วออกซิเจนมันจะเข้าไปถึงตรงไหน... มันยังเข้าไม่ถึงปลายจมูกเลย ออกมาแล้ว... ฉะนั้นสูดลมหายใจเข้าลึกๆ... พอจะโกรธผัว”

“ผัวไม่ได้ตั้งใจ ช่างมันเถอะ... สูดลมหายใจเข้าลึกๆ ปล่อยลมหายใจออกยาวๆ... เพิ่มออกซิเจนให้กับร่างกาย”

“กินอาหารเข้าไปอร่อยไม่อร่อย กินเข้าไป... มันจะได้ไปซ่อมแซมส่วนที่สึกหรอ”

“เธอพูดตามทีนะ... ลูกผัวไม่ได้ตั้งใจช่างมันเถอะ” ตอนแรกเขาไม่ค่อย

ยอมพูด พูดกล่อมแกลุ่มๆ

เลยบอก “ต้องพูด ถ้าไม่พูดแผลไม่หาย”

เขาก็พูดตามเบาๆ “ลูกผัวไม่ได้ตั้งใจฆ่ามันเถอะ”

ดิฉันบอก “พูดดีๆ ถ้าไม่พูดแผลไม่หายนะ”

ข้อที่สาม...เรื่องการสวดมนต์

“การสวดมนต์ครึ่งชั่วโมงจะทำให้จิตใจเป็นสมาธิ... เมื่อจิตใจเป็นสมาธิ
สารสุขจะหลั่ง... เมื่อสารสุขหลั่ง หัวใจก็เต้นปั๊บ ปั๊บ ปั๊บ หัวใจเต้นเป็น
จังหวะจะโคน หัวใจเต้นดี เส้นเลือดขยาย เลือดไหลเวียนดี ออกซิเจนก็
ไปได้ดี... อาหารที่กินเข้าไปก็ส่งไปได้ดี ยาที่หมอฉีดก็ไปได้ดี แผลก็หาย...
แต่ถ้าเมื่อไรที่คุณนั่งเครียดๆ แผลก็ไม่หาย”

“เวลาหมอมาย้ำ”

“ผัวมาไม่ได้ตั้งใจ ฆ่ามันเถอะ”

“สวดมนต์บทไหนก็ว่าไป อะระหังสัมมา นะโมตัสสะ อิติปิโส ก็สวดไป สวด
ให้ได้ครึ่งชั่วโมง”

“สวดมนต์เป็นไหม อะระหังสัมมา สะวาหาโต สุปะฏิปันโน... สวดเป็นไหม
สวดไม่เป็นพื้” ของในกระเป๋ารเราต้องมีทุกอย่างนะคะ

“แล้วก็การสวดมนต์นี้เราต้องย้ำ”

“คนไข้ที่ไม่ย้ำ โรคไม่หาย หน้าบูดตลอดโรคมันชอบ”

“แต่ถ้าย้ำโรคมันกลัว โดยเฉพาะโรคมะเร็งมันกลัวคนย้ำมันไม่กล้ามา”

เขาถามว่า “ให้ฉันนั่งยิ้ม...เขาจะไม่ว่าฉันบ้าหรือคุณหมอ”

“เธอก็อย่ายิ้มทั้งวันสิ”

“อ้อ....เวลาเธอมาโรงพยาบาลเธออยากให้หมอยิ้มให้ไหม.....อยากให้
พยาบาลยิ้มให้ไหม”

“ถ้าอยาก..เธอก็ควรทำก่อนสิ... เวลาเรายิ้มให้เขา เขาจะยิ้มให้เราไหม....
ยิ้มให้ไหม..... แล้วถ้าเขาไม่ยิ้มล่ะ มันก็เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา.....
ใครเปิดประตูห้องเข้ามาเราก็ยิ้ม... ยิ้ม”

“หายใจเข้าลึก หายใจออกยาว เราต้องทำนะ”

“หมอ ถ้าฉันนั่งสวดมนต์เขาจะไม่ว่าฉันบ้า”

“ถ้าสวดมนต์แล้วบ้า พระบ้ทั้งวัดแล้ว”

“เธอไปเอาแนวคิดนี้มาจากไหน..สวดมนต์แล้วบ้า”

“อ้าว...ก็พระสวดที่วัด... แต่ฉันมานั่งสวดที่เตียงคนไข้”

“เขาไม่เกี่ยงสถานที่หรอก... สวดมนต์ที่ไหนก็ได้หมด สวดไปเลย” “สวด
แล้วนั่งสมาธิสักครึ่งชั่วโมง หายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆสองสามครั้ง...
จากนั้นดูแลลมหายใจเข้าออกหรือดูท้องป่องยุบก็ได้”

“เสร็จแล้วก็อธิษฐานจิตว่าขอให้การมารักษาครั้งนี้ได้ผล”

“การที่เธอหายใจเข้าลึก หายใจออกยาว มันเป็นการทำให้หัวใจเธอมัน
เต้นดีขึ้น... หัวใจสูบฉีดเลือดดี ยาที่ฉีดเข้าไปในเส้นเลือดมันก็ถูกส่งเข้าไป

ในกระแสเลือด ยามันเดินดีมันออกฤทธิ์ดี แผลก็จะดีขึ้น”

“เธอลองทำดูนะ เดี่ยวพุงนี้พี่มาเยี่ยมใหม่”

พอวันรุ่งขึ้นเขามาบอกดิฉันว่า “หมอ... นอนหลับดีดีเนอะเหมือนแผลมันจะหายแล้ว”

“กฎการหายของโรค กฎการหายของแผลคืออย่าเร่งหาย”

“อย่ากลัวตาย” “ไม่ใช่เป็นอะไรนิดหนึ่งตายใหม่หนอ”

“การหายมันจะค่อยๆหาย”

“เธอเคยฟังนิทานไหม เรื่องลิงปลุกมะพร้าวนะ”

“ไม่เคยฟัง”

“อยากฟังไหม...”

มีเจ้าของสวนคนหนึ่งเขาปลุกมะพร้าวลงพันธุ์ใหม่เป็นร้อยเป็นพันต้น ต้นไม้ที่ลงใหม่มันต้องการการดูแลรักษาใช่ไหม ใส่ปุ๋ย รดน้ำพรวันดิน”

มีอยู่วันหนึ่งเขาต้องไปต่างจังหวัดหลายวัน จะขอใครให้ไปช่วยดูแลสวนให้หน่อย เขาก็บอกเขาไม่ว่างกัน ไม่รู้จะขอความช่วยเหลือจากใคร

สุดท้ายเลยจำใจต้องขอให้ลิงที่เขาเลี้ยงมันมานี้แหละช่วยดูแลสวนมะพร้าวให้ เขาสื่อสารกันได้เพราะเขาเลี้ยงมันมาตั้งแต่เล็ก

เขาบอกกับลิง “พ่อไม่อยู่หลายวันหนูต้องดูแลต้นไม้ให้พ่อนะ”

“อย่าลืมน้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ยนะ”

“ถ้าเรารดน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ยดูแลมันทุกวัน รากมันจะแตกออกทุกวันแล้ว
ต้นมันจะโต”

“ทำได้ไหม...” “ทำได้”

เจ้าของสวนก็ไปต่างจังหวัด ผลปรากฏว่าลิงก็ฟังคำของพ่อทุกประการ รด
น้ำ พรวนดิน ใส่ปุ๋ยไปทุกวัน

แต่สิ่งที่ลิงตัวนี้ไม่ลืมหือ การถอนต้นมะพร้าวขึ้นมาดูว่ารากมันออกหรือ
ยัง รากมากกว่าเมื่อวานหรือเปล่า ถอนๆๆ เพื่อจะดูว่ารากมันแตกเพิ่มขึ้น
ไหม เพราะถ้ารากมันแตก ต้นไม้จะรอดและเจริญเติบโต

“แล้วเธอคิดว่าต้นไม้มันจะตายหรือรอด”

“ตาย..”

“ทำไมล่ะ...ก็ใส่น้ำพรวนดินแล้วอะ”

“ก็เหมือนเธอนั่นแหละ สวดมนต์วันหนึ่งพอพยาบาลทำแผลขอคูชิแผล
หายริยัง”

“ฉะนั้นอย่าเร่งหาย มันจะหายของมันเอง... ไม่ใช่พยาบาลทำแผลที่ก็ขอคู
หน้อยชิ”

“สองสามวันค่อยดูที อย่าไปขอคูบ่อยหรืออย่าไปแทะคูเอง”

พอคุยกันเสร็จเย็นนั้นเขาก็เลยลองทำดู เขาก็สวดมนต์ทุกเย็น ตื่นเข้ามา

เขาก็สวดด้วย มีเพิ่มรอบเที่ยงอีกนะ เที่ยงเขาก็สวด

สวดจนเที่ยงข้างๆเขวบอกเขาว่า “แม่ชีถึงเวลาสวดมนต์หรือยัง”

เขาว่า “เดี๋ยวนี้เขาเรียกฉันเป็นแม่ชีแล้วนะคุณหมอ”

เขาทำตามที่ดีฉันบอกทุกอย่าง เขาส่งยิ้มให้ทุกคน

พยายามกับหมอทั้ง “เอ๊ะ..ยายเก๊อ แกให้คนไข้กินยาผิดหรือเปล่า”

หัวหน้าตึกเรียกไป “ยายเก๊อแกเอาอะไรให้คนไข้ฉันกิน”

“ทำไมเหรอฟี เขานั่งยิ้มตลอดเลย ใครผ่านไปผ่านมาเขาก็ยิ้มให้”

หมอเจ้าของไข้ถึงปกติเขาไม่ค่อยยิ้มให้หมอนะ จะนั่งหน้าเศร้า

แต่ตอนนี้ยิ้มให้หมอด้วย

เชื่อไหมคะ แล้วแผลมันก็หายเหมือนปาฏิหาริย์ แต่มันไม่ใช่ปาฏิหาริย์
หรอกคะ มันเป็นการสร้างเหตุปัจจัย สามวันเท่านั้นคนไข้สามารถไปปะ
หนังได้

หมอบอกว่าแผลเขาเนื้อรดีดีมาก ก็เลยเอาไปปะหนัง 5 วันเปิดแผลออก
มา หนังติด 99% ได้กลับบ้าน

อันนี้ก็คือตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าจิตใจที่มีผลต่อโรคภัยไข้เจ็บจริงๆนะคะ

ถ้าเมื่อไหร่ที่ใจหยุดนิ่ง ได้แต่กังวลว่าเมื่อไหร่จะหายสักที อย่างนี้จะไม่หาย
นะคะ

คนที่เป็นมะเร็งก็เหมือนกัน คิดแต่ว่าจะกำจัดมะเร็งออกไป เสาะแสวงหา ยาอะไรที่จะมาฆ่าเซลล์มะเร็งให้ได้ ถ้าคิดอย่างนี้โรคไม่หายหรอกคะ

แต่ถ้าคิดว่า ไม่เป็นไรอยู่ด้วยกันนะ ถ้าฉันตายแกก็ตาย แต่ถ้าฉันอยู่ ฉัน ไปเที่ยวกันได้ไปเที่ยวกับฉัน วางใจแบบนี้ หายก็เอา ไม่หายก็ไม่มีไร ถ้า เราวางใจอย่างนี้ก็ไม่เกิดภาวะเครียด คนที่เครียดทั้งหลาย คนที่เขาเรียกว่าเพอร์เฟกชันนิสต์ต้องการความสมบูรณ์แบบ ทุกอย่างต้องได้ดั่งใจ คนพวกนี้จะเป็นมะเร็งเป็นแล้วตายเร็ว หายช้า หายยากเพราะภาวะกรดเพิ่มขึ้นในร่างกาย ภาวะกรดนี้เซลล์มะเร็งจะชอบนะคะ

ดังนั้นพวกเราในฐานะ care givers เราควรใส่ใจทั้งทางกายและทางใจของคนไข้คะ บางเคสร้องปวดๆ เราไปคุยด้วยหนึ่งชั่วโมงไม่เห็นปวดเลย พยาบาลเลยบอกยายคนนี้แกเรียกร้อง ลูกหลานไม่มา พอพยาบาลไปคุยด้วยแกจะหยุดร้อง ก็ต้องเข้าใจเขาเพราะว่าเขาเกิดความเหงา เกิดความกลัวขึ้นมา

เราก็สามารถช่วยเขาได้ โดยใช้ธรรมะที่ไม่ใช่เรื่องเข้าใจยากๆไปให้เขาลองทำดู ถ้าเราเข้าใจเขาก็นิดเขาจะไว้วางใจและเชื่อใจเราคะ

เกิดมาเพื่อพี่อ้อให้ตัดถึง

เป็น
กำลังใจ
จ้ะ

เป็น
กำลังใจ
จ้ะ

เกิดมาเฟื่องเพื่อให้คิดถึง

งานใกล้เกลี่ยนี้เล่าไปก็ดูเหมือนโรงพยาบาลนี่นี้แย่งเลย แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ นะคะ พอเกิดเหตุมีการตายที่ไม่พึงประสงค์มันก็จะตามมาด้วยการหาคนมารับผิดชอบ ซึ่งหลายๆ เคสมันเกิดขึ้นเพราะคนไข้เองไม่สามารถอยู่ต่อไปได้แล้ว เช่น คลอดลูกออกมาแล้วลูกเขาตาย พอมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นดิฉันก็ต้องเข้าไปดู

ก่อนที่จะเข้าไปเยี่ยมทุกครั้งเราก็ต้องรวบรวมข้อมูลสืบหาที่มาที่ไปของผู้ป่วยก่อน

อย่างรายนี้พอดิฉันเข้าไปเยี่ยม เขาก็กระซิบกันเป็นภาษาเขมรว่า “หมอคนนี้นั้นมาทำอะไรคอยดูทางมันก่อนนะ แล้วอย่าเพิ่งรู้วามไปตกลงอะไร”

เขาพูดภาษาเขมรกัน แต่บังเอิญดิฉันนี้เป็นเขมรตัวแม่ 555 เราฟังออกแต่เราก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ยกมือไหว้แล้วบอกว่า “สวัสดีค่ะ ชื่อเกื้อจิตร แซ่มรัมย์นะคะ”

เขาก็บอกว่า “อ้อ... เคยได้ยิน”

“พอดีญาติของคุณที่ทำงานอยู่ตึกศัลย์เขาบอกว่ามีญาติมาคลอดลูก แล้วลูกเสียชีวิต เขาเลยอยากให้ดิฉันมาให้กำลังใจ เป็นอย่างไรบ้างกินได้ไหม นอนหลับไหม ผื่นถึงลูกหรือเปล่า”

เขาก็บอกว่า เวลาเขานึกถึงลูกเขาจะ น้ำตามันไหลออกมาทุกครั้งนะคะ เขาได้แต่คิดว่า ทำไมหมอถึงทำแบบนี้... ทำไมๆ

เขาถามมาแบบนี้เราตอบได้ไหมคะ เราตอบไม่ได้เพราะเราไม่ใช่หมอ ก็เลยถามเขาว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไร ลูกเขาเกิดมาเป็นอย่างไรบ้าง สมบูรณ์ไหม เขาบอกว่า “โอ้ย... หมอถ้าเขาโตขึ้นมาเขาคงจะหล่อมาก ไม่ว่าจะเป็นตา หู จมูก ปาก แขน ขา อะไรก็ดีไปหมด ดูดีไปหมดเลยสมบูรณ์มากๆ ทำไมนะทำไมจะต้องมาเป็นแบบนี้”

เราก็ไปบอกว่า “เด็กที่เกิดมาสมบูรณ์ทุกอย่างเขาเกิดมาเพื่อให้เราพบและคิดถึงเขาเนอะคะ เด็กลักษณะนี้บุญเขาเยอะ บุญเขาเยอะมาก เขาสร้างบุญไว้เยอะ แต่เขาสร้างบุญกับเรานิดหนึ่ง นึกออกไหมคะ เขาก็เลยเกิดมาอยู่กับเราแป๊บเดียว แต่ด้วยความที่ว่าเขากับเราผูกพันกัน เพราะว่าเขามาอยู่ในท้องเรา 9 เดือนก็มีความผูกพันกันอยู่ เขาก็รักเราอยู่นะคะ ฉะนั้นตอนนี้เขาก็จะไปรับบุญกุศลของเขา พอเกิดมาสิ้นบุญ เขาก็จะไปรับบุญกุศลของเขาต่อ

แต่เมื่อไรก็ตามที่เขาหันหลังกลับมาเห็นแม่นั่งร้องไห้ เขาก็มีความสุขไหมคะ เขาเป็นลูกเรา 9 เดือนอยู่ในท้องเรา เขาก็รักเขาก็ผูกพันกับเรา เมื่อไรก็ตามที่เขาหันกลับมาเห็นพ่อแม่นั่งร้องไห้ ปู่ย่าร้องไห้ ตายายร้องไห้ เขาก็คงไม่มีความสุข ใจที่มันเป็นห่วง เป็นกังวล เป็นใจที่หนัก มันจะเป็นสุขไม่ได้เนอะคะ จากนั้นต่อไปให้ทุกคนเอาใจหมอนะคะ ไม่ว่าพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เมื่อไรก็ตามที่คิดถึงลูกให้พากันสวดมนต์ ทำสมาธิ แล้วก็ส่งบุญที่เกิดจากการสวดมนต์ทำสมาธิให้ลูก ให้เป็นแรงผลักดันให้ลูกไปสู่ที่ๆ สูงที่สุดเท่าที่เขาเคยบำเพ็ญบุญบารมีมานะคะ”

เขาถามดิฉันว่า “หมอ..ถ้าฉันเรียกเงินโรงพยาบาลไปฉันจะบาปไหม”

เราจะตอบว่าอย่างไรคะ เรื่องบางเรื่องก็ไม่รู้เหมือนกันนะคะ บาปแน่นอน

เรากลัวพูดใหม่คะ หมอคนนี้มาทำอะไรเขาก็เพ่งถามกันเป็นภาษาเขมร
อยู่เมื่อไหร่ว่านี่มาทำอะไร

ดิฉันก็เลยถามเขาว่า “เงินที่เรียกจากโรงพยาบาลจะเอาไปทำอะไรคะ”

“จะเอาไปทำบุญ”

ดิฉันก็เล่านิทานเรื่องซี่เปิดกับซี่ไก่ ตามที่เคยได้ยินพระอาจารย์เล่าให้ฟังว่า
เอาซี่เปิดไปล้างซี่ไก่อะคะ

“แต่ก็แล้วแต่นะคะ ถ้าทำแล้วสบายใจ บุญจะเกิดได้สูงสุดก็ต่อเมื่อ สิ่งที่จะ
ทำนั้นบริสุทธิ์ ใส่มะ คนรับบริสุทธิ์นี้บุญก็เกิดสูงสุด หากสิ่งที่ไม่
บริสุทธิ์คนรับบริสุทธิ์บุญก็น้อยลงมา ถูกไหมคะ สิ่งที่บริสุทธิ์กับสิ่งรับไม่
บริสุทธิ์บุญก็น้อยลงมา ก็คิดเอาเองก็แล้วกันนะคะ”

เราอย่าไปคิดให้เขาทุกอย่าง ให้เขาคิดของเขาเอง

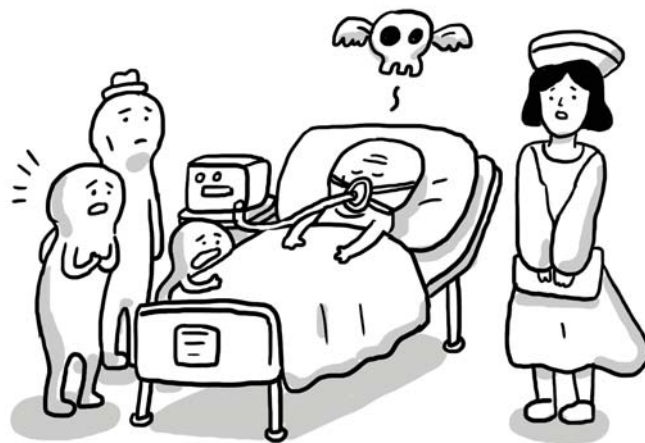
เขายังถามต่ออะคะ “งั้นถ้าผมขอแค่ค่าต่อเติมบ้าน ค่าติดแอร์ ค่าอะไร...”

ดิฉันก็บอกว่า “ก็ไม่ใช่ไรคะ เดี่ยวทางโรงพยาบาลคงจะมีทีมที่เขาจะมา
คุยด้วย”

ความจริงเขาตั้งเป้าไว้สูงนะเคสนี้ แต่สุดท้ายด้วยความที่เขาคิดอะไร
อย่างไรเราก็ไม่รู้ วันที่จ่ายเงินกันเขาก็คืนเงินให้กับผอ.เอง ดิฉันเชื่อว่าทุก
คนรู้นะคะว่าอะไรควรอะไรไม่ควร สิ่งที่เขาควรได้เราก็ควรช่วยเขา ถูกไหมคะ
สิ่งที่เขาไม่ควรได้เราก็ให้สติเขาให้เขาคิดเอง

มะม่วงที่สุกงอมแล้ว

มะม่วงที่สุกงอมแล้ว

คุณยายอายุ 80 กว่าปี เป็นคนชอบทำบุญทำกุศลและก็ยอมรับการตายที่จะมาถึง คุณยายบอกว่า คุณยายป่วยคราวนี้คุณยายไม่ไหวหรอก อยากตายที่บ้าน ก็บอกลูกหลานไว้แหละคะ ลูกหลานที่อยู่ด้วยก็รับได้ ยอมรับว่าพ่อแม่ป่วยมีอะไรเกิดขึ้นก็อยู่ที่บ้านเราแหละ แต่พวกลูกหลานที่อยู่ไกลเป็นไงคะ วิกฤตกตัญญูอีกแล้วแหละคะ

พอน้องสาวโทรไปบอกว่า “พี่... แม่เราป่วยหนักนะ แต่แกไม่ยอมไปโรงพยาบาล”

“พาไปเดี๋ยวนี้...” มันเป็นแบบนี้ประจำนะคะ

พอไปถึงรพ.แกก็หายใจหอบ หมอก็จับใส่ท่อ เสร็จแล้วก็โทรบอกหมอโรงพยาบาลบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นญาติกับผู้ป่วย หมอคนนี้แกเป็น Infectious Doctor แพทย์เชี่ยวชาญพิเศษโรคติดเชื้อนะคะ

อ้อ..นิวมอเนียร์รักษาได้ส่งตัวมาโรงพยาบาลบุรีรัมย์เลย พอถึงโรงพยาบาลบุรีรัมย์ก็เอาคุณยายเข้า ICU ต่อเครื่องโน่นนี่นั่น พอต่อเครื่องเสร็จก็อยู่ต่อมาได้เกือบสองเดือน

ช่วงเดือนแรกคุณยายอาการดี คุณยายรู้ตัว รู้เรื่อง เวลาลูกหลานไปเยี่ยมถามจำได้ไหม แกก็พยักหน้านะคะ พออยู่ไปได้หกอาทิตย์ คุณยายเริ่มซึมลง พอสองอาทิตย์สุดท้ายคุณยายไม่ตอบสนองอะไรเลยหลับตาอย่างเดียวไม่ลืมตาเลย

สุดท้ายวันที่คุณยายจะเสียชีวิต หมอที่เป็นญาติกันกับบอกญาติๆว่า คุณยายมีโอกาสรอดเหลือ 1% พบบอกข่าวนี้เป็นยังไงคะ ญาติร้องให้ ICU เป็นลานเจ็ดสี่เลยคะ ใครมาก็ร้อง กอดคอกันร้องไห้ร้องให้

ปรากฏว่าหมอแกก็รู้สึกผิดว่าตัวเองบอกข่าวร้ายไม่เป็น ญาติร้องไห้กันระงม พี่ก็ช่วยหมอน้อย เขาเรียกดิฉันว่าพยาบาลผ่าทางตันนะคะ พี่ก็ช่วยหมอน้อย หมอบอกไปว่าคุณยายที่เป็นญาติหมอมียาโอกาสรอดแค่ 1 % ญาติๆกอดคอกันร้องไห้อยู่หน้าห้อง ICU เต็มเลย พี่ก็มาดูแลเขาหน่อยนะ

เราก็วิ่งไปนะจริงๆเรามีงานอยู่ แต่ว่าของเขาสำคัญกว่าเนอะ เราก็วิ่งไปแนะนำตัว “ชื่อเกื้อจิตร์ แชรรัมย์ แผนกให้กำลังใจนะคะ เห็นหมอบอกว่า.....” เขาก็เลยบอกว่า “ใช่... หมอกับบอกเขาเหมือนกัน” เราก็เลยถามคนนี้เป็นใคร คนนี้เป็นลูกคนโต คนนี้เป็นคนกลาง คนนี้เป็นคนเล็ก คนนี้เป็นลูกเขย คนนี้เป็นหลาน เป็นสัตว์แพทย์ แล้วคนโน้นคนนั้นก็นึกคุณก็ได้สักพักก็เลยถามว่า “คุณยายเป็นอะไรมา”

เขาบอก “คุณยายแกเป็นไข้มาสองสามวันแล้วสุดท้ายก็หายใจหอบ คุณยายต้องการอยู่ที่บ้าน แต่ลูกหลานไม่อยากให้คุณยายเป็นอะไรก็เลยพาคุณยายมาโรงพยาบาล มาเดือนแรกก็โอเคอยู่เหมือนจะดี แต่สองอาทิตย์สุดท้ายไม่ลืมตาเลย ซึม เมื่อเช้าหมอบอกว่ามีโอกาสรอด 1% ก็เลยพากันนั่งเสียใจ”

พอเขาบอกข้อมูลเราอย่างนั้นเราก็เลยถามว่า “ขอโทษนะ... ที่บ้านมีต้นมะม่วงไหมคะ”

“มี” บุรีรัมย์มะม่วงมันเยอะนะมีแทบทุกบ้าน

เขาบอกว่า “มี... หมออยากกินเดี๋ยววันหลังเขาเก็บมาฝาก”

“ไม่ได้อยากกินคะ”

“แต่อยากจะถามว่ามะม่วงที่บ้านเคยออกลูกไหมคะ”

“เคย... ช่วงที่มันออกช่อ มันมีลูกเล็กๆเยอะไหมคะ” มะม่วงเล็กๆในช่อ
มันติดเยอะเยอะนะคะ

“แล้วมะม่วงเล็กๆเหล่านั้นมันติดหมดไหม”

“ไม่หมด”

“แล้วมันไปไหน”

“มันร่วง”

“ทำไมมันถึงร่วง ทั้งที่เราดูแลมันอย่างดีรดน้ำพรวนดินใส่ปุ๋ย”

เขาก็บอกว่า “แมงมันกิน เพี้ยมันลง ” โน่นนี่นั่น ลมมันแรงฝนมันตก
อะไรอย่างนี้

“สมมุติว่ามันติดมาแล้วห้าหกลูก ให้อ้าหกลูกนั้นนะมันจะอยู่จนแก่จนสุก
งอมหมดไหม”

“ไม่”

“มันไปไหน”

“มันร่วง”

“ทำไมมันร่วง”

“แมลงเจาะ.. คนสอย.. ลมแรง.. ฝนตก..” เขาก็ตอบมาอีก

“สมมุติฯนะคะว่ามีมะม่วงลูกหนึ่ง ในช่อนั้นมันมีลูกเดียวสมบูรณ์มากสวยงามมากเลยนะคะมะม่วงลูกนี้ แล้วมันอยู่ตรงตำแหน่งลมพัดมาก็ไม่โดน เพราะว่ามันมีกิ่งบังอยู่ แดดส่องมาก็ไม่โดนมาก เพราะว่ามันรำไรๆ มันอยู่ตรงที่เหมาะสม มะม่วงลูกนี้มันอยู่จนมันแก่ มันห่าม มันสุก มันงอม มันจะร่วงไหม”

ร่วงไหมคะ ร่วง ญาติเขาบอกว่า “ร่วง”

พอเขาพูดเสร็จเขาก็ร้องไห้ เลยนะคะ

ดิฉันก็เลยบอกว่า “ขอโทษนะคะ อะไรที่ฉันพูดผิดแล้วทำให้คุณเสียใจ ฉันขอโทษไม่ได้มีเจตนา”

“หมอพูดไม่ผิดหรอกครับ ผมเองต่างหากที่ทรมาณคุณยาย”

“ทำไมคุณถึงคิดว่าคุณทรมาณคุณยายล่ะคะ”

เขาบอกว่า “มะม่วงที่คุณหมอพูดมันสุกแล้วมันแก่มันสุกแล้วมันเตรียมจะหล่นตามธรรมชาติ แต่พวกผมพากันขอร้องและบังคับคุณหมอให้ทำอะไรก็ได้ให้มะม่วงลูกนั้นยังดูเหมือนว่าขั้วมันยังติดกันอยู่” เขาคิดของเขาเองนะคะ

“จริงๆมะม่วงลูกนั้นผมว่ามันน่าจะหล่นตั้งนานแล้ว ผมทรมาณคุณยายไข่มุ่ไหมครับ ผมทำบาปไข่มุ่ไหม ผมว่าผมทำผิดทั้งหมดเลยนะ”

เราก็เลยบอกว่า “สิ่งที่คุณทำลงไปทั้งหมดไม่ใช่เรื่องที่ดี เราทำไปเพราะเรารัก แต่เราไม่เคยถามคุณยายว่าคุณยายต้องการแบบนี้ไหม แต่ไม่เป็นไรหรอกสิ่งที่เกิดไปแล้วนั้นคุณยายเข้าใจว่าทุกคนทำเพราะความรัก เพราะไม่อยากให้คุณยายจากเราไป แต่ ณ วันนี้เราจะอนุญาตให้คุณยายจากไปได้หรือยัง”

พอทุกคนบอกว่าอนุญาต ดิฉันก็บอกและแนะนำ เดี่ยวให้ทุกคนเข้าไปยืนล้อมรอบคุณยายนะ แล้วให้บอกกับคุณยายว่า “คุณยายครับผมหลานคุณยายนะครับ ผมรักคุณยายผมจะพาคุณยายกลับบ้าน” ให้ทุกคนบอกความรักที่มีต่อคุณยาย

บอกความภาคภูมิใจ “ผมดีใจนะที่ได้เกิดเป็นหลานคุณยาย คุณยายเปรียบเสมือนร่มโพธิ์ร่มไทรแผ่กิ่งก้านไปกว้างใหญ่ ให้ลูกหลานได้อยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุข”

ขอบคุณคุณยาย “สิ่งใดที่เคยประมาทพลาดพลั้งกับคุณยายก็ขอกราบขอโทษคุณยาย” ก็บอกให้เขากราบเท้าคุณยายกัน

“ทำได้ไหม ถ้าทำได้ ไปทำนะ เดี่ยวดิฉันกลับไปทำธุระที่ดีักดิฉันก่อน ถ้าเสร็จแล้วจะรีบมานะคะ” พอดิฉันทำธุระเสร็จเกือบชม.ก็เลยโทรมาที่ดีกว่าคุณยายเป็นไงบ้าง

เขาบอกว่า “พี่... เขาเข้าไปห้องพักรพแล้ว” ก็เลยรีบตามไปที่ห้องพักรพ

ลูกสาวคนโตเขาก็เลยเข้ามาหา “คุณเกือบขอบคุณนะที่พาให้พวกเราได้ทำในสิ่งที่ควรทำ สิ่งหนึ่งที่เราจะจำไม่ลืมเลยก็คือ ขณะที่เราสวดมนต์ให้แม่ฟัง

แล้วบอกรักกับแม่ บอกแม่ว่าจะพาแม่กลับบ้าน สิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นต่อหน้าทุกคนเลย คือแม่ไม่เคยลืมตามาเลยตลอดสองอาทิตย์ แต่ตอนนั้นแม่ลืมตามองทุกคนทีละคนๆ สายตาที่คุณแม่มองนั้นเป็นสายตาแห่งความขอบคุณ พวกเรายังจำสายตานั้นได้อยู่ว่าเป็นสายตาแห่งการขอบคุณ แม่มองทุกคนแล้วก็กลับไป แล้วทุกอย่างก็เป็นศูนย์ ขอขอบคุณนะค่ะที่ช่วยเหลือสติ ที่ทำให้ยายได้ตื่นมาอีกครั้งหนึ่ง ได้มีโอกาสมาลาพวกเรานะค่ะ” แล้วเขาก็พากันกลับบ้าน

เขาก็ถามวิธีนำคุณยายกลับบ้านต้องหว่านเงินเหรียญไปตามทางไหม “อ้อ...ใครเขาเอาในหลวงหว่านไปตามทาง เขาไม่เคยทำกันหรอก อะไรที่ทำแล้วมันไม่ถูกก็อย่าไปทำนะค่ะ” แล้วพวกเขาก็พาคุณยายกลับบ้าน อันนี้ก็คือให้ยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้น

คนที่มีลูกเป็นแพทย์ มีลูกเป็นพยาบาล เป็นนักการเมือง เป็นผู้ว่า เป็นคนใหญ่คนโตทั้งหลาย ถ้าไม่รู้ธรรมนะ พ่อแม่ไม่มีโอกาสตายสบายหรอกจะบอกให้ ส่วนใหญ่จะจัดเต็ม Full Option สอด แทะ แหย่ ทุกอวัยวะที่มีรูเสียบใส่เข้าไปหมดเลย

เคยเห็นไหม ถ้ารูมันตีบมันตัน ก็ผ่าเจาะเส้นเลือด สอดสายยางเข้าไป เจาะทุกรู สอด แทะ แหย่ ทุกอวัยวะ ธรรมดาสุดๆ

ยังตายไม่ได้อีก พอความดันตก เพิ่มยาความดัน พออยู่ๆ หัวใจหยุดเต้นทำไงคะ ป๊อบ ๆ ๆ ๆ ตัวน้อยๆนี้ มีโอกาสที่ไคร่งยุบนะค่ะ ปัมจนอวัยวะยุบนะค่ะ ยุบจนไปกระแทกหัวใจ ถ้าตัวใหญ่ก็กระแทกจนแยกกันไปข้างหนึ่ง ปัมรอบเดียว ลูกหลานยังทำใจไม่ได้ บอกคุณหมอเต็มที่ เอาอีก

ดิฉันเคยบอกทีมทั้งหลายว่า ถ้าจะบีมหัวใจคนไข้ให้เอาญาติคนที่เก่งที่สุด
เข้าไปคนหนึ่ง คนที่มีสิทธิ มีเสียงเหนือทุกคน พาให้เขาเข้าไป ให้เขาได้
เห็นวิธีการกับตา พอเขาได้ดู

เขาจะบอกเอง “พอเถอะๆ” พี่ไม่ต้องถึงสองรอบหรอก

บางรายบีมไม่พอนะ กระตุกไฟฟ้าอีกนะ เวลากระตุกเขาจะนับ 1 2 3 ทุก
คนออกห่างจากเตียงให้หมด เขาเอาได้นี้ไปนาบเหมือนเตารีดลงบนหน้าอก
ตัวกระดิ่งกระดอนออกจากเตียง

แล้วของพวกนี้รู้ไหมคะส่วนใหญ่ใครได้ใช้

ใครจะไปเรียนแพทย์จำคำบ้าไว้ล่ะคะ พ่อแม่แพทย์ พ่อแม่พนักงานเมือง
ใหญ่ๆ ทั้งหมด ตายไม่ได้ ต้องทรมานอยู่นั่นแหละ

ยาเพิ่มละเป็นแสน หรือพวก Stemcells ทั้งหมด ก็คือโอเค ถามว่าดีไหม
มันก็ดีสำหรับคนที่มีโอกาสจะรอดนะคะ แต่สำหรับมะเร็งระยะสุดท้าย
ที่ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุอะไรทั้งหลาย มันหมด มันรวมกันอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว
เอาอาหารเสริมไปรดต้นไม้ ที่ตายไปแล้ว มันจะดูดซึมได้ไหมคะ

ถามว่าอาหารเสริมดีไหม ดี ดีหมด แต่ต้นไม้ต้นนั้นถ้าจากมันเน่าแล้ว มัน
จะดูดซึมทางไหนล่ะคะ ถ้าไม่ยอมรับก็เทลงโปติ แต่นั่นคือเททิ้งถูกไหมคะ

ส่งตนขายไปสวรรค์

ส่งคุณยายไปสวรรค์

คุณยายอายุประมาณใกล้ๆ 70 ปี มาผ่าตัดไส้ติ่ง ผ่าไปได้ 2 วัน พรุ่งนี้หมอจะให้กลับบ้านเย็นวันนั้นญาติเขาก็มาเยี่ยมเยอะแยะมากเลย พอเยี่ยมกันเยอะตอนเขาจะกลับกัน คุณยายบอกว่า “ขอกลับด้วยสิ”

ญาติเขาก็บอกว่า “เออ เดี่ยวพรุ่งนี้มารับ” ผลปรากฏว่าพอญาติกลับไปหมด คุณยายแกก็เกิดอาการกระวนกระวาย ผุดลุกผุดนั่ง ขึ้นเตียงลงเตียง เข้าห้องน้ำ โน่น...นี่...นั่น...

ลูกสาวที่เฝ้าอยู่ก็เห็นว่ามันสามทุ่มกว่าจะสี่ทุ่มแล้ว ลูกสาวก็เลยไปตามพยาบาลบอกว่า “ฉีดยาให้แม่ฉันหลับหน่อยสิ แกวุ่นวายยังไม่หลับสักที” พยาบาลก็มาฉีดยาให้ คิดว่าแกวุ่นวายจากการปวดก็มาฉีดยาให้

หลังฉีด 15 นาที คุณยายเหงื่อออกเป็นเม็ดข้าวโพดนะคะ เรียกก็ไม่รู้สึกตัว ลูกสาวก็ไปตามพยาบาล ที่โน่นเขาจะเรียกพยาบาลว่าหมอนะคะ หมอน้อย หมอใหญ่ ถ้าเป็นแพทย์เขาก็เรียกหมอใหญ่ ถ้าพวกเราเขาก็เรียกหมอน้อย เขาก็ไปตามบอกว่า “หมอแม่ฉันนอนหลับไม่ตื่น”

พยาบาลก็บอกว่า “เอ๊ะ ก็ขอให้ฉีดยาให้หลับ ก็ฉีดให้หลับไปแล้วไง”

คำว่าหลับของพยาบาลคือ sleep คำว่าหลับไม่ตื่นของญาติก็คือเหมือนกับตาย แต่พยาบาลไม่ได้เดินมาดูนะคะ คือคนไข้คนนี้จากการที่เราตามรอยศีกษาย้อนหลังกันคนไข้เคยมีโรคหัวใจ MI ฉะนั้นการฉีดยาให้หลับอาจมีส่วนทำให้หัวใจหยุดเต้นได้นะคะ

จนตีหนึ่งกว่าๆน้องซุดเหลืองผู้ช่วยพยาบาลเขาเดินไปดู เห็นคนไข้ไม่หายใจ แล้ว ก็ไปตามพยาบาลตามแพทย์ กระดือรื้อรันทันใส่ท่อช่วยหายใจ แต่นั่นคือคนไข้หยุดหายใจไปแล้วนะคะ เป็นการทำให้ญาติสบายใจเท่านั้น

พอเข้ามาเขาก็มาตามดิฉันไปดู เกือบดูหน่อยชั้น 2 เรามีปัญหาแบบนี้ๆ เขาก็เล่าให้เราฟัง ดิฉันก็รีบขึ้นไปชั้น 2 พอไปถึงที่เตียงก็ก้มลงไปพูดกับคุณยายว่า “คุณยายคะสวัสดิ์ค่ะ เป็นยังไงหนอ” จริงๆแล้วดิฉันรู้แล้วว่าคนไข้เสียชีวิตแล้ว แต่เราก็ไปทักทายเขา

ลูกสาวที่เฝ้าอยู่เขาบอกว่า “หมอไม่ต้องไปเรียกเขาหรอก โน้นหมอคนโน้นแหละที่ฉีดยาให้ตายตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว”

ไอน้องคนที่ถูกชี้หน้าเป็นยังไงคะหน้าซีดเหมือนกระดาษเลยคะ โอ้ย..เราก็สงสาร สงสารทั้งสองฝ่ายนะคะ ก็เลยบอกว่า “เธอจะตายด้วยสาเหตุอะไร ก็ค่อยว่ากันนะคะ ตอนนี่ส่งคุณยายขึ้นสวรรค์ก่อน ปิดประตูอบายก่อน มาเดินมายืนใกล้ๆคุณยายนะคะ จับตัวคุณยายสิคะ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ หายใจออกยาวๆช้าๆนะคะ เดี่ยวเราจะร่วมพลังกันส่งคุณยายนะคะ”

แล้วก็บอกว่า “บุญใดที่เคยทำมาขอบุญนั้นเป็นแสงสว่างส่งคุณยายไปสู่ที่ๆ สูงที่สุด” เราก็พูดกันแบบนี้ แล้วก็กล่าวคำอธิษฐาน

พอพูดจบญาติมาอีกสามคนรถคะ ก็ได้ข่าวจากคนที่เฝ้าว่าพยาบาลฉีดยาให้คนไข้ตาย ก็เตรียมมาเอาเรื่องเต็มที่นะคะ อบต.อบจ.อะไรมาหมด มาถึงก็ ถาม “ไหนๆหมอคนไหน ที่ฉีดยาให้ตาย...” อะไรโน่นนี่นั่น

“เดี๋ยวนะคะ...เดี๋ยวเราค่อยคุยกันเพื่อที่จะสืบสาวราวเรื่องกันนะคะ ตอน
นี้เรามาช่วยกันส่งคุณยายขึ้นสวรรค์ก่อน” เราก็พาทำกันอีกครั้งนะคะ

“มา...มา...ทุกคนมาพร้อมเพรียงกัน คุณยายขา หนูขอเป็นตัวแทนคุณยาย
สวดมนต์เพื่อที่จะไปเฝ้าพระพุทธเจ้านะคะ..อะระหังสัมมา สัมพุทโธ ภาคะวา...
แล้วก็อิติปิโส สวากขาโต แล้วก็อีกบทหนึ่งก็คือ บทพาหุง เป็นบทชนะมาร
มารคือความรัก ความห่วงใย ความโกรธ ความอะไรทั้งหลาย คุณยายต้อง
ก้าวข้ามตรงนี้ให้ได้นะคะ” จริงๆดิฉันมีเจตนาจะบอกกับญาติที่กำลังโกรธ
อยู่ข้างๆเตียงเพราะว่าคุณยายตายไปแล้วใช่ไหมคะ เราก็ทำไปประมาณนั้น

“ขอให้คุณยายไปเฝ้าพระพุทธเจ้านะคะ ไปเฝ้าพระจุฬามณี.....”
เราก็สวดไปนะคะ แล้วก็พาญาติกราบทำคุณยาย

พอทำจบญาติกลุ่มใหม่ก็มาอีก ญาติกลุ่มแรกบอกดิฉันว่า “คุณหมอบอก
เหมือนตะกั่วอีก” เกือบใจขาดเลยมันต้องใช้พลังนะคะ แต่เราก็ต้องทำ ถูก
ไหมคะ พาคคนกลุ่มใหม่ทำต่อ

พอทำเสร็จเราก็บอกว่า “เฮ้ยจ๊ะนี่นะคะ มีเสื้อผ้าคนไข้มาไหมคะ เดี่ยวให้
เขาจัดการแต่งชุดใส่เสื้อผ้าให้คุณยายสวยๆ แล้วเดี๋ยวเราเข้าไปในห้องไป
คุยกันว่าคุณยายเป็นอะไรมานะคะ หมอเขารักษาอย่างไรแล้วพวกเราสงสัย
อะไรกันอยู่นะ” ก็พากันเข้าไปในห้องนั้น ก็แนะนำตัวกัน แล้วก็ให้ลูกสาว
คนที่เฝ้าคุณยายพูดๆๆ คนที่สองก็พูดๆๆ คนที่สามก็พูดๆๆ

พอคนที่สี่เป็นอบต.เขาบอกว่า “หยุด...ทุกคนไม่ต้องพูดแล้ว หมอบอกให้
ดิฉันนี่แล้วจะเอาอะไรอีก เกิดมาต้องตายทุกคน” เข้าทางเราเนอะ 555

เราก็ถอนหายใจเฮือกหนึ่งแล้วบอกว่า “เอาอย่างนี้นะคะ ตอนนี

โรงพยาบาลเรากำลังทำเรื่องการดูแลคนไข้ที่อยู่ในระยะท้ายๆ ถ้าใครเข้าร่วมโครงการนี้เข้าร่วมกิจกรรมนี้ เราจะมีรถไปส่งถึงบ้านฟรี” ความจริงโรงพยาบาลไม่มีโครงการนี้นะคะ แต่ดิฉันพูดเอาเอง ณ เวลานั้นมันต้องแก้ไขสถานการณ์

“แต่ต้องเป็นวันที่มีรถว่างนะคะ ถ้าวันไหนไม่มีรถว่างก็คงไม่ได้ไป เดี่ยวขออนุญาตไปโทรศัพท์หาโรงรถก่อนว่ารถว่างหรือเปล่า ถ้าว่างดิฉันจะไปส่งเอง” แล้วดิฉันก็รีบวิ่งไปโทรศัพท์ ไม่ได้โทรไปโรงรถ แต่โทรไปที่ห้องหัวหน้าพยาบาลบอกว่า หารถให้หนูเดี๋ยวนี้ หนึ่งคัน หนูจะไปส่งศพตึกนั้นตึกนี้ ซึ่งพี่พยาบาลเขารู้อยู่เพราะเขาเป็นคนโทรไปตามดิฉันมาทำเคสนี้เอง แล้วเราก็วิ่งกลับมาที่ห้อง “เป็นโชคดีเหลือเกินคะ วันนี้รถว่างพอดีเป็นบุญ ของหนูกับคุณยายที่ได้ทำบุญร่วมกัน หนูจะได้ไปส่งคุณยาย” ก็เลยได้ไปส่งคุณยายบ้านอยู่ 70 กม.ไกลมากไกลจากโรงพยาบาลบุรีรัมย์

ช่วงที่นั่งไปบนรถเราก็แทรกธรรมะให้กับญาติๆ และคุยกับยาย “ยายจำตอนนี้จะพยายากลับบ้านนะจ๊ะ ออกหน้าโรงพยาบาลแล้ว ไปถึงหมู่บ้านนั้นหมู่บ้านนี้แล้วนะคะ” เราบอกยายไปตลอดทางแล้วก็แทรกธรรมะเข้าไปตลอดจนรถไปถึงที่บ้าน

พอส่งศพเสร็จ ญาติบอกว่าหมอกินข้าวก่อนหมอเหนื่อยมามากแล้ว เราก็กินข้าวกับครอบครัวเขานะคะ ญาติเขาทำกับข้าวคอยไว้ก็กินข้าว แล้วเขาก็ให้ข้าวอีกสองกระสอบกับดิฉัน เขาว่า “หมอถ้าหมอเบื่อก็จะเป็นหมออยู่โรงพยาบาล หมอมาอยู่หมู่บ้านนี้ได้เลยนะไม่อดตายหรอก พวกฉันจะทำนาให้กินเอง” คือจากที่มันจะมีเรื่องกันมันก็จบ ถามว่าที่พูดกับเขาเราไม่ได้โกหกเขานะคะ มันเป็นกุศโลบายในการแก้ปัญหาตอนนั้น ถ้าไม่ทำ

อย่างนั้นเราก็ไม่รู้จะพูดจะทำยังไงให้คนที่เขาสูญเสียสงบลงได้ ตอนนั้น เขาก็มีแต่ความโกรธ

เสร็จจากงานศพเขาก็มาหาดิฉันเขາบอกว่า “คุณหมอรู้ได้ยังไงว่าคุณแม่ฉันเป็นคนปฏิบัติธรรม คุณแม่ฉันเป็นคนมีบุญนะ สายสัญญาณที่อยู่ในกระเป๋าสื่อแม่นะตอนเผาแม่เสร็จสายสัญญาณไม่ไหม้ ว่าจะเอามาฝากหมอยู่ แต่ญาติๆแย่งกันไปหมด ก็เลยไม่ได้เอามาฝาก”

เคสนี้ก็จบไปได้แบบทำให้เราตื่นเต้นเป็นระยะนะคะ แต่มันก็ทำให้เรารู้สึกว่ามันเป็นงานที่มีคุณค่าจริงๆ ได้ช่วยทำให้เขาหลุดออกมาจากความรู้สึกขุ่นมัวไม่พอใจในช่วงเวลาที่เขาต้องพลัดพรากจากคนที่เขารัก

งานแบบนี้เรามีหลักสูตรเรียนกันนะคะ มีหลักสูตรหนึ่งเดือน หนึ่งเดือนครึ่ง สี่เดือน แต่ตัวดิฉันเองไม่ได้เรียนหรอกคะ ไม่มี Certificate นะคะ ที่ได้เรียนครั้งแรกก็คือเรียนกับพระอาจารย์ครรชิตนะคะ พระอาจารย์ไปสอนที่บุรีรัมย์ ไปสอนหัวหน้างานเรื่องการสื่อสาร พอสอนเสร็จแล้วพระอาจารย์ก็จะมีการกิจกรรมให้ทำบาทบาทสมมุติ เราก็ลองทำและเราก็ทำได้นะคะ

ช่วงปีพ.ศ.2549 โรงพยาบาลบุรีรัมย์ก็มีการอบรม เขาเรียกว่าโครงการสมาธิบำบัด เขาจะให้คนกลุ่มหนึ่งมาเรียนที่วัดปัญญานันทาราม แต่ดิฉันไม่ได้มาเรียนหรอกนะคะ คนที่เขาไปอบรมแล้วเขาก็จะกลับมาจัดตั้งศูนย์สมาธิบำบัดที่โรงพยาบาลบุรีรัมย์ ซึ่งในข้อตกลงเราก็จะมีสมาธิบำบัดอาทิตย์ละหนึ่งครั้ง ในวันพฤหัสบดี เราไม่ได้เรียนแต่ว่าเขาดึงเราไปเป็นคณะกรรมการ ดิฉันก็แอบน้อยใจเล็กๆว่า “อะไรวะกู ไม่ได้ไปเรียนแต่มาให้กูทำ 555 แล้วจะทำได้ไหมเนี่ย” ก็คิดอยู่นะคะตอนนั้น

อย่างไรก็ตามผลปรากฏว่าในเรื่องของสมาธิบำบัดนั้นทำให้ดิฉันได้ช่วย
คนไข้และญาติได้เยอะเลยนะคะ

หมอบทำพ้อจันตาย

นมอทำพ้อจันตายน

แรกๆ เสดผู้ป่วยระยะสุดท้าย ดิฉันก็ดูไม่เป็นนะคะ รพ.เขาไม่ได้ส่งฉันไป
อบรม Palliative Care เขามีจัดอบรมเดือนหนึ่ง ครั้งเดือน เกือบจิตรไม่มีชื่อ
ไปอบรมหรอกค่ะ

แต่ดิฉันโชคดีได้เรียนรู้กับพระอาจารย์ครรชิต ได้ฟังจากหลวงพ่อดำเขียน
ได้ฟังจากพระอาจารย์ไพศาล

ครั้งแรกไม่ได้ตั้งใจไปเรียนหรอกค่ะ ไปเป็นผู้ดูแลผู้เข้าอบรมอีกทีหนึ่ง
พระอาจารย์ครรชิตท่านไปสอนเรื่อง การสื่อสารให้กับหัวหน้างานที่
โรงพยาบาลบุรีรัมย์ ก่อนจบท่านก็มีเวิร์คชอปให้ผู้อบรมลองฝึกปฏิบัติผ่าน
บทบาทสมมติดู

บังเอิญวันนั้นมีผู้ชายคนหนึ่งเป็น รพ.เองงานไปส่งกับหัวหน้างาน หัวหน้า
บริหาร พระอาจารย์เลยบอกให้เขาอนสมมุติว่าเป็นคนไข้ด้วย เราก็ทำ
หน้าที่คอยจับคู่ให้ผู้อบรมเป็นผู้ดูแลคนไข้

แต่ เอ๊ะ... มันครบหมดแล้ว ทำไมหมอนี่นอนอยู่คนเดียว เราก็เลยต้องไป
รับบทเป็นผู้ดูแลคนไข้ด้วย ตอนนั้นเราก็พยายามนึกถึงคำที่พระอาจารย์
สอนว่า ต้องพูดยังไง อะไรยังไงนะคะ เราก็ลองพูดกับเขาดู ใจก็นึกถึงตอน
พ้อ ปู่ย่าตายายตอนนั้นแม่ยังไม่ตาย นึกถึงตอนปู่ย่าตายาย ตายยังไง เรา
ก็นึกถึงตอนน้ำเรา ลุงเราพูดกับยายเรายังไง

พอหมดเวลาแล้วพระอาจารย์ก็ถามว่าไหนใครให้คะแนนผู้ดูแลของตัวเอง

เต็มสิบหรือใครรู้สึกดีที่ได้รับการดูแลบ้าง

นายรปภ.นี่ก็ยกมือให้คะแนนดิฉันเต็มสิบ

เราก็นึกในใจเราทำได้ด้วยเหวอ ก็เลยลองเอากลับมาที่ตึกทำดู ทำแรกๆก็งงๆ เพราะว่าตึกเราเป็นตึกกระดูกไม่ค่อยมีคนตายเท่าไร ถ้าจะไปหาเคสผู้ป่วยระยะท้ายต้องไปตึกอายุรกรรมมีให้ฝึกเยอะ

วันนั้นไปตึกศัลยกรรมไปถึงไม่รู้จะทำยังไงหрокคะ ไปถึงต้องสูดลมหายใจยาวๆก่อน ต้องนึกว่าจะพูดอะไรดี

ไปถึงก็ไปแนะนำตัว “สวัสดีคะ ชื่อเกื้อจิตร แร้รัมย์นะคะ” แล้วเราจะแนะนำยังไงต่อ ถ้าเราจะแนะนำตัวว่ามาจากแผนกดูแลคนไข้ระยะสุดท้ายได้ไหมคะ เพราะบางเคสญาติเขาสั่งห้ามนะคะ ไม่ให้บอกคนไข้ระยะว่าเป็นโรคอะไร อยู่ระยะไหน เขากลับคนไข้หุ่ด ตอนนั้นดิฉันไม่รู้จะบอกยังไงเลยบอกไปว่า มาจากชมรมพุทธโรงพยาบาลบุรีรัมย์ แล้วก็พูดคุยกับเขาไป

ดิฉันก็พูดแนะนำอย่างนี้มา จนกระทั่งว่ามาคิดได้ว่า ถ้าเราไปแนะนำตัวแบบนี้กับคนที่นับถือศาสนาคริสต์ว่าเรามาจากชมรมพุทธเขาจะอยากคุยกับเราเหวอ เขาคงไม่อยากคุยด้วยแน่

ตอนหลังดิฉันก็เลยแนะนำตัวไปว่า “ชื่อเกื้อจิตร แร้รัมย์นะคะ มาจากชมรมจริยธรรมโรงพยาบาลบุรีรัมย์”

ดิฉันคิดเองว่าคำว่าจริยธรรมมันกว้าง มันใหญ่ มันครอบคลุมชมรมพุทธอีกที มันยิ่งใหญ่มากในความรู้สึกของเรา

ทีนี้มีเคสเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเขาป่วยเป็นโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบ แต่

ด้วยความที่แม่กับลูกไม่ได้อยู่ด้วยกัน เด็กอยู่กับยาย พอเด็กป่วยป็นยาย
โทรไปหาแม่ที่กรุงเทพฯ แล้วแม่ก็รีบลงมา ความที่ไม่ค่อยได้ดูแลลูก เวลา
ลูกมีอะไรนิดหนึ่ง แม่ตามเรียกพยาบาลตลอด

สำหรับพยาบาลคำว่าโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบ นี่เล็กน้อยมากให้ยา
ไม่กี่วันก็หาย แต่แม่คนนี้เขาเรียกตลอด พยาบาลก็รำคาญ เขามีคนไข้ที่
อาการหนักกว่าต้องดูแลอีกเยอะแยะ แล้วโรคกระเพาะปัสสาวะอักเสบ แค่นี้...แม่เขาตามเรียกตลอด

น้องในตึกเลยเรียก “พี่เกื้อไปช่วยหนูหน่อยเถอะ คนไข้กระเพาะปัสสาวะ
อักเสบ ญาติเรียกหนูตลอดจนหนูทำงานอื่นไม่ได้”

เราไปถึงเราก็แนะนำตัวก่อน “ชื่อเกื้อจิตร์ แซ่หมี่ มาจากชมรมจริยธรรม
โรงพยาบาลบุรีรัมย์นะคะ”

“ถ้าอยากให้ลูกหายนะเราต้องกอดลูก บอกรักลูก ถึงแม้จะอยู่ห่างไกลกัน
เวลาโทรมาก็ให้บอกรักลูก” ประมาณนี้ เราได้ยาฉีดอยู่สามวันก็ได้กลับบ้าน

ก่อนกลับบ้านเราก็ไปเยี่ยมเขาครั้งหนึ่ง เขาก็ขอบคุณที่เราสอนวิธีบอกรักลูก
เพราะบางคนรักแต่ไม่เคยบอก รักแต่ไม่เคยหอมแก้ม ไม่เคยกอด ยิ่งพอ
ลูกโตแล้วก็ยิ่งห่างจากเรื่องพวกนี้ เขาก็ขอบคุณเราที่สอนวิธีการดูแลลูก

เขาบอก “ขอบคุณมากนะคะ แต่วันแรกที่หอมมาหา ฉันตกใจจริงๆ”

“ตกใจอะไรหรือคะ...ดิฉันขอโทษนะ ถ้าทำอะไรผิดพลาดไปเพราะว่าไม่มี
เจตนา”

เขาบอก “หอมไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก แต่หมอบอกว่าหอมมาจากชมรม

จริยธรรม ดิฉันเลยสงสัยคิดว่า ฉันคงเป็นคนไม่มีจริยธรรม” 555

เห็นไหมคะ คนเราเวลามันคิดนะคะ มันคิดไปได้ทุกเรื่อง

สุดท้ายดิฉันก็เลยตั้งชื่อชมรมใหม่ ตั้งแผนกใหม่ ดิฉันเดินไปคิดไป นี่เราทำให้เขาทุกซิปตั้งหลายวัน เขาคิดว่าเราว่าเขา ว่าเขาไม่มีจริยธรรม ทั้งที่เราไม่ได้มีเจตนา

คำพูดนี้เป็นเรื่องที่จะเอียดอ่อนต้องระวังมากนะคะ เพราะคนฟังสับสนก็อาจจะตีความกันไปคนละทิศละทางได้

พอดิฉันเดินๆ ไปถึงตึกอายุรกรรมก็สังเกตเห็นญาติร้องไห้กันเสียงดัง คือตึกอายุรกรรมเป็นตึกที่เข้าไปแล้วรู้สึกหดหู่ นะคะ เพราะว่าเวลาคนไข้เสียชีวิตก็ตายอยู่ตรงนั้น ได้เห็นกันทุกคน ญาติเตียงอื่นในตึกก็เห็นกันหมด เสร็จแล้วพอคนหนึ่งร้อง คนมาที่หลังก็มากอดคอกันร้องเหมือนอุปาทานหมู่ คนหนึ่งร้องก็ร้องกันหมด

เราก็เลยเดินเข้าไปเตียงนั้น “สวัสดิ์คะชื่อเกื้อจิตร แชร้มยันนะคะ มาจากแผนกให้กำลังใจคะ”

คิดอยู่นานคำว่า จริยธรรมใช้ไม่ได้แล้ว เดี่ยวญาติโกรธ “มาจากแผนกให้กำลังใจนะคะ เป็นยังไงมายังไงเกิดอะไรขึ้นคะ”

คุณหมอ ที่ต่างจังหวัดชาวบ้านเขาจะเรียกพยาบาลว่าหมอนะคะ

“คุณหมอกคนนี้นะ” เขาชี้ไปหมอนินเทิร์น แพทย์ฝึกหัด

“คุณหมอกคนนั้นถอดท่อช่วยหายใจพ่อฉัน เขาทำให้พ่อฉันเสียชีวิต

ฉันจะเอาเรื่องให้ถึงที่สุด” ญาติเขาเป็น อ.บ.ต. นะคะใหญ่มาก

ดิฉันเห็นหมอยืนสั่นไม่รู้อะไรจะทำยังไงดี เราก็ส่งสารหมอนะคะ คนเรามันจะตายนะ ดิฉันก็บอกเขาว่าเดี๋ยวขอไปถามหมอก่อนนะคะว่าคนไข้เป็นอะไรอย่างไร

ดิฉันก็เดินไปหาหมอแล้วบอก “หมอ หมอเข้าไปในห้องก่อน เดี่ยวพี่จัดการเอง” ไม่ได้ถามหรือกว่าคนไข้เป็นอะไรตาย สงสารแก ไปสะกิดให้แกเดินหลบไป

เสร็จแล้วก็เดินกลับมาคุยกับญาติ “เป็นอะไรตาย เดี่ยวเราค่อยมารวากันนะคะ ตอนนี้เรามาส่งคุณตาไปสวรรค์ก่อน”

“พระอาจารย์ครุฑบอกรว่า ภายในสามสิบนาทีเขาจะยังไม่ไปไหน วิญญาณเขายังอยู่ รออนุญสาจากพวกเรา คนเราตายมันมีทางขึ้นทางลงนะคะ เราต้องส่งบุญให้เขาขึ้น เราจะต้องทำให้เขาสบายใจ ใจเขามันจะได้เบา ใจเบา มันถึงจะลอยได้ ถ้าเขาหนักใจเขาจะตกลงมา” เราก็อธิบายให้ญาติที่ยืนล้อมกันอยู่เข้าใจ

“คุณตาฟังนะคะ ลูกหลานจะสวดมนต์ให้ฟัง”

คนเราเวลาตื่นเต้นอยู่ อะระหังสัมมาก็นึกไม่ออกนะคะ เราต้องเป็นคนช่วยนำ “อะระหังสัมมาพุทโธนะคะวา... อิติปิโสนะคะวา...”

อีกบทหนึ่งที่จะไม่ลืมสวดคือพาหุง พาหุงเป็นบทพระพุทเจ้าชนะมาร มารของคุณลงตอนนี้คือความรักความผูกพัน มารคือความผูกพันที่ไม่อยากจาก คนอันเป็นที่รัก การที่คนรักไม่อยากให้จากไป ความที่ไม่อยากจากไป

จะทำให้พะวักพะวง ก็ต้องพาสวด

พอสวดเสร็จ ก็ให้ทุกคนกราบเท้า กอด ขอให้อสิกรรม ขอให้อสิกรรมเสร็จ
ดิฉันก็บอก “ขออนุญาตให้พยาบาลเขามาเปลี่ยนเสื้อผ้านะคะ ให้พยาบาล
ทำความสะอาดเช็ดตัวให้คุณตา เดี่ยวพวกเราไปคุยกัน”

แผนกให้กำลังใจ จริงๆไม่มีแผนก ไม่มีที่ตั้ง พอออกมานอกห้องก็หยิบเสื้อ
มาปูที่นั่งๆ คนนี้เป็นใคร เป็นเมีย เป็นลูก เป็นหลาน เป็นสะใภ้ เป็นบ้าน
ใกล้เรือนเคียง

เมื่ออยู่กันพร้อมหน้าแล้วดิฉันก็ชี้มาที่ตัวเอง “ดิฉันก็่อจิตรนะคะ ตกลง
คุณตาเป็นยังไงมาอย่างงี้เล่าให้ฟังหน่อยสิ”

“อ๊อ... แกเป็นหนักมากเลยคุณหมอ สามสี่วันที่แล้วหนักมากเหมือนจะ
ไม่รอด แต่มาถึงนี้หมอก็ช่วยจนรอด เมื่อเช้าเขาถอดท่อช่วยหายใจออก
พ่อแกก็กินข้าวได้ พุดนี่ พุดนั่น จนแม่โทรไปบอกว่าพ่อหายแล้วนะ ถอด
ท่อถอดอะไรออกแล้ว ฉันยังไม่เชื่อเลยว่าจะได้เร็วขนาดนี้ ฉันก็เลยมา
เสร็จแล้วนี่อยู่ๆ บ่ายสามพ่อฉันก็ตาย เป็นเพราะว่าหมอถอดท่อใส่ใหม่หมอ”

“ตอนที่หมอถอดท่อพ่อพุดอะไรบ้าง”

“พ่อบอกเออ ที่นาที่ไร่พ่อนะ ตรงนี้ยกให้คนนี้ ตรงนั้นยกให้คนนั้น โน่นนี่
นั่น คนเรารู้แต่วันเกิดไม่รู้วันตายวันไหนหรอก แต่ถ้าตายให้เอาศพไป
ไว้ตรงนั้น ทำนั่นทำนี่ เขาก็บอกให้เสร็จแล้ว” คนที่เป็นอ.บ.ต.เขาเล่าให้ฟัง

พอเล่าจบดิฉันก็เลยถามคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ “เคยได้ยินไหมคนเราก่อนตาย
ลูกมานั่งกินข้าว ตาดิฉันนี่ป่วยเป็นเดือนนอนอยู่กับที่นอน พอวันจะตาย

ลูกขึ้นมาอาบน้ำ ลูกเต๋าก็งลูกมาได้ไง ลูกมาอาบน้ำ ลูกมากินข้าว กินข้าวเสร็จแกก็ไปนอนต่อแล้วก็นอนยาวไปเลย”

“อ๊วย... ที่บ้านฉันก็มีคุณหมอ ตื่นขึ้นมากินน้ำมะพร้าวได้ 7 ลูก...” คนนั้นก็เคยได้ยิน คนนี้ก็เคยได้ยิน

ดิฉันเลยบอก “สมมุตินะว่าคนเราได้มีอายุมาขนาดนี้ คุณตาได้มาแล้ว คุณตาจะต้องจากไปวันนี้ ถ้าคุณตาไปกับทอทรมานไหมคะ”

“อ๊วย..... พ่อฉันโชคดีเนอะ ได้ถอดท่อ ได้คุย ได้พูด ได้กินข้าว เพราะถ้าไม่ได้กิน จะถือว่า ตายไปแล้วจะอด ได้กินข้าว ได้สั่ง ได้เสีย ได้โนน ได้นี้ โอ๊ะ..... โชคดีอย่างนี้เอง แต่ไม่มีคนบอก ถ้าพยาบาลคนอื่นพูดเหมือนหมอนี้ ก็ดีเนอะ”

“เค้าไม่มีเวลา อันนี้ได้พูดเพราะมีเวลา สังเกตไหม พยาบาลที่มาทำงานอยู่ เค้ามาทำงานก็โง่ เคยได้สังเกตไหม”

“ อ้อ... ได้สังเกตอยู่ค่ะ บางคนมาส่องโง่ ลงหกทุ่ม แทนที่จะลงสี่โง่เย็น”

“พยาบาล เดียวนี้ทำงานกันแบบนี้ เพราะพยาบาลน้อย ลาออกกันเยอะ และผลิตไม่ทัน”

“บางคนอยู่ตั้งแต่สี่โง่เย็นถึงแปดโง่เช้า ก็ได้สังเกตดูอยู่นะคุณหมอ”

“แล้วคุณลุงอยู่ที่นี้ คุณลุงเคยขี่ใส่ที่นอน ขี่ใส่แพมเพอร์สบ้างไหม”

“ซี่... ขี่อยู่ค่ะ คุณหมอ”

“ใครเช็ด”

“พยาบาลคนนั้น ”

“แล้วคิดว่าพยาบาลคนนั้น เค้ายึดชีพชีแม่เค้ายู่ที่บ้านไหม”

“คงไม่มีเวลาหรอก คุณหมอ เขาทำงานดิ้นะ แต่เขาปากไม่ค่อยดี”

“ คนเราไม่มีใครดีทุกอย่างหรอก ก็มีดีบ้างเสียบ้าง เขาก็มีดีมีเสีย แต่เขาก็ทำให้กับเราเยอะแยะมากมาย เขบอกว่าคนตายถ้าจะได้บุญเยอะ ก็ต้องมีทาน ทานที่ได้บุญใหญ่มาก ที่พระท่านสรรเสริญ คือ อภัยทาน ต้องอภัยนะ ต้องอภัยให้เขาเหล่านั้นทุกคน ซึ่งเขาก็มีทั้งดีและไม่ดีนะคะ”
ก็โอเค จบลงอย่างสวยงาม

ผ่านมารุ่งขึ้น เขาซื้อขนมมาฝากพยาบาลเต็มเลย พยาบาลที่ตึกโทรมาบอก

“พี่แก้อมาเอาขนมไปกินเด้อ มาแบ่งไป”

“ทำไมล่ะ”

“ตอนแรกหนูนึกว่าเขาเอาเรื่อง” หัวเราะกันใหญ่

ดิฉันทำงานอย่างนี้มา 3 ปี ตอนนี้เขาก็เลยลดบทบาทจากดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย มาดูแลเรื่องการฟ้องร้องแทน 555 ซึ่งก็ไม่เคยไปเรียนกับใครที่ไหนเหมือนกัน

วิชาสุดท้ายของครูปราณี

วิชาสุดท้ายของครูปราณี

การบอกความจริงกับคนไข้เป็นเรื่องสำคัญ

บางทีคนไข้จะปิดญาติ ญาติก็จะปิดคนไข้ “อย่าให้รู้นะ เดี่ยวแกทรุด” ปิดกันไปปิดกันมา “คนเราเวลามีความลับ อึดอัดไหมคะ” อึดอัด มีอยู่เคสหนึ่ง คนไข้เป็นมะเร็งถุงน้ำดี ญาติก็อยากเจอทีมให้กำลังใจนะคะ

เราก็ไปเยี่ยม ไปถึงเราก็ถาม “ลุงคะ ลุงเป็นยังไงบ้าง”

“มันปวด... คุณหมอ”

หมอบอกว่า “ป่วยเป็นอะไร” ญาติมองตาเขียวเลย บอกไว้แล้วว่าอย่าบอกคนไข้ แล้วมาถามแบบนี้

“ผมเป็นมะเร็งครับ”

“อ้าว...ใครบอกลุงล่ะ”

“ผมได้ยินเวลาหมอมาดูตรวจเค้าคุยกัน หมอใหญ่ก็สอนหมอน้อย”

หมอไม่ได้บอกนะ แต่หมอคุยกันเอง

เรื่องคุยกันนี้สำคัญ ดิฉันเคยสอนหมอเด็กๆ เดินคุยกันมาอยู่ดีๆ ไม่รู้พูดอะไรมาจากเตียงนั้น ถึงเตียงนี้ ยังไม่ได้เปิดชาร์ตเตียงนี้ แต่เรื่องเตียงนั้นยังไม่จบ ก็มาขึ้นคุยอยู่เตียงนี้ จบลงด้วยคำว่า Dead ยายเฝ้าตาอยู่ โทรหาลาน “ไอนาย ไอนาย ไอ่เต็ดๆนะ มันแปลว่าอะไร หมอเค้ามายืนอยู่

แล้วบอกว่า “เด็ดๆ”

หลานก็ร้องไห้ “ตาเป็นอะไร ยาย”

ยายบอกว่า “ไม่รู้หรอก เด็ดมันแปลว่าอะไร มึงบอกกูก่อนซิ”

หลานบอกว่า “เด็ด ก็แปลว่า ตายสิ”

ยายก็ร้องไห้ร้องห่ม วุ่นวายกันใหญ่ ตากังๆ ความจริงตาไม่ได้ป่วยเป็นอะไรมาก พอได้ยินว่าจะต้องตาย ตากังงะ วุ่นวายกันไปใหญ่เลย

สุดท้ายคนไข้ซึมลง ญาติเหมารถกันมา บ้านนอกเวลาจะตาย เหมารถมาด้วยกัน ยังไม่ได้เห็นคนไข้ ร้องไห้กันมาก่อน ลงจากรถก็นึกว่าคนไข้จะตาย

“ทำไม... เป็นอะไร.... ยังดีอยู่จะตายแล้ว..... แค่นี้ทำไมดิ้นหรือไง” พี่นี่ก็พูดกันให้วุ่นวายไปกันใหญ่

พยาบาลบอกว่า พี่เกือมาห้ามศึกหน่อยซิ ไม่รู้เป็นอะไรญาติเดียวนี่ อยู่ๆ โว้ยวายกันเรื่องตาย ดิฉันก็เลยไปถามว่า มันเป็นอย่างนี้มาอย่างไร ตาเป็นอะไรมา

“ปวดหลัง”

“แล้วตาดิฉันนี่ยัง”

“ดูสีหน้าท่าทางก็เหมือนดิฉันอยู่นะ”

“อ้าวแล้วทำไมถึงคิดว่าจะตาย”

ก็ยายเขาได้ยิน “หมอใหญ่กับหมอน้อยเดินมาว่าลุงฉันจะเด็ด”

ผลปรากฏว่า เราสืบไปจนได้ความว่า ไอ้คนที่จะเด็ดนะ เด็ดไปแล้ว

เดี๋ยววันนั้นแหละ เราก็เลยต้องสอนทั้งหมดใหญ่หมอน้อยบอกว่า คุณกันให้
จบในเดี๋ยวนั้น อย่าเอาเด็ดเดียงนั้นมาเผื่อเดี๋ยวนี๊ จรรยาติอยู่ไม่ได้ต้อง
เหมารถมมาเป็นพันเนี่ยะ ร้องห่มร้องไห้ มโนกันทั้งวรรด

ตอนเล่าเหมือนเรื่องตลกนะ แต่เวลาเจอเหตุการณ์นะ มันหัวเราะไม่ออก
ไฉ่ยายกึ่ง ไฉ่หลานกึ่ง เด็ดๆ พากันแห่กันมา

เวลาหมอกุ้ยกัน คนไข้เขาก็จะฟัง เค้าจะฟังว่าหมอกุ้ยอะไรกัน

“ผมรู้ตัวอยู่หมอ ถ้าผมจะเป็นอะไร จะตายยังไง ผมขอกลับบ้าน”

ถ้าคนไข้พูดอย่างนี้ เราก็จะเลยบอกว่า “เอาอย่างนี้ ก่อนลุงจะกลับนะคะ
เราก็ขอแนะนำญาติก่อนว่า จะพาลุงกลับไปอย่างไรที่จะให้ลุงสุขสบาย”

เราก็แนะนำกันไป ซึ่งในเรื่องของ Palliative Care ทุกวันนี้ คนที่ไปเรียน
มาส่วนใหญ่ เขาจะเน้นเรื่องการใช้ยา ใช้ออร์พิน

ใครได้อ่านคลิป “เมื่อหมอปวย” บ้างคะ ไม่มีใครได้อ่านนะ เดียวยังงี้พรงนี้
หรือตอนไหน เดียวจะเอามาให้ดู มีหมอคนหนึ่งป่วยแล้วก็ได้ออร์พิน เค้า
บอกมอร์พิน มันจะทำให้เบลอ คลื่นไส้อาเจียน แต่คนทุกวันนี้ที่เค้าไปเรียน
Palliative Care คือ เขาไปเรียนเรื่อง Pain and Symptom Management
เขาจะไปเรียนเรื่องความเจ็บปวดและการจัดการกับอาการต่างๆ ที่เกิด
กับคนไข้ใกล้ตาย แล้วเค้าจะช่วยเหลือตรงนั้น ซึ่งคนไข้อยากได้หรือไม่
อยากได้ ไม่รู้ แต่ฉันจะให้ ไม่เคยถาม... ให้เลย

คนไข้บางคนนอนบิดไปบิดมา พยาบาลตีความว่าคนไข้ปวด ถามคนไข้เลย

สมมติคะแนนเต็ม10 ให้คะแนนความปวดเท่าไร พอเขาเขียนก็บอกว่า
“ทำไมให้คะแนนมันน้อยจัง”

ระดับความสามารถในการอยู่กับความปวดของแต่ละคนไม่เท่ากันนะคะ
คะแนนเต็ม 10 หลวงพ่อคำเขียนปวด 100 แต่หลวงพ่อไม่ได้แสดงอาการ
ปวด เพราะหลวงพ่อคุ้มกันเฉยๆ ฉะนั้นความสามารถในการอยู่กับความ
ปวดของแต่ละคนเอามาเปรียบเทียบกันไม่ได้นะคะ

แต่คนที่ไปเรียนมาจะมาตีความแบบนี้ ซึ่งจริงๆ แล้วคนไข้ใกล้ตายที่เป็น
มะเร็ง ที่ไม่ปวดก็มี ดิฉันเคยเจอมาหลายเคส

เคสที่หนึ่งเป็นครู อายุ 42 ปี คนนี้เป็นมะเร็งที่เต้านม เค้ามียังคันนะคะ เขา
ก็ไปรักษาที่ขอนแก่น พอดัดเต้านมปั๊บ รักษาให้คีโมเสร็จ เขาก็ไปปฏิบัติ
ธรรมที่วัดเวฬุวัน ของหลวงพ่อจรัล ที่สาขาทองถิ่น

เขาไปเรียนรู้จนเขาอยู่ต่อได้อีก 10 กว่าปี มะเร็งมันมาอีกครั้งหนึ่ง มันไป
ที่ปอด คนไข้คนนี้ปรารถนาจะตายที่บ้าน แต่สามีเป็นผอ. ไม่รู้จักวิธีการ
ว่าจะให้ตายที่บ้านทำยังไง

เขาก็กลัวคนจะว่า เขาก็เลยเอามารพ.ชุมชน รพ.ชุมชนก็เลยใส่ท่อช่วยหายใจ
ซึ่งจริงๆ ไม่ได้เป็นความปรารถนาของเขาเลย

เขาเป็นมะเร็งปอด มันจะหายใจหอบมากนะคะ หมอก็ใส่ท่อให้ใส่เสร็จ เขา
กลัวว่าคนไข้จะตาย กลัวมีเรื่องเพราะสามีมีตำแหน่งระดับผอ. รพ.ชุมชน
ก็ย้ายมารพ.จังหวัด

พอมารพ.จังหวัดอยู่ได้วันหนึ่ง เขาพูดไม่ได้เพราะถูกใส่ท่อ พยาบาลโทรมา

ตามดิฉัน “พี่เกือบคนไข่นี่สถิติมากเลยนะ เขาใส่ท่อช่วยหายใจอยู่ เขาเอาดินสอเขียนว่า เขาอยากฟังเพลงหลวงปู่เทียน..... หนูสงสัยว่าเขาจึ้นเลย พี่ช่วยมาคุยกับเขาหน่อย”

ดิฉันก็ไปหาเขาที่ตึกอายุรกรรม เขาชื่อครูปราณี วันนี้ครูปราณีจะมาเป็นครูอาจารย์ให้พวกเราได้ศึกษา ดิฉันไปถึง ดิฉันก็แนะนำตัว

“สวัสดีค่ะ ชื่อ เกื้อจิตร นะคะ เป็นพยาบาลแผนกให้กำลังใจ พี่มาเยี่ยมให้กำลังใจ เป็นยังไงบ้างคะ” หน้าตาเขาสดชื่นนะคะ เหมือนคนมีบุญ หน้าตาไม่ได้อึดโรยอะไรเลย

ดิฉันถามเขาว่า “ปราณี ทั้งชีวิต ปราณีเป็นครูให้กับเด็กๆ วันนี้ปราณีเป็นครูให้พี่หน่อยได้มั๊ย พี่อยากรู้ เพราะคนอื่นๆที่พี่ไปคุย ไปถามด้วย เขาไม่ได้มีสถิติเหมือนปราณี แต่ปราณีสถิติมาก ปราณีเป็นครูให้พี่หน่อยนะคะ”

คำถามแรกที่จะถามปราณีก็คือ “ปราณีปวดไหม สมมติว่าความเจ็บปวดคะแนนเต็ม 10 ตอนนี้ปราณีปวดเท่าไร ถ้า 10 คือปวดที่สุดในชีวิต ไม่มีอะไรปวดเท่านี้อีกแล้ว ถ้า 5 ก็ปวดกลางๆ 1-2-3 ก็คือปวดนิดๆ หน่อยๆ ปราณีปวดเท่าไร ปราณียกมือให้พี่ดูซิ” เขายกไม่ยกมือได้นะคะ

“ 3 เหนอ” ดิฉันเห็นเขายกสามนิ้วกลาง นาง ก้อย เลยเข้าใจว่าเป็น 3 แต่ที่จริงคือ “ 0 ” คือวงกลมที่นิ้วโป้งกับนิ้วชี้จับกัน ปราณีไม่ปวดเลย

“ จริงนะ” ดิฉันถาม ปราณีพยักหน้าตอบยืนยัน

“โอ... สดุดเลยนะคะ ปราณีอยากทำบุญไหม เดี่ยวพี่ไปนิมนต์พระมา

ให้มาต่อบุญให้เราเนอะ สมัยพุทธกาลยังมีเลยที่สามเณรจะสิ้นชีวิตแล้ว
ปล่อยปลา ปล่อยอะไร เป็นบุญเพิ่มขึ้นเนอะ” เขาก็พยักหน้าโอเค

ดิฉันก็ไปนิมนต์พระมา พระถ้าไม่ได้ผ่านการอบรมมานี้มีความเสี่ยงสูง เรา
ต้องถวายเป็นบุญของท่านก่อนนะคะ พอตีว่าพระที่เรานิมนต์มาประจำไม่ว่า
เลยในวันนั้น เขาก็เลยได้พระองค์นี้มา พอท่านมาถึง

“โยม ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวก็หาย” มันค้านกันไหมคะ เขารู้ว่าเขาจะตาย
พระบอกเดี๋ยวก็หาย อุตส่าห์หลิวตาให้ท่าน แต่ท่านไม่มองตาโยมเลย ก็
ให้ท่านพูดไป ไม่เป็นไร สักพักพระท่านก็กลับไป

เราก็เลยบอกว่า “ลองเจริญสติดูไหมคะ หลวงปู่เทียนบอกให้เอาใจไปอยู่
กับการเคลื่อนไหว ใจเราอย่าไปคิดถึงข้างหน้า อย่าไปคิดถึงข้างหลัง ที่ผ่าน
มาแล้ว มันจบไปแล้ว ข้างหน้ามันยังมาไม่ถึง” คนเป็นมะเร็ง บางคนกลัว
ตาย บางคนไม่ได้กลัวตาย แต่กลัวปวดก่อนตาย บางคนกลัวแบบว่า ตาย
แล้วไปเจออะไร เพราะยังทำดีมาไม่พอ กลัวว่าจะไปเจอสิ่งที่ไม่ดี เราก็เลย
ชวนให้เขามีสติอยู่กับปัจจุบัน

“ปราณี ลองดูนะ... ไม่ต้องไปข้างหน้าคือ อดีตผ่านมาแล้วจบไปแล้ว ข้าง
หน้าคือ สิ่งที่ยังมาไม่ถึง... ปราณีลองยกมือตามพี่นะ... ยกซิ... ปราณี
ตะแคงมือได้ไหม” เขาตะแคงมือทั้ง 2 ข้างพร้อมกัน

เลยบอกว่า “ไม่เอา ตะแคงทีละข้าง รู้ทีละอย่าง ใจของเรารับรู้ได้ที่ละหนึ่งนะ
ปราณีนะ ตะแคงซิ ยกขึ้น ยกลง ค่ะ ลองทำซิ” เขาก็ทำตาม

“ตอนที่ทำอยู่ตอนนี้ คิดอะไรไหม”

“ไม่คิด” เขาพยักหน้าพยายามบอกว่า เขาไม่ได้คิดอะไร

“ให้รู้อยู่กับมือที่เคลื่อนไหวนะ ยก วาง คว่า ตะแคง ยก วางลง คว่าลง ให้อยู่แค่ตรงนี้นะ”

“ถ้าอนุญาตเรายังมี ก็ขอให้ตอบสนองกับการรักษานะ แต่ถ้าเราจะต้องไปรับบุญที่ยิ่งใหญ่กว่าที่รออยู่ข้างหน้า เราก็ยินดีจะเดินทางใช้ไหมปราณี... ขอให้ปราณีมีความสุขนะ... แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้พี่มาเยี่ยมใหม่”

วันรุ่งขึ้นดิฉันไปเยี่ยมเขาใหม่ ตัวเขาบวมเต็มเตียงเลย อืดขึ้นไม่รู้จากอะไร แต่เค้ายังมีสติอยู่ ก็ไปเรียก “ปราณีๆ จำเสียงพี่เจอได้มั๊ย เขาพยักหน้า”

“ปราณีทำไมอ้วนจัง รู้ตัวไหมว่าอ้วนขึ้น อย่าไปกลัวกับมันนะ เพราะอันนี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องทิ้ง ร่างกายเหมือนเสื้อผ้าเก่าขาด ใช้มันพอแล้ว ต้องทิ้งมัน สิ่งที่จะไปก็คือ จิตของเรา ที่มันจะต้องเดินทางต่อ... ปราณี... ปราณีเป็นครู สอนคนโง่ให้เป็นคนฉลาด สอนคนไม่รู้ให้เป็นคนรู้ สุดท้ายนะปราณี... เกิดชาติหน้าชาติใด ขอให้เป็นคนที่มีสติปัญญาเลิศ เพราะเราให้ปัญญาเขามาก่อน... ปราณีก็ทำหน้าที่ครบหมดแล้ว หน้าทีของภรรยา หน้าทีของแม่ ทำหมดทุกอย่างแล้ว ปราณีไม่ต้องห่วงอะไรอีกแล้วนะคะ” เขาก็หันไปหาลูกเขาสองคน

เขาก็บอกเด็กๆว่า “บอกแม่สิ... ลูก ว่าหนูจะตั้งใจเรียนหนังสือ หนูจะไม่เกเร หนูจะเชื่อฟังพ่อ บอกแม่สิ”

เด็กๆเขาก็น่ารักนะคะ คือเขาก็ไปวัดกับแม่เขาด้วย ตอนแม่ไปวัด ตอนแรกสามีก็ไปส่งเฉยๆ ตอนหลังก็ไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน มันก็เลยเป็นครอบครัวธรรมะ

“ปราณี ร่างกายเราที่มันใหญ่โตขึ้น ก็อาจจะมีบางสิ่งบางอย่างที่เขามาทวงก็ปล่อยเขาไป ให้มันเป็นไปตามเรื่องของเขานะคะ เพราะปราณีอาจไม่ต้องมารับอะไรอีกแล้ว ปราณีจะได้ขึ้นสู่ที่สูง... เดี่ยวเรามาสวดมนต์ด้วยกันนะ ปราณีสวดมนต์ไม่ไหว พี่จะเป็นตัวแทนสวดให้ค่ะ”

เราก็สวดมนต์กับเขา ตอนนั้น 5 โมงเย็น จับมือกัน แล้วก็แยกจากกัน

ตี 4 วันรุ่งขึ้น เขาปลุกสามี ที่ห้องคนไข้สามัญ ญาติจะนอนได้เตียง เขาก็ปลุกสามีและบอกว่าให้เช็ดเนื้อเช็ดตัวให้เขาหน่อย

สามีก็บอกว่า “ดีสี่เอง ยังไม่สว่างเลย ไว้หกโมงก็ได้” แต่เขาไม่ยอม เขาขอให้สามีเปลี่ยนเสื้อเปลี่ยนผ้า เช็ดหน้าเช็ดตาให้ทั้งหมด สามีทำเสร็จเรียบร้อยแล้วไม่รู้จะทำอะไร ก็เลยนอนต่อ

พยาบาลมาฉีดยาตอนตี 5 เห็นเขานอนขี้นมอยู่ เรียบร้อยไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่มีใครรู้ สามีก็ไม่ว่าเรื่องเลย เขาจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็จากไป

ต้องหาของเดี่ยวเท่านั้น 100 %

ต้องหาอย่างเดียวนั่น 100 %

เจอบางคนที่หนักๆก็มีนะคะ คำว่าหนักๆคือ หนักอกหนักใจเรานี้แหละคะ
ทำไมถึงหนักอกหนักใจ เพราะญาติไม่ต้องการให้คนไข้ตาย

มีอยู่เคสหนึ่งที่อายุรกรรม เป็นเคสคุณยายอายุเยอะแล้ว 80 กว่าแล้ว คุณ
ยายเป็นคนชอบทำบุญ ไครมาบอกบุญ บอกกุศลอะไร คุณยายทำหมด
เด็กไม่มีเงินเรียนหนังสือ แต่เป็นเด็กดี แกก็ส่งเรียน พระมาบอกสร้างโบสถ์
ก็ช่วย พระเดินมาบิณฑบาตไม่สะดวก แกก็สร้างสะพานให้ข้าม คุณยาย
พร้อมยอมรับกับความตายที่จะเกิดขึ้น ยอมรับในความเปลี่ยนแปลงของ
ชีวิต ลูกที่อยู่ด้วยก็ยอมรับ แต่ลูกที่กตัญญูหมั่นลื้ออยู่กรุงเทพ ยอมรับไม่ได้ 555

ยายเคยบอกว่า “ถ้ายายป่วย ยายจะตาย ยายขอตายที่บ้าน ไม่ใส่ท่อ ไม่
กดหน้าอก” ยายบอกลูกที่อยู่ด้วยกันแบบนั้น

แต่พอถึงวันที่ยายป่วยหนักจริงๆ ลูกที่อยู่ด้วยกันไม่กล้าบอกใคร เขากลัว
เดียวจะโดนดุ แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไรก็เลยโทรไปบอกพี่สาวที่อยู่กรุงเทพ
บอกว่าตอนนี้แม่ป่วยหนัก หายใจติดขัด แม่ไม่ให้พาไปรพ. จะทำไงดี

พี่สาวบอกว่า “ไปเชื่อแกทำไม พาแกไปรพ.เดี๋ยวนี้”

น้องสาวก็พาไปรพ.ชุมชน รพ.ชุมชนก็ใส่ท่อช่วยหายใจให้ แต่คุณยายอาการ
หนักแล้ว เบาหวาน ความดัน ไตวาย ติดเชื้อในกระแสโลหิต 4 อย่าง
เขาดูแลไม่ได้ เขาก็ส่งตัวมาที่รพ.จังหวัด พอเขาส่งตัวมาถึงรพ.จังหวัด ลูก
สาวคนที่อยู่กรุงเทพก็มาถึงรพ.บุรีรัมย์พอดีเหมือนกัน

ในช่วงระยะเวลา 2-3 ชม. ที่ลูกสาวจากกรุงเทพมาถึงนั้นเขาสร้างความ
ตึงเครียดให้กับพยาบาลมาก เขาตามพยาบาลที่ตึกให้มาดูแลแต่เขา
ทุก 15 นาที โดยปกติคนไข้ที่ใส่ท่อ มันจะมีเสมหะออกมาอยู่แล้ว แต่
พยาบาลจะมาดูให้ทุก 15 นาทีไม่ได้ เพราะมันจะระคายเคืองและเลือด
จะออก

“ไม่ดูไม่ได้ คุณรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร... รู้ไหมว่าฉันมาจากกระทรวง”

แกก็ตามตลอด คนไข้ตึกนั้นจริงๆรับได้ 35 หรือ 40 แต่วันนั้นเกือบ 70 คน
แต่พยาบาลเท่าเดิม คนไข้เพิ่มขึ้น คนไข้ใส่ท่อช่วยหายใจเป็นสิบ แต่จะต้อง
มาเสียเวลากับเคสนี้ทุก 15 นาที

ทำงานได้ไหมคะ ทำงานไม่ได้ ยังไงก็ทำงานไม่ได้ น้องในตึกก็เลยบอก
หัวหน้าตึกว่า

“พี่ เย็นนี้หนูไม่ขึ้นเวรนะ ถ้าคนไข้คนนี้อยู่ พี่ต้องผลักดันให้เขาไปอยู่
ไอซียูให้ได้ หรือจะทำยังไงก็ได้ที่เขาจะไม่ใช้มาทำแบบนี้”

ส่วนญาติคนนี้ก็เที่ยวเดินถือกล้องไปทั่ว ไปถ่ายรูปแผนผังพยาบาล ใคร
รับผิดชอบทำงานตำแหน่งอะไรในตึกนี้

แล้วคุณคิดว่าพวกพยาบาลเขาจะรู้สึกอย่างไรที่เห็นญาติไปเที่ยวเดินถ่ายรูป
เขา เขาเกลียดมาก เพราะอะไรคะ เดี่ยวเขาเอาไปลงหนังสือพิมพ์แล้วเอา
ไปออกข่าวเป็นเรื่องเป็นราว

เขาตามอย่างไม่ลดละ ถ้ามาตามแล้วพยาบาลไม่ไปก็ยืนอยู่อย่างนั้น
พยายามทุกวิถีทางที่จะให้พยาบาลไปดูดูแลให้ได้ น้องพยาบาลเขาก็

ทำงานไม่ได้ ไม่รู้จะทำไง ก็โทรเรียกดิฉันไป

“พี่ช่วยหน่อยๆ มีคนจะกินตับหนู”

“เอ๊ะ.. ซึ่ขุยกั้ถูกจับไปแล้่ว ใครจะมากินตับเธ่ออีกหนอ เรากั้แกลั้่งๆใส่เขาไป”

“พี่มาดูก่อน ไม่งั้นพวกหนูทำงานไม่ได้”

พอเราไปถึงก็ถามน้องว่า “มีอะไรหรอ”

“พี่... เห็นคนที่ยืนอยู่ตรงโน้นไหม” เขาไม่กล้าชี้ไปตรงๆนะคะ เพราะ เขากำลังมองเราอยู่

“เขาบอกว่าเขามาจากกระทรวง หนูไม่กล้าถามว่า มาจากกระทรวงไหน เขาเรียกพวกหนูตลอดเลยพี่ หนูไม่รู้จะทำยังไงดี...”

“คนไข้เป็นอะไรละ”

“เบาหวาน ความดัน ไตวาย ไข้สูง อายุ 80 กว่า จะ 85 แล้ว”

“แล้วเธอให้หมอเขาได้คุยกับญาติหรือยัง”

“คุยแล้่ว เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไมเข้าใจ พี่หนูไม่รู้จะทำไ้แล้ว หนูว่ามีเรื่องแน่นนอน ยังไงพี่ช่วยหนูหน่อยแล้่วกัน”

ระหว่างเดินไปเรากั้ทำเป็นเดินไปจับ chart คนไข้นิดหน่อย ตอนนั้นดูอะไรไม่รู้เรื่องหรอคะ เพราะสมองมันปั่นป่วน เราจะแก้สถานการณ์ยังงั้ดี กับคนๆ นี้ไมให้มีเรื่อง

ตัดสินใจเดินเข้าไปหา “สวัสดีค่ะ คุณพี่ขาหนูชื่อเกื้อจิตร แซรัมย์ มาจาก

แผนกให้กำลังใจ มาให้กำลังใจคุณยาย มาช่วยญาติด้วย เพื่อมีอะไรให้
หนูช่วยเหลือ หนูจะได้ช่วยได้นะคะ”

“อื๊ย... หน้าตาคุณยายสดใสจังเลย เหมือนคนมีบุญ คนทำบุญมากๆ หน้า
จะผ่องนะค่ะ” เราก็พยายามเอาเรื่องบุญเรื่องกุศลมาพูดนำ

“เออ... คุณพี่เป็นลูกสาวหรือคะ”

“ใช่”

“คุณพี่ตั้งความหวังกับการรักษาคุณยายครั้งนี้ว่ายังไงบ้างเอ่ย”

“พี่หรือ... พี่หวังให้แม่พี่หายอย่างเดียวเท่านั้น 100%”

โจทยยากไหมคะ “อ้อ.... เป็นความหวังเดียวกันเลยค่ะ”

เป็นความหวังเดียวกันไหมคะ มีแพทย์รพ.ไหนใหม่ทีบอกว่า ภูจะรักษาคน
ไข้คนนี้ให้ตาย มีไหมคะ ไม่มี รู้ว่าจะตาย แต่ก็สู้จนแบบญาติไหนจะถอย
ก่อนคุณหมออีก ใช่ไหมคะ

ปกติหมอนี้เขาสู้อยู่ รู้ว่าจะตาย แต่ก็สู้ มียาอะไรก็ทดลองมาทดลองมา ใส่ลง
ไป ปัม 2 ชม.ก็ยังไม่อยู่จริงๆ ปัมแค่ครึ่งชม.เขาก็ปล่อยแล้ว แต่บางคน
ปัมเป็นชั่วโมง สองชั่วโมง ก็ยังไม่อยู่

“เป็นความหวังเดียวกันเลยคะ ทีมแพทย์ ทีมพยาบาล รักษาคนไข้คนหนึ่ง
ก็อยากให้นายอย่างเดียวเท่านั้น”

“แต่คนเราจะหายได้นั้น ต้องมีองค์ประกอบ 4 อย่าง หมอดี ยาดี พี่ได้คุย
กับคุณหมอหรือยังคะ”

“คุยแล้ว”

“คุณหมอชื่ออะไรคะ ได้อ่านชื่อไหมคะ” เขาบอกได้อ่านแล้ว หมอชื่อนั้นชื่อนี้

“โห..เขาเป็น Spacialist Doctor หมอเฉพาะทางเก่งที่สุดในรพ.บุรีรัมย์ เพิ่ง
จบมาใหม่ๆไฟแรงมากเลยนะคะ” จริงๆคือมีอยู่คนเดียวก็เลยเก่งที่สุด 555

“แล้วยาดี ที่นี้เราจะใช้ยาดีที่สุดให้คนไข้ ไม่ว่าคนไข้จะใช้สิทธิบัตรอะไรก็
ตามนะคะ”

“หมอดี ยาดี เรามีแล้ว องค์ประกอบที่สามคือ คนดูแลดี พี่ก็เป็นสุดยอดลูก
เลยนะคะ มาดูแลคุณแม่อย่างใกล้ชิด ส่วนข้อสุดท้ายคือคนไข้จิตใจดี เรา
ลองมาดูกันดีไหมคะ ว่าเราจะช่วยคุณยายอย่างไรถึงจะทำให้คุณยายจิตใจ
ดีมากขึ้นอีก”

อย่างที่บอกจริงๆ ตอนนั้นดิฉันเองมันตื้อไม่รู้จะคุยอะไร แต่ก็เข้าไปคุย คุย
เพื่อให้เขาวางใจเรา

พอเขาวางใจแล้วก็เลยบอกเขาว่า “พี่คะก่อนที่จะเราจะมาวางแผนกันว่าจะดูแล
จิตใจคุณยายยังไงนั้น ดิฉันขออนุญาตเล่าเรื่องการดูแลคนไข้ที่ดิฉันรัก
ที่สุด 3 คนให้พี่ฟังนิดนึงนะคะ แต่ตอนนี้คนไข้ทั้ง 3 คนนั้นตายหมดแล้วนะคะ”

เขาทำท่าจะลูกนะ เขาหาที่ๆจะยันลุกขึ้น เราก็เลยจับหัวเข่าเขากดไว้เวลา
นั่งคุยกับญาติอย่างงั้นไถลนะเดี๋ยวมันจะจับไม่ถึงนะคะ

“พี่คะ แต่สามคนนี้ตายต่างกันคะ”

เราก็ใช้เวลาค่อยๆเล่าให้เขาฟังว่า “คนที่หนึ่งพ่อดิฉันเองนะคะ พ่อตายตอน

ดิฉันยังเล็กสืบทว่าขวบ ตอนนั้นน้องคนเล็กยังขวบกว่ายังพูดไม่ชัดเลย ซึ่งพ่อตายตอนนั้นดิฉันคิดว่า พ่อมีห่วงเยอะแยะมากมายนะคะ”

คนที่สองคือพี่สาวดิฉัน ความจริงพี่สาวตายก่อนพ่อนะคะ แต่ตอนเล่านั้น พ่อเล่าเรื่องของพ่อไปก่อนเพื่อตั้งให้เขากลับมาสนใจ

พี่สาวตายตอนอายุ 17 ปี ก่อนพี่สาวจะตายนอนโรงพยาบาลหนึ่งเดือนนะคะ ก่อนที่พี่สาวจะตายประมาณหนึ่งอาทิตย์ พี่สาวขอร้องพ่อทุกวัน “พ่อพาหนูกลับบ้าน”

พ่อบอกว่า “ไม่ต้องกลับหรอกลูก อยู่กับหมอนี้แหละมันจะได้หาย”

จนวันสุดท้ายที่แกจะตายจริงๆนะคะ แกบอกว่า “พ่อไม่รักหนู..... พ่อไม่รักหนูเลย” แล้วแกก็ร้องไห้

พ่อบอกว่า “ลูกพูดอย่างนี้ได้ยังไง ตอนที่เธอเกิดนะ พ่อเดินยืมออกมาจากบ้าน ชาวบ้านเขารู้กันหมดว่าพ่อติใจที่ได้ลูกสาวต่อจากลูกชายคนแรก พ่อติใจมากเลย ทำไมลูกมาว่า ว่าพ่อไม่รัก”

“ถ้าพ่อรักหนูพ่อต้องพาหนูกลับบ้าน พ่อพาหนูกลับบ้านเถอะ นะๆ”

พ่อเลยทนคำอ้อนวอนของลูกไม่ไหว ให้ลูกสาวขี่คอขึ้นหลังหนีออกจากโรงพยาบาล แล้วให้ป้ากลับมาจ่ายค่ารักษาที่หลัง

ผลปรากฏว่าพ่อไปถึงบ้าน ภาพนั้นเป็นภาพที่ดิฉันยังจำได้อยู่นะคะ หมายถึงก่อนจะถึงบ้านอะคะ พี่สาวดิฉันสลบไปไม่รู้กี่รอบนะคะ หายใจบ้างหยุดหายใจบ้างอะไรอย่างนี้ แต่ก็ไปจนถึงบ้าน ตอนนั้นยังพูดได้อยู่ แกก็เรียก

ดิฉันเข้าไปกอดนะคะ มานางมาให้พี่กอดหน่อย แล้วเรียกน้องชายมากอด บอกน้องว่า อย่าดื้อกับพ่อกับแม่นะ บอกพ่อว่า พ่ออย่ากินเหล้านะ โอ๊ย แก่สังเสียคนนั้นคนนี้เสร็จแล้วก็ยกมือไหว้แล้วแกก็ตาย

อันนี้คือการตายของพี่สาวดิฉันนะคะ คนต่อมาคือน้องชายแม่คะ น้องชายแม่นี้แกเป็นมะเร็งตับและกระจายไปที่ปอด ในชีวิตแกไม่เคยกินเหล้าเลยนะคะ แต่แกเป็นมะเร็งตับกระจายไปปอด หมอจะส่งตัว ไปที่โคราชหรือขอนแก่น นี่แหละ ให้ญาติเลือกนะคะ ญาติเลือกที่จะไปขอนแก่น แต่คนไข้เลือกไปบ้าน แกบอกว่าอยู่ที่ไหนตายเหมือนกันหมด อยู่โรงพยาบาลก็ตายอยู่บ้านก็ตาย แกขอไปบ้าน

เป็นโชคดีของน้ำที่เลือกไปบ้าน เพราะถ้าไปโรงพยาบาลเป็นไงคะ คิโมตัวนี้ ไม่ตอบสนอง ลองให้ตัวโน้นตัวนั้นดู สุดท้ายเวลาจะตายแกจะโดน สอดแทง แยก แหย่ใช้ไหมคะ

แต่น้ำไม่เอาแบบนั้น น้ำขอไปบ้าน ไปบ้านไปทำอะไรคะ ทำบุญใส่บาตรนะคะ แบ่งสมบัติเพราะว่าเมียเก่าตายมีลูกเก่าหกคน ลูกกลัวพ่อเหงาเลย แต่งงานให้ใหม่ แต่งงานใหม่ได้ไม่กี่ปี แกก็มาป่วย แกก็คิดว่าถ้าเกิดแกตาย แกกลัวสมบัติจะมีปัญหา แกก็แบ่งสมบัติทั้งหมดคะ

วันที่แกตายจริงๆ บ้านที่แกอยู่ก็อยู่หัวไร่ปลายนานะคะ แต่วันนั้นแกบอกอยากไปบ้านใหญ่ แกขอไปอยู่บ้านใหญ่ แล้วแกก็ให้นินมดหลวงพ่อดูหัยไปด้วย เราก็ให้นินมดหลวงพ่อดูหัยซึ่งอยู่อีกอำเภอหนึ่งไปนะคะ

ดิฉันก็โทรศัพท์หาญาติพี่น้องทุกคนที่มีเบอร์โทร ใครอยากเจอน้ำตัวเป็นๆ

ไปวันนี้นะคะ วันนี้จะทำบุญ เขาเรียกว่าตัดเวรตัดกรรม คนแถวบ้านดิฉันจะเรียกอย่างนั้น เป็นประเพณีที่ต้องทำ ถ้าไม่ทำแปลว่าคนไข้จะตายไม่ดี เพราะต้องสู้เวรสู้กรรมก่อนอะไรประมาณนี้นะคะ

เมื่อเราจะทำตามประเพณีแบบนั้นก็ต้องไปนิมนต์พระมา พอนิมนต์พระมาเสร็จ สุดท้ายน้ำก็บอกว่า “เงินที่ได้มาทั้งหมดให้ถวายหลวงพ่อ” (เงินที่ได้มา คือเวลาที่ชาวบ้านป่วย ญาติไปเยี่ยมจะให้เงินไว้เป็นประเพณีของชาวบ้าน) เราก็อยากให้แกถวายกับมือตัวเอง ก็เลยนิมนต์หลวงพ่อเข้ามาใกล้ๆ สุดท้ายเราถาม “น้ำกลัวไหม”

แกถามกลับ “กลัวอะไร” เสียงแกเริ่มขึ้นจมูก

“กลัวอะไร ก็กลัวการจากไปสิ”

“อ๊อ....ไม่กลัวหรอกหนีไปอยู่ในถ้ำก็ตาย หนีไปอยู่บนอากาศก็ตาย หนีไปอยู่ในน้ำก็ตาย ทุกคนยอมถึงวันนี้แหละนาง”

“เออ.... จันเดียวสวดมนต์ด้วยกันเนอะ....อะระหังสัมมา.... อิติปิโส....สวากขาโต... สุปะฏิปันโน...”

แล้วก็สวดบทสุดท้ายคือบทพาหุงกัน คือบทที่พระพุทธเจ้าชนะมาร “จันน้ำก็ต้องเอาชนะมารคืออะไรคะ มารคือความรัก ความรักคืออะไรคะ คนเรามีอะไรก็รักอันนั้นแหละ ถูกไหมคะ มีอะไรก็รักอันนั้น มีความรักมีความห่วงใยเราต้องข้ามตรงนี้ได้ เอาชนะมันให้ได้”

แกบอกเออเราพูดมามากแล้ว ไปกินข้าวไป แต่ก่อนที่เราจะลุกไปกินข้าว แกให้เอาพระที่อยู่บนตู้มาวางบนหน้าอก เสร็จแล้วแกก็พูดอะไรไม่รู้ แต่

เราช่วยถือนะเพราะแกไม่มีแรงแล้ว แกก็ประคองพระไว้ แล้วก็ทำปาก
ขมุบขมิบเสร็จแล้วก็ยื่นให้เอาไปเก็บนะคะ

พอเราจะไปกินข้าวแกก็บอกอีกว่า “แหวนนี่ให้น้ำ..” เป็นทองบาทหนึ่ง น้ำ
คือเม็ยใหม่แถมะคะ เราก็เรียกลูกแกมาฟังว่าพ่อพูดอะไร เขาก็ได้ยินกัน
ทุกคนว่า แหวนนี่ให้น้ำ ถ้าไม่มีคนรับรู้เป็นประจักษ์พยานอยู่ตรงนั้นด้วย
กัน อาจมีการมาถอดแล้วทำเป็นเฉยภายหลังใช้ไหมคะ

เสร็จแล้วน้ำก็บอกให้ไปกินข้าวไป ก็กินข้าวกัน เขานอนห่างเราไม่ถึงสอง
ก้านะคะ เรากินข้าวเสร็จก็ว่า “ไ้อ้ย... นอนยืมเลนนะ ได้เห็นญาติพี่น้อง
มากันเยอะ” ที่ไหนได้แกตายแล้ว เออตายตอนไหนเราไม่รู้เพราะเรามัว
แต่กินข้าว

เลยคิดว่าถ้าเราเห็นว่ามันตายดียวนี้เราจะกลัวตายไหมคะ ถ้าตายดียว
นี้ตายวันละก็รอบก็ได้ละคะ555 ไม่เห็นจะต้องกลัวเลยใช้ไหมคะ

ฉะนั้นดิฉันก็เลยเล่าให้ลูกของคุณยายฟัง ซึ่งตอนแรกเราบอกขอเวลาเขา
แป๊บหนึ่ง แต่เราใช้เวลาเล่าทั้งหมดเกือบสองชั่วโมงนะคะ

พอดิฉันเล่าจบปุ๊บ “คุณเกื้อ พี่จะช่วยให้แม่พี่ตายดีได้อย่างไร”

ใจขึ้นไหมคะ ไ้อ้ย... เมื่อกี้เพิ่งบอกว่าต้องการหาย 100%เท่านั้น ใช้ไหมคะ

พอตอนนั้นเขาบอกว่า จะช่วยให้แม่เขาตายสงบได้อย่างไร

ที่นี้เขายอมฟังเราแล้ว เราก็เริ่มบอกเลย ครูบาอาจารย์สอนมานะคะ จะ
ตายสงบได้ต้องมีหนึ่ง ให้ความรักความเห็นอกเห็นใจ ให้ได้ทำบุญทำกุศล
อะไรทั้งหลาย เราก็เล่าให้เขาไป 7 ขั้นตอนนะคะ ก็อย่างเราก็บอกไป

เสร็จแล้วก็คุณยายชอบทำบุญอะไรบ้างคะ แกก็เล่าให้ฟังว่าคุณยายชอบสร้างวัดสร้างโบสถ์ เวลาพระจะสร้างอะไรต้องมาบอกคุณยาย คุณยายสร้างสะพานเล็กๆข้ามร่องน้ำ เวลาพระมาบิณฑบาตพระเดินมาาก กลัวพระลื่นหกล้มก็เลยสร้างสะพาน คุณยายส่งเด็กเรียนหนังสือ แกชอบเห็นคนก้าวหน้า ตอนนั้นแกก็เอาเด็กมาเลี้ยงคนนึง เขาเป็นเด็กกำพร้าแกอยากส่งให้เรียนหนังสือ คุณยายชอบโน้มน้าชอบนี้เขาก็เล่าให้เราฟังนะคะ

พอแกเล่าจบ เราก็กินลูกชิ้นมาคุยคุณยาย แล้วดิฉันก็พูดกับคุณยาย “โห... คุณยายนี่หน้าตาอิมบุญนะ คุณยายๆ เคยสร้างสะพาน สะพานที่คุณยายสร้างให้คนอื่นได้ใช้ประโยชน์ช่วยให้คุณยายข้ามภพข้ามชาตินะคะ ขอให้ข้ามให้ได้นะคะคุณยาย คุณยายให้โอกาสเด็กน้อย ส่งเด็กน้อยเรียนหนังสือ ให้คนโง่เป็นคนฉลาด ให้คนไม่รู้เป็นคนรู้ เกิดชาติหน้าชาติไหนนะคะคุณยาย คุณยายจะมีสติปัญญาเป็นเลิศนะคะ” เราก็อำป้ออย่างนั้นนะคะ

“คุณยายให้อาหารเด็ก คนที่ให้อาหารคนอื่น ให้คนหิวได้อิม ให้คนอดได้อิม ได้เกิดชาติหน้าชาติใดเป็นมหาเศรษฐีใจบุญนะคะ” ก็บอกคุณยายไป

“ทำไมคุณแก่อู้จ๊กคุณยายดีจังเลย รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่เคยรู้จักคะ”

“อ้าว... แล้วรู้ได้ไงว่าคุณยายดีอย่างไร”

“ก็พี่เล่าให้หนูฟังเมื่อซักครูนี้ไงคะ” ฉะนั้นการฟังคือเรื่องสำคัญนะคะ เวลาเราฟังเราต้องฟังด้วยใจว่างๆ

ก่อนจากกันเราก็บอก “คุณยาย...ไปอยู่กับบุญกุศลนะคะ... ร่างกายให้เป็น

หน้าที่ของคุณหมอรักษา แต่ใจที่เป็นกุศลเป็นหน้าที่ของเรา เดี่ยวพุงนี้หนู
มาเยี่ยมใหม่นะคะ”

พอวันรุ่งขึ้นเราไปเยี่ยมเขาก็กอดฉันเดินเข้าไปใกล้ เขาวางมือ
แล้วถามว่า “คุณเกือบทำแม่ พี่ยังไม่ไปล่ะ”

“พี่ก็ทำทุกอย่างตามที่คุณเกือบบอกแล้วนะ”

“นิมนต์พระมา ให้ญาติพี่น้องมา มาตั้งหลายคันรถ ทำไม แยกยังไม่ตาย”

“พี่คะ ความตาย เมื่อไหร่ ก็เมื่อนั้น ชุติไว้ไม่ได้ อย่าเพิ่งตายนะ ลูกยังไม่
ได้ตอบแทน อย่าเพิ่งตายนะ ตัวเครื่องบินยังหาไม่ได้ มันบังคับไม่ได้จะ
ผลัดก็ไม่ได้ ยื้อก็ไม่ได้จะคะ ถึงเวลาเมื่อไหร่ ก็เมื่อนั้น คุณยาย จะเลือก
เองจะคะ สิ่งสำคัญที่สุด ก็คือเวลาที่เหลืออยู่นี้แหละจะทำอย่างไรให้คุณยาย
มีความสุขที่สุด สุขกายไม่ได้เพราะป่วยหนักรักษาไม่ได้แล้วความสุขใจนี่แหละจะ
สุขใจมาจากไหนคะก็จากลูกจากหลาน จากการพูดจากัน จากการสัมผัส
ที่อ่อนโยน จากการหอมล้น”

ดิฉันฝากหัวหน้าตึกว่าถ้าญาติเที่ยงนี้มาให้เขาเข้าออกได้ตลอด 24 ชม. ไม่
ต้องมีเวลาไต่ญาติ ไม่ต้องมีเวลานั้นนี่จะคะ ให้เขาเข้าออกได้เลย เพราะ
คนกำลังจะตายจะคะ ถ้าตายไปแล้วมันขอแก้ไขใหม่ไม่ได้จะคะ ฉะนั้นก็
ให้เขาได้ทำหน้าที่ของเขาได้เต็มที่

ปรากฏว่าวันรุ่งขึ้น 10 โมงเช้า เขาโทรมาบอกดิฉันว่า แม่เขาจากไปแล้ว
แต่เขาพูดเหมือนประมาณว่ามีปัญหาอยู่คนเดียว เขาพูดมาอย่างนี้ เราก็
ตกใจ คิดต่อไปว่า น้องคนไหนอีกนี่ย ใครไปมีเรื่องกับแกอีกหรือเปล่า

ดิฉันถาม “มีปัญหอะไรหรือคะ”

“ทำไมหนูแม่พี่ถึงหอม” เราจะตอบเขาได้ไหมคะ เราก็ตอบไม่ได้ แต่เราไม่ได้บอกว่า เราตอบไม่ได้

เราถามว่า “เมื่อคืนพี่ ทำอะไรกับแม่ พี่บ้างคะ”

“อ้อ... พี่สวดมนต์ให้แม่พี่ฟังทั้งคืนเลย มีหนังสืออยู่เล่มเดียว ก็สวดกลับไปกลับมา กลับมากลับไป พี่เมื่อยจนต้องนั่งเอามือเท้ากับเตียงแม่ จนมือพี่ปวดไปหมด ต้องให้ลูกหลานมาพันผ้าให้ แต่ว่าพี่สวดจนแม่จากไปเลยนะ”

ดิฉันถาม “หนูแม่พี่หอมก็ช่าง” เขาบอก ช่างเดียว

เราก็ถาม “ช่างที่พี่สวดมนต์ ให้แม่ฟังใช่ ไหมคะ”

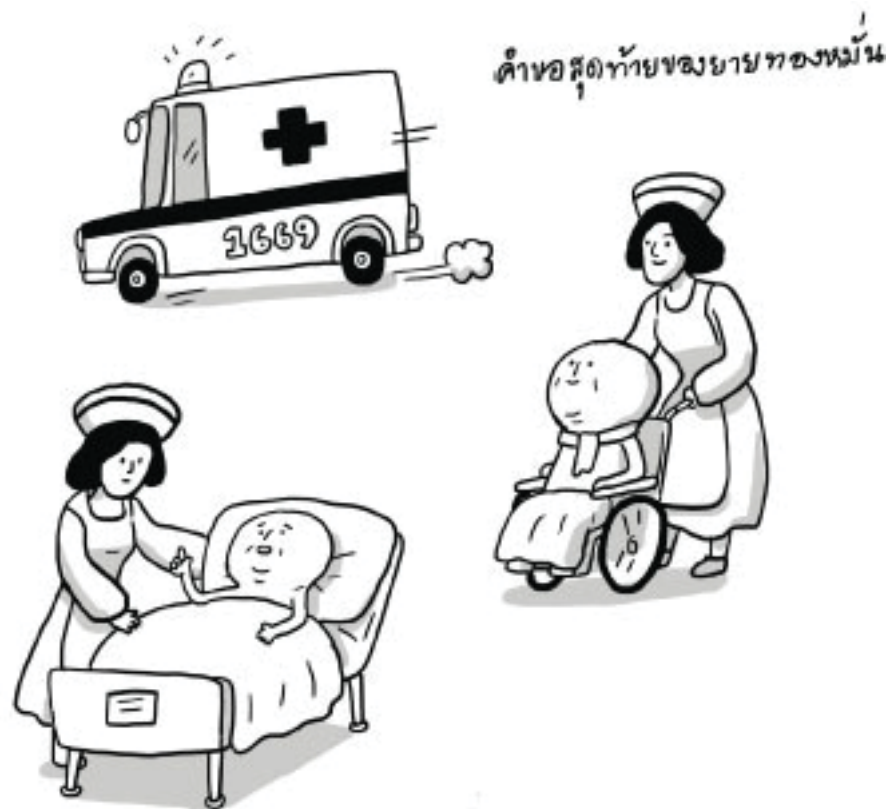
เขาตอบ “ใช่... ทำไมคุณก็รู้อ่ะ” ดิฉันเดาเอา

แต่เราไม่ได้บอกว่าเราเดานะคะ “ก็แม่แกอยู่กับบุญกุศลไงคะ แก่ไปดีแล้วล่ะคะ แค่แกพูดบอกกับเราไม่ได้ ก็เลยมาบอกแบบนี้”

“ขออนุโมทนากับพี่นะคะ”

“ตอนนี้คุณก็ทำอะไรอยู่ เสร็จแล้วมานะ มาถ่ายรูปกับพี่หน่อย พี่จะเอาไปให้พี่ทำงานคุณนะ ว่าเดี๋ยวนี้เขามีการดูแลกันแบบนี้ด้วย” เราก็เฮ้อ... รอดตัวไป ไม่ถูกฟ้องแล้ว 555

คือถ้าเราไม่มีกระบวนการเยียวยาแบบนี้ล่ะคะ มันจะมีแต่เรื่องราวกันตลอดค่ะ

คำหอสุดท้ายของยายทองหมั่น

ดิฉันโชคดี สิ่งประทับใจที่สุดของดิฉันคือการได้ดูแลแม่ตัวเองนี้แหละคะ ยายทองหมั่น แซร์มย์ แม่ดิฉันตายตอนท่านอายุ 83 ปี ก่อนตายประมาณ 7 ปีท่านช่วยเหลือตัวเองได้น้อย แต่ไม่ถึงกับติดเตียง ไปไหนมาไหนโดยวอล์คเกอร์ได้นิดหน่อย หรือไม่ก็นั่งรถเข็น เราช่วยยกท่านลงจากบ้าน บ้านมีบันได 3 ชั้น ช่วยพาลงมาเข็นดูบ้านดูเมืองได้

สุดท้ายวันที่แม่จะตายจริงๆ วันนั้นเป็นช่วงเดือนมกราคม เราอยากจะทำบุญปีใหม่ พอดีนิมนต์พระแถวบ้านไม่ได้ ท่านติดกิจนิมนต์หมด ดิฉันก็เลยโทรไปนิมนต์พระไกลบ้านออกไปหน่อย พระท่านว่างอยู่ เราอยากไปปรึกษาท่านเรื่องอื่นด้วยก็เลยขับรถไป พอไปได้ครึ่งทาง ที่บ้านโทรบอกว่าแม่ล้มหายใจหลัง ไม่ใช่ล้มกับพื้นนะคะ หมายถึงว่านั่งอยู่บนเตียงแล้วหายใจหลังลงไป ก็เลยหันรถกลับบ้าน แล้วโทรเรียก 1669 ไปรับแม่ที่บ้าน ดิฉันนั่งรถไปกับแม่ ไปได้ครึ่งทางเกือบถึงโรงพยาบาลแล้ว อยู่แถวหน้าสถานีรถไฟบุรีรัมย์

ท่านก็ฟื้นขึ้นมาแล้วถามว่า “จะพาแม่ไปไหน แม่เป็นอะไร”

เราก็เลยบอกว่า “จะพาแม่ไปโรงพยาบาล”

ท่านบอกว่า “พามาทำไม แก่ขนาดนี้แล้ว อยู่ไหนก็ตายหมดแหละ อยู่บ้านก็ตาย อยู่โรงพยาบาลก็ตาย หมอยังตายเลย” ท่านว่าอย่างนี้

ดิฉันบอกว่า “เผื่อแม่ยังไม่ถึงคราวตาย”

ท่านก็ว่า “มันผีในธรรมชาติไม่ได้หรอกลูก พระพุทธเจ้าก็ตาย สมเด็จพระอภัยก็
ยังตายเลย มีเงินมีทอง มีเครื่องมือเครื่องมือ สมเด็จพระอภัยก็ยังตาย แล้ว แม่
ทำไมจะไม่ตาย”

ดิฉันว่า “ไม่เป็นไรหรอกใกล้ถึงโรงพยาบาลแล้วแม่”

แม่ก็เลยบอกถ้าอย่างนั้นสัญญากันก่อนนะว่าจะ

1. ไม่ให้หมอใส่ท่อช่วยหายใจ
2. ไม่ให้หมอใส่สายจุก คือท่านเป็นชาวนา ท่านก็จะบอกว่าฉันไม่ใช่วัว
ไม่ใช่ควายนะ จะให้เขาสนตะพายจุก แคน้ำเกลือก็คิดแล้วนะคะ
ทำไมเราต้องใส่น้ำเกลือแขวนกับเสา เราคงทำบาปทำกรรมไว้กับควาย
เราคงผูกควายไว้กับเสา ไม่ให้มันไปโน่นมานี่ ท่านคิดแบบนั้น
3. ไม่ให้เข้าไอซียู เพราะแม่ไม่อยากไปนอนโดดเดี่ยวฟังเสียงอะไรไม่รู้ แล้ว
ก็ตายโดยที่ไม่มีใคร

แม่ให้ดิฉันสัญญากับท่าน ที่แรกดิฉันก็อีกอีก ท่านก็ว่า “ใครไม่ทำตาม
จะแข่งเลย”

ดิฉันก็เลยบอกไม่เป็นไรไปโรงพยาบาลก่อน พอแม่ไปถึงโรงพยาบาลก็ใช้ขึ้น
หอบ สุดท้ายก็ปฏิเสธไอซียู ปฏิเสธการใส่ท่อ ร้องจะกลับบ้าน พาแม่กลับ
บ้านนะลูก อยู่อย่างนี้อยู่ไม่ไหวหรอก

ดิฉันบอก “เพิ่งมาถึงเองให้หมอเขาดูก่อน”

ดิฉันทำงานอยู่ตีกระดูก ส่วนแม่นอนอยู่ตีกอายุรกรรม ก็เลยตัดสินใจบอก

พยาบาลที่ตึกอายุรกรรมว่า น้อง พี่ต้องขอโทษนะ พี่จะเอาแม่เข้าห้องพิเศษ ซึ่งจริงๆ แล้วคนไข้ ไข้สูง หายใจหอบอย่างนี้ เขาจะไม่ให้เข้าห้องพิเศษ เขาจะต้องให้อยู่เฝ้าสังเกตอาการอยู่ข้างนอกใกล้เคาน์เตอร์พยาบาล เพื่อจะช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่

พยาบาลก็บอก “ไข้ขึ้นสูงอย่างนี้หมอจะอนุญาตหรือ”
ดิฉันก็เลยไปคุยกับหมอบอกหมอว่า “หมอกะเป็นตายไม่เอาความคะ”
หมายถึงจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ขอเอาแม่เข้าห้องพิเศษ ปฏิเสธการใส่ท่อ
ขอเพียงใส่ออกซิเจนธรรมดา

เมื่อพาแม่เข้าห้องพิเศษได้ไม่กี่ชั่วโมง ประมาณบ่ายสามโมง

แม่ก็บอกว่า “นี่สงสัยไม่ไหวหรือการป่วยครั้งนี้ คิดถึงหลานเหลือเกิน”
หลานน้อยท่านคือลูกของน้องสาวดิฉัน คนโต 5 ขวบ คนเล็ก 3 ขวบ

ท่านว่า “คิดถึงหลานเหลือเกิน คิดถึงพู่ คิดถึงแพม เอามาให้ดูหน่อยสิ
อยากกอดมัน”

ดิฉันบอกท่านว่า “แม่ ตอนนี้อยู่สามเอง” ขึ้นไปที่นาฬิกา

“ไม่มีครุคนไหนหรอกที่เขากะปล่อยเด็กออกมาบ่ายสาม แม่รอตอนเย็น
ก่อนนะ”

แม่เลยบอกว่า “ลูกเอ๋ย ความตายมันไม่ได้รอบ่ายสามโมงดอก มันจะตาย
ตอนไหนก็ไม่รู้ แต่ตอนนี้อยากกอดหลาน”

ดิฉันจึงโทรไปหาน้องสาว เขาชื่อสมใจทำงานอยู่อัยการ ดิฉันบอก “สมใจ
ยายอยากกอดแพมกับพู่ ไปรับหลานมาหน่อยไป”

น้องสาวก็บอกว่า “ครูคนไหนจะให้มันออกมาเพ็งบ้ายสามเองโรงเรียนยังไม่เลิก”

ดิฉันก็บอกว่า “แม่บอกความตายมันไม่รอบ้ายสามหรอกนะ แล้วแต่แก จะไปรับหรือไม่รับ”

สักครูหนึ่งน้องสาวก็รับลูกมา แกก็กอดหลานนะ กอดทั้งที่ยังหอบๆ แล้วถามหลานว่า “รักยายไหมลูก ยายไม่อยู่อย่าดี้อนะ เรียนให้ได้เป็นเจ้าเป็นนาย” กอดพู่ที กอดแพมที แล้วบอกจะกลับบ้าน

ดิฉันเลยบอกแม่ว่า “มันค่าแล้ว และมีพระท่านจะมาเยี่ยม” บอกท่านว่าค่อยๆ ปะหละท่านไว้

เราก็นิมนต์พระองค์ที่เคยมาสะเดาะเคราะห์ต่ออายุตอนวันเกิดท่านไว้แล้ว พระก็มาให้ธรรมะ เทศน์สอนเรื่อง บ้านที่แท้จริง เรื่องของบุญกุศลอะไรต่างๆ

ช่วงที่พระมาให้ธรรมะแม่ก็เอาเงินเก็บที่เอาให้ผู้สูงอายุเดือนละ 600-700 บาท ถวายพระไป แม่ก็ได้ทำบุญของแม่

เสร็จแล้วแม่ก็บอกว่าอยากเจอลูกเจอหลานคนนั้นคนนี้ แกบอกหมดเลยนะ เราก็ตามลูกชายคนโตที่อยู่ต่างจังหวัด อยู่ขอนแก่น ก็ตามมาหมด

แกก็สอนนะ ใครเข้าไปแกก็สอนต้องใช้ชีวิตอย่างไร อย่าประมาท หลานเขย แกก็สอนว่าเงินทองที่หาได้ให้เก็บบ้างเพื่อที่จะได้มีบ้าน มีรถ ไม่ใช่หามาได้ลงหมด แกชอบไปนับขวดรีเงินที่เขา แล้วถามนี่ขวดเท่าไร แกก็นับ 1 2 3 แม่แก่นับเลขเก่ง แกก็ว่าที่กินไปเป็นพันเป็นหมื่น แกเลยสอนว่า “อย่าเอาเงินไปทำร้ายตัวเอง ดับ ไต ไล่ พุงจะลำบาก”

พอประมาณ 3-4 ทุ่มท่านก็บอกว่า “พຽ່ງນີ້ພາແມ່ກັບບ້ານແຕ່ເຊັ່ນະ ຄ້າແມ່ຕາຍໃຫ້ເອາແມ່ໄວ້ທີ່ວັດອີສານ” ຄື່ອສ່ວນໃຫຍ່ຄ້າຄົນມີສຕາງຄ໌ໜ່ອຍເຂາະເອາໄວ້ວັດກລາງ ຄ້າວັດອີສານມັນຈະອອກມາເນື່ອງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ມັນຢູ່ໄກລັບ້ານດີຈັນ ແມ່ບອກວ່າ “ປູ່ຢ່າຕາຍາຍຢູ່ຕຽງນີ້ ແມ່ກໍ່ຍາກຢູ່ໄກລັບ້າຕາຍາຍ”

ເສຣັ່ງແລ້ວກໍ່ໄປທາງນ້ອງຂາຍ ນ້ອງຂາຍດີຈັນຈບດັອກເຕອຣ໌ ຢູ່ຣາຊກັກສຸຣິນທຣ໌ ແມ່ຄາມນ້ອງຂາຍວ່າ “ພຣະຣາຊທານເພລິງສຸພັນຍາກໄໝລູກ” ແມ່ຄາມແຕ່ນັ້ນທ່ານໄດ້ຈະເອາອະໄຮຮອກ ແຕ່ເຣາກໍ່ໃຫ້ທ່ານ ຂາວໄຣ່ຂາວນານະໄດ້ຣັບພຣະຣາຊທານເພລິງສຸພັນເປັນຄວາມຢາກມີໃຈ ປລິ້ມໃຈ

ນ້ອງຂາຍບອກ “ໄມ້ຍາກຮອກແມ່”

ແລ້ວແມ່ກໍ່ບອກວ່າ “ເວລາຈັດງານສຸພັນຂອງແມ່ ແມ່ມີສຕາງຄ໌ແລ້ວ” ສຕາງຄ໌ຢູ່ຕຽງນັ້ນຕຽງນີ້ແມ່ກໍ່ບອກ ທີ່ຮ້ອນສຕາງຄ໌ຂອງແມ່ ຄ້າແມ່ໄມ້ບອກໄວ້ຈະຕ້ອງຖືກໂຍນທັ່ງຄັ່ງຂຍະ ເພາະທີ່ຮ້ອນສຕາງຄ໌ຂອງແມ່ຄື່ອ ກະດາຍໜັງສື່ອຸພິມພິ່ເກ່າໆ ທ່ອຢູ່ແລ້ວເສຍຫາຍເສຍພລູງວາງທັບ ນ້ອງສາວດີຈັນເປັນຄົນຮອບເກັບບ້ານແລ້ວເອາຂອງແມ່ທັ່ງ

ແມ່ກໍ່ສັ່ງເອາໄວ້ “ແມ່ມີເງິນຢູ່ ສອງແສນບາດ ໄດ້ໃຫ້ ແມ່ກໍ່ເກັບໄວ້ ໄມ້ເຣຍໃຊ້” ແບ່ງຄ໌ພັນນີ້ແຂ້ງເປັກ ຕອນແຮກເຣາກໍ່ຄິດວ່າແມ່ເພັອຮື່ອເປລ່າ ພອໃຫ້ນ້ອງສາວໄປດູກໍ່ພບຈຽງໆ

ແມ່ກໍ່ບອກ “ທອງເສັ້ນນີ້ໃຫ້ນ້ອງຄົນໂນ້ນ ແມ່ໄດ້ລຳເຢຢຽນະ ແຕ່ນ້ອງເຂາຮື່ອໃຫ້ວັນເກີດດິນເຂາໄປ”

ພອຄຸຍໄປຄຸຍມາດີຈັນບອກແມ່ນອນຮະນະ ພຽ່ງນີ້ຈະໄດ້ກັບບ້ານແຕ່ເຊັ່ນ ແມ່ກໍ່

นอนหลับ

พอตื่นเช้ามาก็เปลี่ยนเสื้อผ้าให้แม่ บ้วนปาก แล้วก็พากลับไปบ้าน

ก่อนกลับแกลบอ ก ลูกเอ๋ย บอกคนแถวบ้านด้วยว่าให้เขามาหาแม่หน่อยแม่จะลา แม่ไปลาเขาไม่ได้ให้เขามา นะ เขามาบ้านก็อย่าให้เขาอดเนื้อ หากับข้าวกับน้ำไว้ คนก็มาเป็นร้อยเลยนะคะ ได้มาลามาสั่งเสียกัน

แล้วแม่ก็ให้บอกป้าอีกคนหนึ่งด้วยว่าให้มาเรียกขวัญให้หน่อย แม่อยากฟังเสียงเป็นครั้งสุดท้าย เสียงแกเพราะมาก แล้วแกก็มาตำหนากให้กินด้วย ดิฉันก็เพิ่งรู้ตอนที่แม่ป่วยนี้แหละว่า คนจะตายไม่มีน้ำลาย แต่ที่เราเห็นว่าเสลดเยอะเพราะเราไปกระตุ้นมัน เราไปกระตุ้นมันถึงออกมาเยอะ แต่จริงๆ คนจะตายไม่มีน้ำลาย ปากจะแห้งนะคะ

ยายสงบตำหนามากเสร็จก็แบ่งกันกินคนละครึ่ง เอ้ายายหมั่นคำนึงฉันคำนึง พอยายหมั่นเคี้ยวๆ ไปได้สักพักยายหมั่นบอกว่า คนใกล้ตายไม่มีน้ำลาย ก็คายออก คายก็ไม่ค่อยออกนะเพราะมันไม่มีน้ำลายช่วยพาออกมา เราก็ต้องคอยสังเกตถาม ไหวไหม ไม่ไหวก็นอนพักนะ

และก็ยังได้นิมนต์พระมาสวดอีกครั้งหนึ่งนะคะ สวดตัดเวรตัดกรรมนั้นแหละ ที่เราต้องทำ ยายทองมันก็ยังอุตสาหหันไปขอโทษพระนะคะ เพราะว่าพระนั่งพื้น นั่งอาสนะแต่นั่งพื้น แต่ยายนอนแคร์ นอนเตี้ยง

แกหันไปว่า ขอโทษนะวันนี้ลูกไปไม่ได้หรอก มันไม่ไหวแล้ว

พอพระกลับ เราก็สวด อิติปิโสกันอีก 80 กว่าจบ แล้วก็ให้ยายระลึกถึงวันที่ยายทำบุญกุศล บอกว่าแม่เหมือนนางฟ้าเลยแจกสตางค์เอาเหรียญบาท

เหรียญห้ามาห่อกระดาษสวยๆ แจก ใครได้ตั้งค้ายายหมั่นไปเป็นขวัญถุง คนนั้นจะได้เรียกทรัพย์มาเป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นเป็นล้าน มีแต่คนอยากได้ใช่ไหม ยายหมั่นแจกไปเยอะเลย เราก็พยายามให้แม่นึกถึงภาพวันนั้นนะคะ

แล้วเราก็บอกว่า “ร่างกายมันใช้มาพอแล้ว ถึงเวลาที่ทิ้งมันไปนะ พระท่านบอกว่า เออมันไม่ไหวแล้วก็ทิ้งมันไปเอาแต่กุศลนะ แล้วก็ยายหมั่นไม่ต้องห่วงหรอกนะ ของทุกอย่างทรัพย์สมบัติทั้งหลาย ยายหมั่นขึ้นชมมันแล้วต่อไปเป็นของใครไม่ต้องนึกถึงมันแล้ว

แม่มักคิดว่าดิฉันใจดี กลัวพี่อีกคนหนึ่งมาพูดแล้วดิฉันจะให้เขา ดิฉันคิดว่าแกต้องห่วงตรงนี้นิดนึง ก็เลยต้องบอกยาย สมบัติขึ้นชมมันแล้วก็จบนะ เอาต่อไปเป็นของใครก็ช่าง มันจะเป็นของใคร มันก็เป็นของลูกหลานยายหมั่นทั้งนั้นแหละนะคะ เอาแต่กุศลไปเนอะ ยายหมั่นก็ยกมือขึ้นบ้ายบาย

ก่อนที่ยายหมั่นจะยกมือขึ้นบ้ายบาย จมูกยายหมั่นนะคนไทยอีสานเขาเรียกตั้งเหิน จมูกตรงปลายสันมันจะบวมลงแล้วปีกจมูกสองข้างมันจะบานขึ้นๆ หายใจหอบ ลูกดิฉันพี่ชายยายหมั่นตอนนี้ 99 ปี ยังอยู่ บอกว่า “เฮ้อ...ใกล้แล้วใกล้แล้ว”

เฮ้อ... คนโบราณเขาดูกันอย่างนี้นะคะ เสร็จแล้วเราก็จับชีพจรดู ลมหายใจจะหยุดก่อนนะ ลมหายใจหยุดสักพักนึง ชีพจรถึงหมด ชีพจรค่อยช้าลงๆ ก่อนที่ชีพจรจะช้าลง ก่อนที่ลมหายใจจะหมด ยายทองหมั่นยกมือขึ้นบ้ายบาย เป็นภาพที่ประทับใจทุกคนนะคะ ลูกหลานก็ไม่ได้มีความโศกเศร้าเสียใจอะไร เราได้ทำดีที่สุดแล้ว

หลังจากงานทำบุญให้ยายหมั้นเสร็จ น้องสาวคนเล็กบอกว่า “เอ๊ะ พวกเราใจดำหรือเปล่า”

“ทำไมเหรือ”

“ไปงานศพแม่ครูที่โรงเรียนก็ร้องไห้ ไปงานศพคนไหนก็ร้องไห้ ทำไมงานศพยายหมั้นไม่ได้ร้องไห้เลย”

อันนี้เป็นความโชคดีของแม่ ที่ลูกๆ ฟังแม่และทำตามแม่ที่ต้องการ

แต่มีบางคนที่ไม่ฟังแม่สั่งไว้ เขาไม่ได้ทำตาม หรือบางคนที่ไม่ฟังแม่พูดหายใจอยู่บ้าน เขาก็เอามาบ่มต่ออีกเป็นชั่วโมง

อย่างพ่อแม่คนเป็นหมอ บ่มกันแบบสูตรที่สุดเดชเป็นชั่วโมง แล้วก็ไปต่อเครื่องไว้ ยาอะไรต่อมียะไรก็ใส่เข้าไป สุดท้ายคนไข้ก็จากไปเหมือนเดิม ก็เป็นการโชคดีของแม่ทองหมั้นที่ไม่ได้ถูกทำอย่างนั้น

ดิฉันเคยไปวัดเวลาวันพระ ถามคนที่มาวัดว่า สมมุติเราเป็นโรคอย่างหนึ่งที่รักษาไม่หาย แล้วเราต้องการตายที่ไหน ทุกคนตอบว่าที่บ้าน แล้วถ้าเป็นพ่อแม่เราล่ะ ทุกคนตอบว่าโรงพยาบาล ทำไมถึงให้ท่านไปตายโรงพยาบาลล่ะ

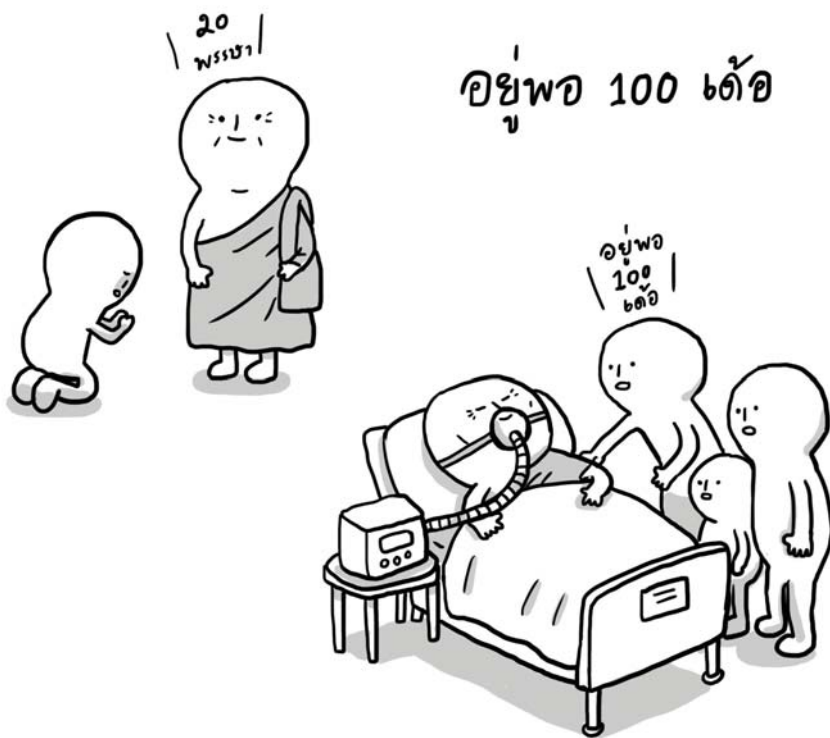
“กลัว..ดูแลไม่เป็น”

“กลัว...คนอื่นว่า” กลัวโน่น กลัวนี่ แต่ถึงคราวตัวเองอยากตายที่บ้าน

ตอนนั้นเขาก็เลยมีกฎหมายมาตรา 12 ให้ทุกคนเขียนความจำนง ซึ่งจะมีรายละเอียดอยู่ว่า สมมุติข้าพเจ้าเป็นโรคนี้แล้วรักษาไม่ได้แล้วไม่ต้องกตหน้าอก ไม่ต้องบ่มหัวใจ ไม่ต้องใส่ท่ออะไรทั้งสิ้น ช่วยแค่บรรเทาอาการ

ถ้ามีบอกไว้แบบนี้ ทางโรงพยาบาลเขาจะทำตาม แต่ถ้าไม่บอกไว้ เขาจะ
จัดเต็ม คือ สอด แหว่ง แฉก แหย่ทุกอวัยวะ จนกว่าเราจะตาย

อยู่พอ 100 ด้

มีหลวงตาท่านหนึ่งอายุ 96 ปี ท่านมีลูก 9 คน แต่ละคนก็มีอาชีพการงานดี เป็นพยาบาล เป็นครู เป็นตำรวจ

พอท่านป่วยเข้ารพ. ลูกทุกคนลงความเห็นว่าจะไม่ขอตายที่รพ. จะขอไป ตายบ้านเพราะกลัวทรมาน

เขาแจ้งไว้ว่าหากมีอะไรเกิดขึ้นไม่ขอปั๊ม ไม่ขอใส่ท่อ ขอใส่เพียง Canular (ออกซิเจน) ขอย้ายไปห้องพิเศษ ห้องพิเศษก็จะอยู่ข้างหลังตึกสามัญ ซึ่งมี ห้องพิเศษอยู่

ย้ายไปประมาณเที่ยง พอบ่ายสาม ญาติวิ่งมาตามพยาบาลบอกว่าหลวงตาหอบ พยาบาลก็คิดว่า อ้าว... คนไข้ใกล้ตายมันก็หอบนะ มาแจ้งเราทำไม แต่ พยาบาลก็วิ่งไปดูนะคะ ไปคุยด้วยสักพักหนึ่งหลวงตาก็ตึงบ แต่สักพักก็ วิ่งมาตามอีก ประมาณว่า 15 นาทีตามที่หนึ่ง พยาบาลเขาก็ทำงานไม่ได้ เพราะต้องดูแลคนไข้เตียงอื่นๆด้วย

เขาก็เลยโทรมาขอให้ดิฉันเข้าไปช่วยดู

ดิฉันก็ไป “หลวงตา กราบนมัสการค่ะ”

หลังจากแนะนำตัวก็ถามหลวงตาว่า

“หลวงตาอายุเท่าไรแล้วคะ ฟังภาษาลาวออกไหมคะ”

หลวงตาบอก “ 96 ”

เราก็ “โอโห... อายุ 96 ปี พระพุทธเจ้าท่านอยู่ได้เท่าไรคะหลวงตา”

ท่านก็บอก “ 80 ”

“สมัยพุทธกาลคนอายุเฉลี่ย 120 แต่พระพุทธเจ้าได้ 80 ขณะที่สมัยปัจจุบันอายุเฉลี่ย 75 หลวงตานี้ 96 บ่แม่นธรรมดา... หลวงตาบวชมาก็พรรษาแล้วนี่”

“ 20 ” ท่านพูดอย่างมั่นใจเพราะท่านภูมิใจว่าบวชมา 20 พรรษา

“ 20 พรรษาก็ 20 ปีเนาะ สุดยอด แปลว่าหลวงตาไม่ใช่ธรรมดานะเนี่ย คนธรรมดาเขาบวช 5 วัน 7 วันก็สึกแล้ว บวชแค่ 2 วันๆที่ 3 ก็หาวันสึกแล้ว แต่หลวงตาบวช 20 พรรษา บุญมหาศาล ให้อนุได้บุญกับหลวงตาด้วยเด้อ หลวงตาบวชมา 20 พรรษา หลวงตาเคยไปงานศพไหมคะ ที่วัดหลวงตามี เมรุเผาศพไหมคะ”

หลวงตาก็บอก “มี ถ้ามทำไม มันไกลนะ”

“ถามเฉยๆ ว่าหลวงตาเคยไปงานศพไหม”

“เคย”

“หลวงตาเคยไปงานศพเด็กน้อยๆ บ่”

“เคย”

“อ้าว... มัน是孩子แล้วมันเป็นอะไรตาย”

หลวงตาบอกว่า “มันเป็นเด็กน้อย มันเป็นไข้เลือดออกก็มี ตกน้ำก็มี รถเหยียบตายก็มี”

ขณะที่หลวงตาคุยกับเราอยู่ ดิฉันสังเกตเห็นการหอบก็ไม่ได้มากมายอะไร คุยด้วยอย่างมีความสุข แต่พอญาติหลวงตาเปิดประตูเข้ามา มาจับเท้า หลวงตาแล้วพูดว่า

“หลวงตาอยู่พอ 100 เด้อ”

พอหลวงตาได้ยินว่า “อยู่พอ 100 เด้อ” หลวงตาหอบเลย

คนเราพอกลัวตายมันก็จะรีบหายใจเอาออกซิเจนเข้าไป

เราก็บอกญาติว่า “คุณคะ..เดียวขอเวลานิดนึงนะคะ”

เราก็ถามท่านต่อ “หลวงตา แล้วเด็กวัยรุ่นมันมีตายบ่ หลวงตาเคยไปงานศพเด็กวัยรุ่นบ่”

“เคย”

“อ้าว วัยรุ่นมันแข็งแรงนะหลวงตา ทำไมมันตายล่ะ”

“แมงกะไซค์พามันไปตาย” ท่านว่า รถมอเตอร์ไซด์พาไปตาย

ดิฉันถาม “หลวงตาเคยไปงานศพวัยรุ่น หลวงตาเคยไปงานศพคนท้อง หลวงตาเคยไปงานศพวัยกลางคน หลวงตาเคยไปงานศพคนแก่คนเฒ่าไหม”

หลวงตาบอก “ไปหมดนั่นแหละ ความตายนะมันเกิดได้กับทุกคน” นั้นท่านสอนเราด้วย

“มันเกิดได้ทุกคน บ่มีเว้นอายุดอกคุณหมอ” ท่านก็พูดไป

ขณะที่คุยกันอยู่ลูกอีกคนหนึ่งก็เข้ามา “หลวงตาอยู่พอ 100 เด้อ”

หลวงตากก็เริ่มหอบอีกครั้งหนึ่ง

เราก็บอก “หลวงตากกลัวไหม”

“บ่..กลัวดอก”

“หลวงตาบวชมา 20 พรรษา ก็คุ้มแล้วนะคะ”

เคยได้ยินหลวงปู่ดูลย์บอกไหม “บวชมาทั้งชีวิตเอามาใช้วันนี้นะหลวงตานะ หลวงตาฟังไฉนนะ เอามาใช้วันนี้ หนูไม่กล้าสอนหลวงตาหรือกวนมาคุยกับ หลวงตาเฉยๆนะคะ แล้วหนูจะมาเยี่ยมใหม่ะคะ”

สุดท้ายเย็นวันนั้น 5 โมงเย็น ขณะที่ลูกหลานนั่งกินข้าวอยู่ในห้อง หลวงตากก็จากไปอย่างสงบ โดยไม่มีใครรู้ว่าท่านจากไปตอนไหน

วันนั้นคือเราก็ได้ไปทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตร หลวงตารู้ไหมสิ่งเหล่านี้ หลวงตารู้ทุกอย่าง แต่ไม่มีใครเป็นกัลยาณมิตร ทุกคนจะคิดแต่ว่า หลวงตาอยู่ได้มา 96 ปี อยู่ต่ออีก 4 ปีจะเป็นอะไรไป คืออยากให้มันถึง 100 ความคิดของลูกหลานอาจเป็นแบบนั้น

ฉะนั้นเราต้องอนุญาต คนใช้บางคนถ้าไม่อนุญาตนี้ไม่ตายนะคะ

ให้ดื่มน้ำทาง

ให้ศีลนำทาง

ดิฉันมีเพื่อนคนหนึ่งชื่ออ.เกษม ก่อนตายแกจะมีอาการซึมเศร้ามาก แกจะบอกหมอ “หมอเอายาสลบฉีดให้ผมตายไปเลย เดียวนี้เขามียาฉีดให้ตายแล้วไม่ใช่หรือ” ซึ่งพยาบาลในตึกเข้าไปคุยด้วยเขาก็ไม่คุย พยาบาลในตึกเลยตามดิฉันไป

ด้วยความที่เป็นเพื่อนกันดิฉันก็เลยบอก “เกษมเธอกำไรแล้วนะ จริงๆ แล้วจากการวินิจฉัยของแพทย์ เธอควรจะไปตั้งแต่ 8 เดือนที่แล้ว แต่ตอนนี้เธอยังมีชีวิตอยู่ ถ้าเป็นเราๆจะดีใจเพราะถือว่าเขาให้โอกาสเรา หลวงพ่อคำเขียน บอกว่าการที่ได้มีโอกาสนอนบนเตียงอย่างมีสติแม้เพียง 5 นาที ก็เป็นนาทีทอง นาทีทองนั้นเราทำอะไรได้บ้าง”

“อันที่หนึ่ง เราให้ทาน ให้กับพระมาถวายสังฆทาน แต่ก็ยังไม่ได้บุญเท่ากับอภัยทาน อภัยให้กับลูก เมีย และตัวเอง บางคนชอบโทษตัวเองนะ ถ้าเราไม่ทำอย่างนั้นคงไม่เป็นอย่างนี้หรอก ถ้าเราไม่กินอาหารปิ้งย่าง เราคงไม่เป็นมะเร็งลำไส้ บางคนคิดอย่างนั้น โทษตัวเองตลอดเวลา อดีตผ่านไป แล้วให้อโหสิให้ตัวเองซะ อโหสิพยาบาล บางคนก็พูดเพราะ บางคนก็พูดไม่เพราะ บางคนก็มีอหัง”

ดิฉันเคยเจอพยาบาลมือหนักตอนที่เราเป็นแผล “พี่เกื้อหนูทำแผลให้” พอเธอฉีกพลาสติก แคว้ง ขนไปหมดเลยข้างๆ รอยพลาสติก เราไม่เอาแล้ว พอมาวันหลัง “พี่เกื้อหนูทำแผลให้นะ ไม่ได้ยิวพี่กินข้าวเสร็จก่อน” ดิฉันกินนานกลัวยายคนนี้มาทำแผล

“อภัยพยาบาล อภัยแพทย์ อภัยทานเป็นทานที่พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญนะ ได้บุญเหมือนสร้างวัดสร้างโบสถ์นั่นแหละ”

“อันที่สอง ตั้งแต่ตอนอยู่บนเตียงนี้ได้รักษาศีล เขาบอกว่าคนที่รักษาศีลห้า บริสุทธ้อย่างต่ำได้เป็นมนุษย์ พระท่านว่าศีลข้อที่ 1 เกิดชาติหน้าชาติไหน จะเป็นคนอายุยืนไม่มีโรคภัยเบียดเบียน ตั้งแต่ตอนอยู่บนเตียงเธอได้ ไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตที่ไหน..... ไซ้ไหม”

“อันที่สามศีลข้อที่ 2 พุดตามนะ อะทินนา ทานา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ” ให้เขาพุดตามจังหวั “ศีลข้อสองไม่ได้ลักทรัพย์ ตั้งแต่ตอนอยู่บนเตียงไม่ได้ลักทรัพย์ใคร เกิดชาติหน้าฉันใดเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี ทำมาหากินได้คล่องไม่มีอุปสรรค ได้มาแล้วสมบัติก็เป็นของตัวเอง ซึ่งใครแย่งชิงไม่ได้ เคยได้ยินไหมเศรษฐีร้อยล้านพันล้านที่เขาหมดเนื้อหมดตัว เพราะศีลข้อนี้เขาไม่บริสุทธฺ์ ศีลเธอบริสุทธฺ์แล้วไม่ต้องกลัวอะไรเลย ฉันเคยฟัง พระอาจารย์ไพศาลนะ ท่านบอกว่าพระองค์หนึ่งนะท่านไม่เคยกลัวตายเลย ทำไม่ถึงไม่กลัวตาย เพราะไม่เคยทำเลวทั้งในที่ลับและในที่แจ้ง ก็ไม่ต้องกลัวทุกติเลย ทำดีอยู่ตลอดเวลาและรักษาใจให้บริสุทธฺ์ผุดผ่อง ไม่เศร้าหมอง” ก็บอกเขาไป

“ศีลข้อ 3 กาเม สุมิจฉาจรา เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ” ให้เขาท่องตาม

“ศีลข้อนี้ตั้งแต่ตอนนอนบนเตียง 8-9 เดือน เธอก็บริสุทธฺ์แล้ว ไม่ได้ไปผิดลูก ผิดเมียใคร เกิดชาติหน้าฉันใดเขาบอกว่าคนที่รักษาศีลข้อที่สามนี้ได้เพศ บริสุทธฺ์ค่านับแปลว่าไม่เป็นคนข้ามเพศ แล้วก็ลูกเมียเราไม่มีคนทำร้ายได้”

“ศีลข้อที่ 4 มุสา วาหา เวะระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทียามิ ศีลข้อนี้เธอต้องระวังให้ดี เพราะเธอพูดได้ เกรี้ยวกราดลูกตลอดเวลา ด่าหมอ ด่าพยาบาลที่เขาเข้าใกล้ คำว่ามุสาหรือมุสฺสวาจาก็คือการโกหก การทำให้คนอื่นเจ็บปวดด้วยวาจา ฉะนั้นศีลข้อนี้ถ้าเรารักษาดีเกิดชาติหน้าฉันใด เราจะเป็นคนที่มีวาจาสิทธิ์ พูดอะไรคนก็นับถือเชื่อถือ ไม่เป็นโรคในช่องปาก ถ้าเธอตั้งใจรักษาศีลข้อนี้เธอก็พูดแต่ในสิ่งที่จำเป็น”

“ศีลข้อที่ 5 สุรา เมระยะ มัชชะ ปะมา ทัฏฐานา เวะระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทียามิ” เราให้เขาพูดตามนะคะ

“ศีลข้อ 5 นี้ถ้าเรารักษได้ก่อนตาย เกิดชาติหน้าฉันใด เธอจะเป็นคนมีสติ ปัญญาดี ไม่หลงๆ ลืมๆ เลอะเทอะ ใส่วุ่นไว้นหัวก็ถามหาลูกหาหลานหาไม่เจอโกรธอีกว่าอยู่ตรงไหน”

อาทิตย์ที่แล้วดิฉันไปเที่ยวสามพันโบกกับน้องๆ ที่รพ. เขาบอกว่าอย่าเอากะเป๋าสตางค์ไว้ในกระเป๋าทิ้งเวลาอนโรงแรมนะ แกก็เอามาไว้ได้หมอน ผลปรากฏว่าพอวันกลับ รดขับมาจนถึง 70 กม.แล้วเพิ่งรู้ว่ากระเป๋าสตางค์อยู่ได้หมอน ต้องให้เขาพันนั่งเอารถขับตามเอากะเป๋าสตางค์มาให้ นี่แหละหลงๆ ลืมๆ

“ศีลห้าข้อละ 20 ทำให้ได้เต็มร้อย ห้าข้อ ก็จะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้นขอให้เธออยู่กับพุทโธ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นนะ”

พูดถึงพวกเรานะเวลาไปสอนคนไข้ อย่าไปสอนหายใจเข้าพุท.....(ลากยาว) หายใจออก....โธ เพราะคนใกล้ตายมันควบคุมการหายใจไม่ได้ หายใจเหือกแล้วละ ให้เขาหายใจเป็นไปตามธรรมชาติ มันจะติดขัดก็เรื่องของมัน มันจะ

สะดวกก็เรื่องของมัน แต่ให้เราตั้งสติพุทโธไว้ ดิฉันไปเรียนกับหลวงพ่อวิริยงค์ มา บางคนตั้งสติไว้ตรงหน้าผาก บางคนตั้งสติไว้ตรงจมูก บางคนตั้งสติไว้ตรงหัวใจ เราจะตั้งไว้ตรงไหนก็ได้ แล้วให้เราพุทโธอยู่ในใจตลอดเวลา เมื่อพุทโธอยู่ในใจตลอดเวลา ใจมันจะขาดตรงไหนเรื่องของมัน

ดิฉันบอกเพื่อนไปว่า “เธอมีโอกาสดีกว่าฉัน สมมุติว่าฉันพูดกับเธอเสร็จ ฉันออกไปรถชนตาย ฉันตายไปกับอะไรก็ไม่ว่า” “แต่เธอได้พิจารณา พุทโธ พุทโธ จะตายตอนไหนก็ไม่เป็นไร ตายไปกับพุทโธก็ได้ไปสุคติภูมิ”

“ร่างกายก็เหมือนเสื้อผ้าเก่า มันชำรุดทรุดโทรมก็ทิ้งมัน เสื้อผ้าเราบางที่ยังไม่เก่าเลยเราก็กินทิ้ง แต่อันนี้มันเก่าขาดวินแล้วเธอติ้งมันไป”

เพื่อนก็เลยบอกว่า “เธอมาเยี่ยมเรา เราตัวเหิมน เราเกรงใจเธอ”

ดิฉันก็เลยบอกว่า “เธอไม่ต้องเกรงใจฉัน เพราะว่าร่างกายของเราทุกคนไม่ต้องพระบอก เราก็กินว่ามีความเน่าอยู่เป็นนิจ ตื่นเช้ามากล้าไหม ถ้าไม่แปรงฟันไม่ล้างอะไรเลยแล้วมานั่งตรงนี้ เรากับเธอไม่ได้ต่างอะไรกัน เพียงแต่เธอโรคภัยมาเบียดเบียนเพิ่มขึ้นเท่านั้นเอง”

“แต่ถ้าเธอรักชาติเธอดี เธอเคยเห็นไหมกระดูกพระอรหันต์ยังเป็นพระธาตุเลย กระดูกกลายเป็นเพชรใสๆ ท่านใช้ใจฟอกร่างกาย หรือบางท่านตายแล้วไม่ผุไม่เน่านั้นคือจิตใจที่ดี น้ำในร่างกายดี เลยเป็นแบบนี้ ฉะนั้นเวลาที่เหลืออยู่ให้เธอเป็นแบบนี้ เธอเป็นสุขยอมอดมนุษย์ที่ได้เตรียมตัวยาวนาน”

ดิฉันไปบอกเขาทุกครั้งทีไปก็ให้เขาท่องศีลตามเราทุกวัน 4 วัน

สิ่งที่เกิดขึ้นในตัวเขาก็คือตัวเขาไม่มีกลิ่นเหม็นที่มันเน่าๆ สุดท้ายเขาขอกลับไปเสียชีวิตที่บ้านเนื้อตัวอ่อนนุ่ม

ขอเป็นนางเอก

ขอเป็นนางเอก

มีเคสหนึ่งน่ารักมากเลย คนไข้เป็นมะเร็งลำไส้ระยะสุดท้าย พอหมอบอกว่าเป็นระยะสุดท้าย เขาก็รับได้นะ อยู่บ้าน แต่วันก่อนที่ใกล้จะตายนะ เขาเหนื่อย เขาก็ให้ลูกมาปรึกษาดิฉัน คือเรารู้จักกันโดยที่ดิฉันไปตัดผมร้านลูกสาวเขา

“พี่เคื้อๆ พี่อยู่โรงพยาบาลนะ หนูขอความช่วยเหลือหน่อยได้ไหม แม่หนูเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ซึ่งแกไม่ไปโรงพยาบาลแล้ว แต่แกเหนื่อย หนูอยากให้น้ำมาให้พี่มาให้น้ำเกลือ”

ดิฉันก็เลยบอกว่า “น้ำเกลือมันช่วยไม่ได้หรอกนะ”

“แต่แม่บอกว่า ถ้าได้น้ำเกลือแล้วมันจะดีขึ้น”

“อะ... ถ้ามันไม่เป็นไร พี่ไปซื้อแล้วเดี๋ยวพี่ไปใส่ให้” พอใส่ไปขวดหนึ่งแกก็แลดูสดชื่นขึ้น แต่พอน้ำเกลือหมด เราก็กลับไปดูแกนะ

แกบอกว่า “คุณหมอบอกแล้ว ฉันรู้แล้วแหละว่าไม่มีอะไรช่วยได้ น้ำเกลือก็ไม่ได้ช่วย ฉันขอแค่นี้แหละ ขอคุณนะที่เมตตามาให้ฉันน้ำเกลือ”

“หนูก็ขอบคุณป้าเหมือนกันที่ให้หนูได้เรียนรู้ เพราะไม่มีใครบอก ในหนังสือมันไม่ได้บอก อยู่โรงพยาบาลคนไข้นักก็ไม่มีใครบอก แต่ป้าเป็นคนบอกหนูว่า คนใกล้ตายไม่ต้องการ” เสร็จแล้วเราก็ลาแกกลับนะคะ

คืนนั้นประมาณตี 4 คุณป้าแกลุกสามี่ขอให้พาไปเข้าห้องน้ำ แกอยากอาบน้ำ

เปลี่ยนเสื้อผ้า

สามีก็เลยบอกว่า “เหนื่อยแล้วไม่ต้องไป” แกจะไป สามีแกก็เลยกึ่งอึดกึ่งยีนพาแกไปห้องน้ำ พอไปห้องน้ำเสร็จเปลี่ยนเสื้อผ้าเปลี่ยนอะไรเสร็จเอามานอน

แกบอกสามีแกว่า “พ่อ... พ่อ อึดแม่ให้เหมือนพระเอกอึดนางเอกหน่อยดิ เออ...อยากเป็นนางเอกอะวันนี้” แต่พูดเสียงเหนื่อยๆนะคะ สามีก็เลยอึดแล้วถามแบบไหนแบบนี้ได้หรือยัง หรือแบบนี้ใช่ไหม เขาก็อึดกันไปอึดกันมา ก็โอเคแค่นี้แหละพอแล้ว เขาก็ให้วาง

พอวางเสร็จเขาก็บอก “พ่อขอขันหน่อย”

“ขัน” สามีก็ง “เอามาทำอะไร”

“ฉันจะวางขัน” คือ ขันของแกหมายถึง ขันธ ขันธห้าที่พระเทศนั้นนั่นแหละนะ แต่เขาเข้าใจว่ามันเป็นขันน้ำ

สามีก็เอาขันมาวางให้ แกก็เอามือแกวางบนขัน แล้วแกก็ค่อยๆหายใจช้าๆ แล้วก็ตายจากไป ซึ่งนี่เป็นการวางขันของแก

เป็นความต้องการของคนไข้ในวาระสุดท้ายที่น่ารักมาก แม้สิ่งที่แกเข้าใจจะไม่ถูกต้องแต่ใจของแกเป็นกุศลอิงกับธรรมะตามที่แกศรัทธา

หมอนจะถึงเส้นชัย

เนมือนจะถึงเส้นชัย

คนไข้รายนี้เป็นมะเร็งเต้านมที่ลามเข้าไปในปอดนะคะ

แพทย์เจ้าของไข้เขามาทักถามดิฉันว่า “พี่แกี่ผมอยากไห้พี่แกี่ไปเยี่ยมคนไข้คนหนึ่ง แก่น่าสงสารมากเลย วันนี้ผมเจาะปอดแกี่ได้น้ำ 2,000 CC.”

เวลาคนไข้เป็นมะเร็งปอดร่างกายมันจะผลิตน้ำออกมาเยอะมากเลยนะคะ

“ผมว่าแกี่ไม่น่าอยู่เกินสองอาทิตย์นะพี่ แต่แกี่มีชีวิตที่น่าสงสารผมอยากไห้พี่ไปเยี่ยม”

เราก็อไปเยี่ยม เขาที่อยู่ในห้องพิเศษหลังตึกนะคะ คือในโรงพยาบาลห้องสามัญจะอยู่ข้างหน้า แล้วก็ห้องข้างหลังมันจะเป็นห้องพิเศษเราก็อเลยเดินเข้าไปดู ไปเรียกเขาไปแนะนำตัวเอง เขาไม่ลืมตาเลย เขาอนอเฉย ดิฉันก็ เอ๊ะทำไมเรามาเยี่ยมเขา เขาไม่ลืมตาไม่คุยกับเราเลยเนอะ เราก็อวางใจคิดว่า เขาอาจจะม่โลกส่วนตัวกะมัง

เราก็อเลยถามว่า “นับถือศาสนาพุทธหรือเปล่าคะ ถ้านับถือศาสนาพุทธขออนุญาตสวดมนต์ให้ฟังได้ไหมคะ” เขาก็อพยักหน้า แต่ยังไม่ลืมตา

“ขออนุญาตถ่ายทอดพลังได้ไหมคะ” ไม่รู้มีพลังถ่ายทอดหรือเปล่า แต่ก็ถามเขาไป

เขาก็อพยักหน้าดิฉันก็เลยบอก “ขอโทษนะคะ ถ่ายทอดพลังจักระนะคะ” แล้วก็เอามือลูบที่หน้าผากเบาๆ

“สัมผัสอยู่ตรงนี้รู้สึกไหมคะมือที่ลูบอยู่ เอาความรู้สึกมาอยู่ตรงนี้นะคะ แล้ว
เดี๋ยวจะสวดมนต์ให้ฟังนะคะ” ดิฉันก็สวดอะระหังสัมมา สัมพุทโธ ภาคะวา....

พอสวดจบก็อธิษฐาน “ขอให้ถูกหมอ ถูกโรค ถูกยานะคะ วันหลังมาเยี่ยม
ใหม่นะคะ”

พอวันรุ่งขึ้นก็ไปเยี่ยมเขาใหม่ ก่อนที่จะไปเยี่ยมเขาก็ผ่านเคาน์เตอร์พยาบาล
พยาบาลถาม “พี่แก้อายาอะไรให้คนไข้กินอะ”

เราก็ตกใจ “อ้อ...พี่ไม่ได้ให้ยาอะไรนะตัวเอง พี่สวดมนต์ให้เขาเฉยๆ ทำไม
มีอะไรเหวอ” เรายืนคิดว่าคนไข้แย่ง

“ตอนตี4 พ่อเขามาขอสายออกซิเจน”

“ขอทำไมเหวอ”

“ขอสายออกซิเจนต่อให้ยาวๆ คนไข้จะได้เดินเข้าห้องน้ำได้ พี่ไปดูชะอบน้ำ
สระผม นั่งรออยู่เก้าอี้หน้าประตูนั้นแหละ เขามานั่งเมื่อไหร่ก็บอกว่าวันนี้
หมอจะมาใหม่”

ดิฉันก็เดินเข้าไปทักทายเขา เขาก็บอกว่า “โห...เมื่อวานตอนที่หมอลูบฉัน
นะ เหมือนพลังหมอมันผ่านเข้ามาเลย” เราไปบอกเขานะคะว่าถ่ายทอด
พลัง เออ...เราถึงรู้ว่า เรายังมีพลังเหมือนหนึ่งจิ้นเลยนะ

เวลาเราตั้งใจใส่ใจเข้าไป เขาก็รับรู้ความรู้สึกของเราได้นะคะ มันทำให้เกิด
ความศรัทธา ไว้เนื้อเชื่อใจกันคะ

หลังจากนั้นเราก็ดูแลเขามาเรื่อยๆเป็นเวลา 8 เดือน

ชีวิตของเขาก็คือ พ่อแม่แยกกันแล้วเขาก็มาทำมาหากินอยู่ในกทม. เขาก็มีพี่น้อง 2 คน แม่เป็นพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาลศิริสัญญา แม่เขาตายด้วยมะเร็ง พี่สาวเขาไปตรวจมะเร็งตลอดแต่ว่าไม่เป็น

แต่ตัวเขาเนี่ยตอนที่เขามาตามหาพ่อที่บุรีรัมย์ เขาได้ข่าวว่าพ่อเป็นคนบุรีรัมย์ เขามาตามหาพ่อเขาที่บุรีรัมย์ เขาอาบน้ำแล้วคลำเจอก้อนเนื้อเข้าใจว่าเป็นซีสต์ เขาก็เลยไปหาหมอที่คลินิก แต่เป็นคลินิกเสริมความงาม หมอเขาก็ผ่าให้ แล้วเขาไม่ได้ส่งตรวจ

แต่หมอบอกเขาว่า “เป็นก้อนที่ไม่สวยงามนะ หมอกลัวจะเป็นอย่างอื่น ฉะนั้นถ้ากลับไปกรุงเทพให้ไปหาหมออีกทีหนึ่ง”

พอเขากลับมากรุงเทพได้สักพักเขาก็ไปหาหมอ หมอตรวจวินิจฉัยแล้วบอกว่าไม่เป็นอะไร พอไม่เป็นเขาก็เลยใช้ชีวิตล้มลุกของเขา

สุดท้ายปีหนึ่งผ่านไปเขาเจ็บนมที่เดิม เขาไปตรวจที่โรงพยาบาลอื่น อีกโรงพยาบาลหนึ่ง หมอบอกว่าเขาเป็นมะเร็งระยะแพร่กระจาย

เขาโกรธโรงพยาบาลแรกมาก เขาโกรธๆ โกรธอยากจะฟ้องอยากจะอะไร ประมาณนั้น ความโกรธเกาะกินใจเขาไปหมดนะคะ

สุดท้ายเขาไปรักษาที่รพ.จุฬา รพ.จุฬาก็บอกเขาว่า เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้ไม่นาน แต่ถ้าได้คีโมก็จะดีขึ้น เขาก็เลยขอไปให้คีโมที่รพ.บุรีรัมย์ สามี่เขาเป็นทหาร เขาก็รักษาฟรีได้ทั่วประเทศนะคะ

เขาไปบุรีรัมย์เพื่อตามหาพ่อ เพราะเขามีความเชื่อว่า ถ้าตายไปแล้วยมทูตถามว่า พ่อหน้าตาเป็นไง เขาตอบไม่ได้เขาจะตกนรก อันนี้คือความคิดของ

เขา เขาชื่อแบบนี้

ผลปรากฏว่าต่อมา พ่อลูกได้เจอกันจริงๆ ที่นี้เนื่องจากว่าพ่อลูกไม่ได้เจอกันนาน พอมาเจอกันลูกก็เอาใจพ่อให้โน่นให้นี่ให้ทุกอย่าง พ่อก็เอาใจลูก พ่อลูกทำหน้าวิ้งวิ้งไปตามพยาบาล ฉีดยาแก้ปวดให้ลูกฉันทนน้อย

ถ้าพยาบาลเข้าเขาก็จะเดินมาเคาะเคาะเคาะเตอร์ ป๊อๆ ฉีดยาให้ลูกฉันทนน้อยครับ นักเข้าก็ถามพยาบาล “รู้ไหมว่าผมเป็นใคร”

เขาเป็นนักข่าว พอเขาพูดว่ารู้ไหมว่าผมเป็นใคร เขาก็ยกกล้องขึ้นถ่ายตรงนั้นตรงนี้ ที่ตึกเขาจะมีแผนภูมิสายบังคับบัญชาณะคะ จะมีรูปมีอะไรเขาก็จะไปถ่ายโน่นถ่ายนี่

พยาบาล พอเวลาผู้รับบริการมาถ่ายรูปโน่นนี้ เราจะไม่ป्लीมนะคะ เราจะไม่มีความสุข แต่คนนี้จะชอบถ่ายทุกอย่างที่มีป้ายบอกว่า No Photo เขาก็จะถ่าย มันเป็นเรื่องที่สร้างแรงกดดันมาก

แต่หลังจากเราไปคุยกับคนไข้ เราแนะนำให้เขาเตรียมตัวเรื่องการให้ทาน การอภัยทาน การอภัยให้ตัวเอง อภัยให้คนรอบข้าง อภัยให้อะไรทั้งหลาย รวมถึงการรักษาศีล การภาวนา เขาก็เลยเริ่มคลายจากความโกรธ โกรธพยาบาล โกรธหมอที่วินิจฉัยโรคเขาผิด

จนสุดท้ายเขาก็ได้เตรียมตัวตัดชุดสำหรับนะคะ เพราะเขานับถือเจ้าแม่อุมา แล้วให้ไปนิมนต์พระวัดใกล้บ้านที่เขา นับถือมา เขาบอกกับพระว่า ถ้าเขาตายให้จัดงานศพให้เขาด้วย 3 วัน ฝากให้หลวงพ่อบุญเสร็จเรียบร้อย แล้วก็ให้ตามคนทำอาหารมาสั่งว่าถ้าเขาตายให้เลี้ยงเพลมือแรกอะไรบ้าง

แล้วเลี้ยงแขกมือเย็นอะไรบ้าง วันที่ 1 วันที่ 2 วันที่ 3 เขาจัดไว้หมดเลยนะคะ รายละเอียดที่เขาอยากทำบุญ ทำอะไร ทำพิธีกรรมก็เตรียมทำเสร็จเรียบร้อยหมดทุกอย่าง

เราก็เลยถาม “สมมุติว่าวันใดวันหนึ่ง ถ้าหายใจไม่ออกนะคะ หัวใจหยุดเต้น จะให้เราทำอะไรให้”

เขาบอก “ไม่ต้องทำอะไรเลย”

แต่สามีเขาไม่ยอมบอกต้องทำทุกวิถีทาง ที่นี้เราจะฟังใครดี

เราก็เลยพาสามีเขาไปดูของจริงเลยว่าอย่างนั้นะที่เมียคุณจะได้รับ ถ้าคุณไม่อยู่เราจะทำอย่างนี้คือใส่ท่อทันที และกระบวนการใส่ท่อมันจะมีเหล็กเข้าไปดัดในนี้เราก็ทำให้เขาเห็นว่าตอนใส่กรรยาเขาต้องลำบากแค่ไหน อธิบายให้เขารู้อย่างละเอียดเลยว่าหลังจากใส่แล้วมันจะมีเสมหะออกมา เราก็จะมีการดูดเสมหะตลอด และการใส่ท่ออันนี้มันไม่ได้ช่วยคนได้ทุกคน ถ้าช่วยคนได้ทุกคน คนใส่เครื่องนี้ไม่มีตาย ถูกไหมคะ แต่ร่างกายของกรรยาคุณเขาโดนเซลล์มะเร็งทำลายไปหมดทุกหนทุกแห่งแล้ว

พอเขาได้รับรู้กระบวนการทั้งหมด สุดท้ายเขาก็เลยยอมตามที่ภรรยาต้องการ ตลอดเวลาที่ดิฉันพูดคุยกับเขา เมื่อพูดถึงเรื่องความตายเราจะไม่พูดว่าตายนะคะ เราจะพูดกันว่าเส้นชัย เส้นชัยของชีวิต

เมื่อวันที่เขาจะตายจริงๆมาถึงคืออีก 8 เดือนต่อมา ดิฉันไปเยี่ยมเขา เขาบอกว่า “คุณเกือบเหมือนมองเห็นเส้นชัยรึอะไร?”

“กลัวไหม”

“ไม่กลัว”

“สุดยอด”

แล้วดิฉันก็บอกเขาว่า “คนเราถ้ากลัวมันจะทรมานนะ ถ้ากลัวหรือปฏิเสธ ไม่ยอมรับ มันจะลำบาก แต่ถ้าไม่กลัวยอมรับกับมันนะคะ นี่ถึงบุญกุศล ที่เราไปเลี้ยงอาหารเด็ก ที่เราได้ไปถวายเพลพระ ที่เราได้ทำคุณงามความดีมาทั้งหมดให้ถึงบุญกุศลตรงนั้น บุญกุศลจะนำพาเราไปสู่ที่ดี ตามพระท่านบอกไว้จะคะ ทางสำเร็จอยู่ที่พุทโธที่เราจะไปเจอจะคะ แม้เราจะทำบุญมามากแล้วก็ตาม แต่ถ้า ณ เวลาสุดท้ายจริงๆขณะที่จิตกับกายจะแยกจากกัน ถ้าเราไปนึกถึงอกุศลเราก็จะไปลำบากจะคะ ไปเป็นอมมนุษย์ไปลำบากจะคะ ตอนนั้นอะไรจะเกิดขึ้นเราไม่ต้องนึกถึงมันแล้ว ตั้งจิตเอาพุทโธอย่างเดียว พุทโธจะเป็นแสงสว่างพาให้พบกับสิ่งดีๆ”

เขาบอกว่า “ลูกชายโทรมาบอกว่าให้ส้มมาอะระหัง” เพราะลูกเขาวงชอยุ่สายส้มมาอะระหัง

เราบอกก็ไม่ใช่ไร ส้มมาอะระหังก็ได้ เอาที่เราเคยชินกับตรงไหนเราก็เอาตรงนั้น และก็ไม่ต้องกลัวเห็นเส้นชัยก็กระโดดเข้าไปหาเลย

หลังจากที่เราจำลากันวันนั้น สามี่เขามาเล่าให้ฟังทีหลังว่า คือนั้นตี 2 ภรรยาเขาตื่นขึ้นมา เขาบอก “พ่อชุดสำหรับอยู่ไหน”

“นี่ไงวางไว้ข้างๆเตียง”

“มันเหมือนถึงจะถึงเส้นชัยแล้วพ่อ” แต่ว่าเสียงเขาก็ไม่ชัดเจนเท่าไรนะ “เหมือนจะถึงเส้นชัยแล้วพ่อ”

“อย่าลืมทำตามหมอบอกล่ะ นอนซะ”

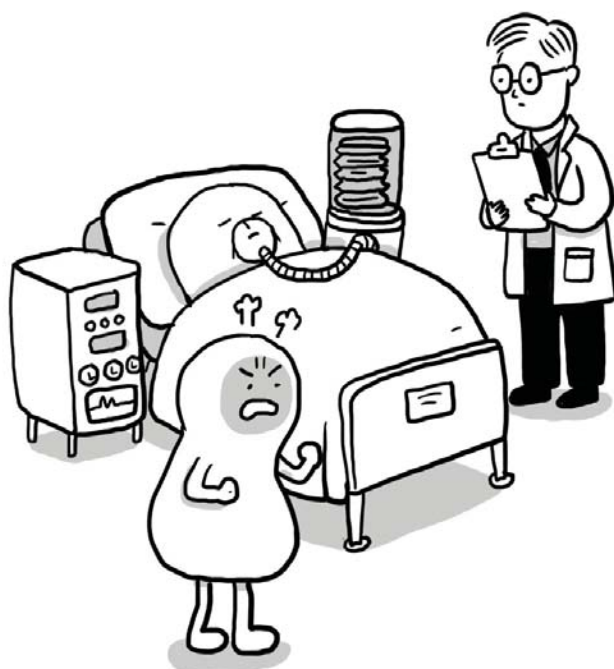
“ตอนนี้เวลาเท่าไร”

“ตี 2... นอนซะ” สามีก็บอกว่า หลังจากนั้นเขาก็เลยลากเก้าอี้มาอยู่ใกล้เตียงภรรยาเขา แล้วเขาก็เอามือวางบนท้องเพื่อที่จะดูการกระเพื่อมของท้องนะคะ เขาก็บอกให้ภรรยาเขาหลับ แล้วเขาก็เผลอหลับไป

พอตี 4 พยาบาลเข้ามา เขาก็ได้รู้ว่าภรรยาเขาถึงเส้นชัยไปแล้ว แต่ว่าเมื่อไหร่ไม่มีใครรู้ แสดงว่าเขาก็ไม่ได้จากไปด้วยความเจ็บปวดอะไรเลย ทั้งๆที่เขาไม่ได้ยามอร์ฟินเลยนะคะ

อยากให้แม่อยู่ถึง 120 ปี

อยากให้แม่อยู่ถึง 120 ปี

เคสนี้คนไข้คือคุณยาย อายุ 99 ปีเศษ ก็คือ 100 ปีนั้นแหละ มาอน รพ. เพราะเป็นนิวมอเนียและติดเชื้อในกระแสเลือด แยกเป็นเศรษฐกิจใหญ่มีทรัพย์สินสมบัติมากมายมหาศาล มีลูก 9 คน แต่ละคนก็ระดับดอกเตอร์ อาจารย์มหาวิทยาลัย นักวิชาการ หนายความ เป็นหมอก็นะคะ

ปัญหามีอยู่ว่า ลูกสาวคนที่เป็นหมอบอกว่าเขาต้องการให้แม่เขาอายุถึง 120 ปี หรืออีกนัยหนึ่งคือแม่ตายไม่ได้ ฉะนั้นตอนที่แม่นอนอยู่ที่ห้อง ICU ก็มีเรื่องกันทุกวันกับแพทย์ที่รักษา สุดท้ายแพทย์เวรคนหนึ่งเขาบอกว่า เขาก็ไม่อยากรักษาแล้ว ถ้าให้เขารักษาตายคนนี้จะเขาจะลาออก เขาจะย้ายโรงพยาบาล เขาจะยอมเสียค่าปรับ ยอมเสียค่าทุนอะไรทั้งหลาย อะไรประมาณนั้นนะคะ เอาเป็นว่าสุดท้ายจริงๆ หัวหน้าแผนกของอายุรกรรม เขาก็บอกว่า เอาใจดีไหมเราให้ตำรวจไปจับญาติกันเลย 555 จะให้ตำรวจไปจับญาติ จะจับเขาทำอะไรคะ

หมอบอกหัวหน้าใกล้เคียงเลยบอกว่าเข้าไปช่วยหน่อย ดิฉันก็ไปกับหมอบคนหนึ่งที่เขาอยู่จริยธรรมนะคะ จริงๆคุณยายคนนี้เคยเจอกันเมื่อ 2 ปีที่แล้ว เมื่อ 2 ปีที่แล้วก็ได้ตั้งโต๊ะเจรจากันไปแล้วหนึ่งครั้งนะคะ ตอนนั้นคุณยายเป็นนิวมอเนียมาเหมือนกัน ก็มีเรื่องกับหมอบที่รักษา ต้องตั้งโต๊ะเจรจากัน แต่สุดท้ายอาการคุณยายดีขึ้นเลยจบไม่มีเรื่องเพราะได้กลับบ้าน

แต่ครั้งนี้เป็นครั้งที่อาการหนัก จังหวะการเต้นของหัวใจก็ไม่ได้ ความดันก็ไม่ได้ อะไรๆก็ไม่ดีเลยนะคะ หมอก็เลยเรียก เกือบเดียวเราไปดูคนไข้ ICU

รายนี้กัน พอไปถึงเห็นลูกสาวก็กำลังโวยวายๆ เราก็เข้าไปกอดเขา แล้วก็ยกมือไหว้และก้กอดเขาก็ก แล้วก็ถามเขาว่าเป็นยังไงบ้าง

เขาก็บอกดิฉันว่า “เนี่ย... พวกเขาต้องการหยุดการรักษาคุณยาย”

ลูกสาวคุณยายคนนี้เขาเคยเป็นหมอยู่เมืองนอกนะคะ ลืมบอกไป

เขาว่า “เนี่ย... 3 เดือนข้างๆกันเนี่ย เขาก็หยุดให้การรักษาแล้วกันหมดแล้ว ให้พากลับไปตายบ้านหมด แล้วอย่ามาพูดนะว่าคุณยายอายุ 99 ปีแก่แล้ว ไตก็ยังดีอยู่นะ เนี่ย... ค่า Creatinine ยังดี แต่ฤทธิ์ยา Fortum มันมีผลทำให้ค่าไตผิดปกติไป” โอ้ย..แกก็โง่ใหญ่เลย

แต่เราก็มีหน้าที่ฟังนะคะ เราไม่มีหน้าที่แก้ตัว เราก็ฟัง ฟัง ฟัง ฟังเสร็จแล้ว ขณะที่เรากำลังฟังแกพูดอยู่ หมอที่ไปด้วยกันเขาก็เดินไปหาห้อง มันมีห้องประชุม ICU อยู่ตรงนั้น แกก็เดินมาหาเรา “ เก๊ๆ มีห้องว่าง เดี่ยวเราเชิญญาติไปคุยกันในห้องหน่อยดีกว่า”

ญาติเขาก็ยืนกันอยู่ 3 คน เขาหันมาว่า “จะให้ไปคุยอะไร ไปคุยเรื่องถอดท่อไม่ถอดท่อ ไปคุยเรื่องปั๊มไม่ปั๊มเหวอ อย่ามาพูดนะเดี๋ยวของขึ้น” 555 หมอคนนั้นแกก็เลยเดินหนีไปเลย แล้วแกก็ไม่ไปเยี่ยมคนไข้รายนี้อีกเลยนะคะ เหลือดิฉันอยู่คนเดียว

พอแกพูดเสร็จเราก็เลยบอกแกว่า “พี่คะตอนนี้ร่างกายเรากำลังเป็นพลั้งลบ ร่างกายของพี่เป็นพลั้งลบ ร่างกายของหนูก็เป็นพลั้งลบ แล้วพลั้งลบกับพลั้งลบของเราพอมาจับตัวคุณยาย มันจะทำให้คุณยายอาการแย่ลงนะคะ เรามาเพิ่มพลังบวกกันก่อนดีไหมคะ เพื่อที่เวลาเราสัมผัสตัวคุณยาย

พลังบวกของเราจะทำให้คุณยายดีขึ้น และก็ตอบสนองต่อการรักษาดีขึ้น"

เราก็ชวนเขาพากันจับตัวคุณยายนะคะ เอล่ะพวกเราจับตัวคุณยายนะ จับให้เต็มๆมือนะ จับตัวคุณยายแล้วขอให้ค่อยๆหลับตาลงนะคะ คือถ้าไม่让他หลับตาลงเขาก็จะมัวแต่ไปจ้องมองจอมอนิเตอร์ตลอด เขาก็จะเครียดอีกนะ คือพูดกับคนที่รู้มันก็อีกแบบหนึ่ง พูดกับคนที่ไม่รู้อะไรเลยมันก็อีกแบบหนึ่งนะคะ พูดกับพวกเรารู้ครึ่งๆกลางๆก็ยากไปอีกแบบหนึ่ง เราก็บอกว่าให้หลับตา แต่แกก็หลับแบบตาข้างหนึ่งปิดตาอีกข้างหนึ่งก็จ้องมอนิเตอร์

เราเห็นเราก็บอก "เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน ให้หนูยื่นผิงนี้ ให้พี่ยื่นผิงข้างหลังดีกว่านะคะ แสงมันจะได้ไม่รบกวน" เราก็ย้ายให้แกมียืนหันหลังให้จอมอนิเตอร์

"หลับตากันเบาๆจับคุณยายไว้นะ ทุกคนจับคุณยายไว้ สูดลมหายใจเข้าลึกๆ หยุดลมหายใจไว้หนึ่ง และผ่อนลมหายใจออกจากปากยาวๆช้าๆ"

ดิฉันจะพาให้ญาติคนไข้ทำแบบนี้ทุกครั้ง ถ้าญาติรุ่นวาย ถ้าญาติเยอะเราจะให้ทำสัก 9 ครั้ง แต่ถ้าไม่เยอะเราจะให้ทำแค่ 3 ครั้งแบบนี้ ก็ต้องสังเกตดูอารมณ์ญาตินะคะ

แต่เคสนี้ทำ 9 ครั้ง เราก็บอกว่า "เลข 9 เป็นเลขดีนะคะ สูดหายใจเข้าลึกๆ ยาวๆช้าๆ"

ครั้งที่ 1... ต่อไปครั้งที่ 2 ตั้งใจสูดนะคะ... หลักสำคัญอยู่ที่ความตั้งใจนะคะ ถ้าเราตั้งใจ ใจเราจะไปตั้งอยู่ที่ลมหายใจถูกไหมคะ... หายเข้าลึกๆ... สูดลมหายใจออกยาวๆช้าๆ 2... 3... 4... 5... 6... 7... 8... 9... จนครบนะคะ 9 ครั้ง

พอได้ทำอย่างนี้เขาก็จะอารมณ์เย็นลงทุกคน เพราะเขาไม่มีโอกาสคิดอะไร

ไซ้ใหม่คะ ไม่คิดเรื่องอื่น นอกจากตั้งใจสุดลมหายใจ

พอทำเสร็จแล้วก็ให้เขาพูดตาม “ บุญใดที่ข้าพเจ้าเคยทำบำเพ็ญมาตั้งแต่ ร้อยชาติพันชาติ หมื่นชาติ แสนชาติ และในปัจจุบันชาตินี้ได้เจริญสติ สมาธิภาวนา ขอบุญนั้นจงส่งให้คุณแม่ (บอกชื่อ นะคะ) มีความสุข ตอบสนองกับการรักษา มีโอกาสหายแบบปาฏิหาริย์ด้วยเทอญพระเจ้าข้า..... สาธุ” ทำอย่างนี้แล้วคนเป็นญาติก็มีกำลังใจ มีสติที่จะตั้งใจฟังคำเหล่านี้

หลังจากนั้นมา พอเขามีเรื่องอะไรกับใคร เขาก็มาหาดิฉันนะคะ

มีอยู่วันหนึ่งเขาโกรธพยาบาล เขาวิ่งมาหาดิฉันแต่เช้า “น้องเกื้อไปจัดการ เอาฉันออกจากโรงพยาบาลที่ เอามันไปไว้ห้องพัศพ” 555

เออ... พยาบาลประจำห้องพัศพมันก็ไม่มีนะคะ ก็เลยถามว่า “เกิดเหตุอะไรขึ้นหรือคะคุณพี่ขา”

“พอดีแม่พี่ แกตัวบวม แล้วหมอให้ Lasix ยาขับปัสสาวะ จริงๆ Lasix เขาให้ 40 ml. นะน้องเกื้อ แต่หมอเขาให้ 80 ml. ไม่ให้ Albumin เข้าไปให้ดูดน้ำในเส้นเลือดก่อน แล้วค่อยๆไปไล่ปัสสาวะคือมันไม่มีปัสสาวะออก ไปได้ปัสสาวะ ไปไล่เลือดแห้งอย่างนี้ Heart rate มันก็พุ่งกระชูด อย่างนี้ก็ตายสิ”

แกก็ว่า พอดีแกไปถามห้อง ICU น้องพยาบาลเขาตอบว่า Albumin มันแพง พอแกได้ยินคำว่าแพงไซ้ใหม่ แกชี้หน้าพยาบาลเลย รู้ไหมฉันเป็นใคร ฉันไม่อยากจะบอกนะว่าฉันเป็นใคร อะไรอย่างนี้ Albumin ฉันซื้อให้ทุกคนที่นอนอยู่ใน ICU เนี่ย ชี้ได้ทั้งวันเลยนะ เขาก็ว่าประมาณนี้

เขาโกรธมากโกรธๆ จะเอาพยาบาลไปอยู่ห้องพัศพให้ได้ โอเค.....

เราอยากทำตามคุณพี่นะคะ เราอยากทำตาม แต่ตอนนี้เราทำไม่ได้ เราก็เล่าถึงสถานการณ์พยาบาลในประเทศให้ฟัง ว่าพยาบาลที่บรรจุมีน้อยนะคะ และเขาเลือกที่จะไปไหนก็ได้ ตอนนี้เราขาดแคลน เราขาดแคลนมาก ฉะนั้นถ้าเราเอาเขาไปไว้ห้องพัสดุตอนนี้ เราจะไม่มีคนที่จะฉีดยาที่จะมาคอยดูแลมอเตอร์เครื่อง จักรเย็บผ้าให้เราปรับพฤติกรรมให้เขาก่อนนะคะ ถ้าเราปรับพฤติกรรมเขาไม่ได้เราค่อยมาว่ากันอีกที ก็เลยต้องต่อรองกันแบบนี้ โดยตำแหน่งพยาบาลพัสดุไม่มีหรอกคะ 555 มีแต่คนงานอยู่ห้องพัสดุคะ

แต่ก็ยังไม่จบนะคะ เขาตามดูการให้ยาของหมออย่างละเอียดดิบ

เขาสงสัยอีกว่า ทำไมหมอถึงให้ยาฆ่าเชื้อชนิดนี้ มันรุนแรงและมันมีผลกับไตและทำไมถึงให้ปริมาณขนาดนี้

“ถ้าพี่สงสัยเดี๋ยวเราไปปรึกษาคุณหมอนะคะ เราจะได้ถามปัญหากับคุณหมอให้เข้าใจ หนูเป็นพยาบาลจบพยาบาลปริญญาตรีกระทอน กระแท่นเหลืองเกิน กว่าหนูจะจบมาได้นะคะ โอ้ย..... เราเรียนศิลปภาษา แล้วมาเรียนพยาบาล บางอย่างหนูก็ไม่รู้เรื่องนะคะ กว่าที่จะจบมาได้ พี่หนูไม่ได้เก่งขนาดนั้น หนูก็เลยตอบคำถามพี่ไม่ได้ เดี่ยวหนูจะไปเป็นเพื่อนพี่ พี่จะได้คอยสอบถามกับหมอนะคะ”

แต่จริงๆ หมอเขาก็ไม่ค่อยอยากเจอญาติรายนี้หรอกนะคะ เจอแล้วประมาณว่าเขารู้ดีกว่าหมอ แกเป็นใครอะไรประมาณนี้แหละคะ แต่เราก็บอกหมอที่รักษาว่า หมอจะเอาแบบไหน รักษาก็ตาย ไม่รักษาก็ตาย หมอจะรักษาตายแบบมีเรื่อง หรือจะรักษาตายแบบไม่มีเรื่อง 555

ถ้าหมออยากให้คนไข้ตายแบบไม่มีเรื่อง หมอเชื่อพินะ ถ้าพี่ขยิบตาให้หมอ
รับตาม อะไรประมาณนี้ เพราะประวัติเขา พี่ว่าเขาที่มีอายุอยู่ถึงประมาณ
104 ปีนะคะ เขาว่าตอนนั้นไปผ่าตัดที่รพ.เอกชน รู้สึกว่าจะเปลี่ยนเขาหรือ
อะไรประมาณนี้นะ เสร็จแล้วเขาก็แย้งหมอทางนั้นบอกว่าไม่ให้ยาฆ่าเชื้อ
บางตัว แต่ทางโน้นดืงดันจะให้ เสร็จแล้วเขาบอก ถ้าให้แล้วมีเลือดออกทาง
ระบบทางเดินอาหารซึ่งมันเป็นผลข้างเคียงของยาตัวนี้ เขาจะเอาเรื่องนะคะ
ทางโรงพยาบาลไม่ฟังเขาก็เลยจ่ายไปหลายล้าน จ่ายแล้วจบเรื่องก็ค่อย
ยังชั่วนะคะ แต่จ่ายแล้วยังมีเรื่องในศาลอีกมันก็ยาวเนอะ ฉะนั้นหมอดต้อง
ฟังพินิดหนึ่งนะ... เราช่วยกันนะคะ

เราช่วยกันถึงสองเดือนนะคะ คุณยายอยู่อีกหนึ่งวันครบสองเดือน เขาถึง
ยอมปล่อยให้แม่เขาเสียชีวิต มีเรื่องกันทุกวัน

วันหนึ่งดิฉันไปเป็นวิทยากรอบรมที่โรงพยาบาลปทุมธานี เขาไลน์มาหา
ดิฉันว่าเขามีเรื่องกับหมอเวอร์ ซึ่งหมอเวอร์คนนี้นี่ไม่น่ารักเลย ในความคิดของตัวเอง
ดิฉันเองก็ว่าหมอไม่น่ารักเลย เขาจะเป็นคนของเขาอย่างนี้ แต่หมอส่วนใหญ่
เขาก็มีตัวตนของเขาใช่ไหมคะ พูดมากไม่ได้เดี๋ยวเขาย้ายโรงพยาบาล 555
เพราะว่ากว่าจะผลิตหมอขึ้นมาได้คนหนึ่งใช่ไหมคะ

แพทย์เรียนจบมา 6 ปีนะคะและเรียนเฉพาะทางอีก 3 ปี และเฉพาะทางลึก
ลงไปอีก 3 ปี มันกว่าจะได้หมอมาคคนหนึ่งเนี่ยลำบาก ฉะนั้นเราต้องเอาใจ
เขานิดหนึ่ง เพื่อคนส่วนใหญ่ นะคะ

เสร็จแล้วผลปรากฏว่า วันนั้นเขาทะเลาะกับหมอคนนี้ เขาก็เลยไลน์ไปหา
ดิฉัน วันนั้นอยู่ปทุมธานี 3 ทุ่ม พอได้เข้าห้องพัก ก็มาเปิดไลน์ เขาไลน์มาว่า

น้องเกื้อ หมอคนนี้(เขาบอกชื่อนะ) เขาตะโกนเสียงดังใส่พี่ พี่อายมาก พี่จุกปากแล้วเขาไม่ยอมหยุด

น้องเกื้อจะให้พี่ทำยังไงดี พี่กำลังตัดสินใจอยู่ระหว่างทำแบบดอกเตอร์ วันชัย พวกเราเคยได้ยีนดอกเตอร์วันชัยไหมคะ เมื่อ 3-4 เดือนที่แล้ว พี่เขายิงเพื่อนดอกเตอร์ด้วยกัน และก็ยิงตัวเองตายตาม นึกออกไหมคะ อืมน้องเกื้อจะให้พี่เลือกยังไงดีระหว่าง จะทำตามดอกเตอร์วันชัยหรือจะทำตามแบบผู้พิพากษาผู้หญิงคนนั้น จำได้ไหมคะผู้พิพากษาหญิงที่ไปหน่วยงานไหนก็ดำเปิง แล้วก็ร่อนเน็ตไปทั่ว ประมาณนั้น เขาไลน์ไปถามดิฉัน 2 ข้อว่าเขาควรจะทำข้อไหนดีกับหมอคนนี้ ตอบว่ายังไงกันดีคะ

เราก็เลยตอบกลับไปว่า “หนูรักพี่นะคะ บอกคุณยายด้วยว่าหนูคิดถึง ยังไงก็ให้คุณยายรอหนูก่อน หนูจะกลับไปพุงนี้แหละคะ หนูจะรีบกลับไปถึงให้เร็วที่สุด หนูจะรีบไปให้ทันยาย” แล้วเราก็คุยกันเรื่องอื่นๆ

สุดท้ายเขาก็บอกว่า พี่จะอะไรกับน้องเกื้อเนี่ย รบกวนเวลาน้องจนถึง 5 ทุ่มจริงๆ ส่วนใหญ่ดิฉันก็ไม่ค่อยได้คุยนะคะ มีแต่อ้อคะ... คะ... อะไรประมาณนี้ ตอบแบบยาวๆมาเราก็ตอบไป คะ... เหมอคะ... อะไรอย่างนี้

สุดท้ายแม่เขาก็ตายนะคะ ตอนตี 4 กว่า ก่อนตายนี้เขาบอกว่า “เออ... น้องเกื้อเห็นสมควรว่ายังไงกับพี่ พี่จะใจดำไหม ถ้าพี่จะอนุญาตให้แม่พี่จากไป”

เราก็บอกว่า “สุดยอดลูกเลยคะ ถ้าน้องเป็นคุณยายการที่ได้มานอน ICU 2 เดือนนี้ กับสภาพที่เป็นแบบนี้ เราอยากจะเดินทางไปรับบุญกุศล หรือเราจะอยู่กับความเจ็บปวด”

“พี่ตัดสินใจดีแล้วคะ ก็เลยไม่แทรกแซงยาทุกชนิดนะคะ ยาที่กระตุ้นความดัน

กระตุ้นหัวใจทั้งหลายเราก็ไม่เอา” แก้ก็ค่อยๆลด เหลือแต่เครื่องช่วยหายใจ ที่ถอดไม่ได้ เพราะว่าถ้าถอดแกก็ต้องเสียชีวิต

สุดท้ายคุณยายแกก็เสียชีวิตตอนตี 4 กว่า ดิฉันก็วิ่งมาตอนตี 4 กว่า ตอนนั้นฝนตกด้วยจากบ้านมาโรงพยาบาล 2 กิโลเมตร มาทำพิธีต่างๆให้เขา ก็เป็นเคลที่จบลงด้วยดี

ตลอดเวลาแม่เขารักษาตัวอยู่ที่ ICU แต่สุดท้ายเขามามอบเงินให้ตึกกระดูก ที่ดิฉันทำงานอยู่จำนวนหนึ่ง คนในโรงพยาบาลบุรีรัมย์ เขาก็ว่าจริงๆแล้วเคลนี้ทุกคนก็เตรียมตัวว่าต้องถูกฟ้องร้องแน่นอนนะคะ แต่ว่าเราก็จบลงได้ด้วยดี

หลังจากนั้นเขากับพี่น้อง 3 คน ก็ไปชวนญาติอีกคนหนึ่งไปเรียนครูสมาธิ เขาไลน์มาให้ดิฉันดูว่าเขาไปเรียนครูสมาธิกันตอนะ

“โอ้ย... มันเป็นเรื่องที่เรารู้สึกแบบว่าสองเดือนที่ผ่านมา ที่เราอยู่กับเขานั้น มันไม่เสียเวลาเลย เราคิดแบบนี้คะ”

แล้วเขาก็ยังมาถามดิฉันว่า “น้องเกื้ออธิษฐานพรพรว่าอะไร”

เราก็เลยบอกเขาว่า “อ้อ... หนูอธิษฐานว่าจะงดข้าวเย็น แต่ยังไม่รู้จะทำได้เท่าไรนะคะ หนูไม่ได้ตั้งใจจะทำเต็มร้อยหรอก แต่หนูจะพยายามคิดให้ได้แบบนั้น และก็คิดว่าจะสวดธรรมจักร”

“เออ... พี่ก็อธิษฐานเหมือนกัน พี่จะรักษาศีลข้อ 4 จะไม่เบียดเบียนใคร”

ดิฉันก็เลยแอบไปถามคนที่เขาไปเรียนด้วยกันกันว่า ตอนเรียนพี่เขาเป็นอย่างไรบ้าง

เขาก็บอกว่า แกไม่ค่อยพูดนะพี่ แกยิ้มอย่างเดียว เราก็ดีใจนะคะ ได้ช่วยคน
คนหนึ่งที่เขาเป็นทุกข์

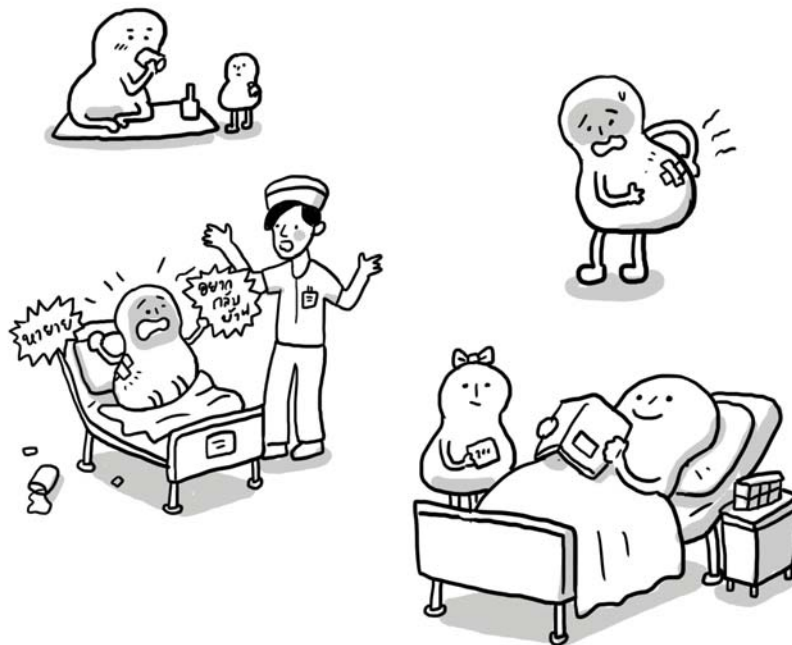
เขาเคยบอกดิฉันนะคะว่า “น้องเกื้อพี่ทุกข์นะ เนี่ย... พี่หมอพูดอะไรมา
พยาบาลพูดอะไรมาพี่ก็ทุกข์”

ก็เลยบอกว่า “พี่... พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ว่า เรานั้นแหละเป็นผู้แบกทุกข์
ไว้ ถ้าเราวางมันก็เบา แต่เราต้องหาวิธีวาง ไม่ใช่บอกก็วางลงสิ นะคะ วิธี
วางมันไม่มีก็แบกอยู่ร่ำไปนั่นแหละ”

สุดท้ายเราก็เห็นว่า จริงๆแล้วเขาเป็นคนที่เห็นอะไรก็อยากช่วย อะไรประมาณ
นี้นะคะ เขาเป็นคนที่อยากช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์นะคะ ดิฉันคิดว่าใจเดิมแท้
เขาเป็นคนที่ดีนะคะ แต่ด้วยความรัก ความห่วงใย ความอะไรทั้งหลาย ที่
ทำให้เขาเป็นทุกข์

ขอแค่จับมือ

ขอแค่จับมือ

เด็กผู้ชายคนหนึ่งอายุ 17 ปี พ่อแม่เขาตายด้วยโรคเอดส์ตั้งแต่เขายังเล็กๆ นะคะ เกิดมาได้ 2-3 ปี พ่อแม่เขาก็ตายหมด

ตัวเขาเองอยู่กับยาย ยายมีอาชีพเก็บขยะ เก็บของเก่าขาย เขามีอาชีพรับจ้างทั่วไป ได้เงินมาก็ให้ยายซื้อข้าวสาร ซื้อกับข้าวกิน แต่ยายเขาติดเหล้า นะคะ ต้องกินเหล้าตลอด

เสร็จแล้วมีอยู่วันหนึ่งเด็กคนนี้ก็ป่วย เขาปวดหลังมาก เข้ามารักษาที่ รพ. บุรีรัมย์ ผลจากเอกซเรย์กระดูก หมอเขาบอกว่าเป็นมะเร็งที่กระดูก

รพ.บุรีรัมย์รักษามะเร็งกระดูกไม่ได้ ก็ส่งตัวคนไข้คนนี้ไปขอนแก่น แต่คนไข้ไม่ยอมไปคือรพ.ให้เดินทางไปเอง คนไข้ที่พ่อไปเองได้เขาจะให้ไปเอง ยกเว้นคนไข้ที่ต้องมีอุปกรณ์ตัวช่วยของโรงพยาบาลติดตัวไปด้วยระหว่างเคลื่อนย้ายเขาถึงจะไปส่ง พ่อให้เขาไปเองเขาก็ไม่ยอมไป ถ้าเขาไปแล้ว ยายอยู่คนเดียวจะเอาอะไรกิน เขาก็กลับไปอยู่บ้านเฉยๆ เราก็ไม่รู้ว่าคุณไข้ไม่ได้ไป

หนึ่งเดือนผ่านไป คนไข้ปวดมากขึ้นกลับมาหาเราใหม่

ยายแกลบบอกว่า “หลานฉันปวดอีกแล้ว ให้ไปขอนแก่นเขาไม่ได้ไปหรอก” แกก็เอาหนังสือส่งตัวที่เราเคยออกให้มาด้วย ชาวบ้านเขาชื่อนะคะ

“ที่หมอให้ไปขอนแก่นไม่ได้ไปหรอกเพราะว่าไม่มีเงินค่ารถ ไม่มีเงินซื้อข้าว กิน ก็เลยไม่ได้ไป”

หมอเจ้าของไข้เขาก็โกรธ “อ้าวให้ไปแล้วทำไมไม่ไป” หมอเลยให้เอารถไปส่งที่โคราช โรงพยาบาลมหาสาร

พอไปโคราชนอนได้ 3 วัน รพ.มหาสารโคราช โทรมารพ.บุรีรัมย์บอกให้มารับตัวเด็กคนนี้ชื่อนี้นามสกุลนี้กลับด้วย เพราะคนไข้ไม่ให้ความร่วมมือในการรักษา

คนไข้นอนร้องอย่างเดียว “หายายๆๆ”

เขาอายุ 17 ปีนะคะ แต่เขาร้อง “หายายๆๆ...” “กลับบ้านๆๆ...” “หายายๆๆ” “กลับบุรีรัมย์ๆๆ” ไม่กินไม่นอนไม่อะไรเลย เขาเลยถูกส่งตัวกลับมาจากตอนแรกเขาตรวจพบเป็นมะเร็งที่ไขสันหลังต่อมามันก็ลามขึ้นสมอง แล้วก็ลงมาลูกลิ้นทะ ลูกลิ้นทะใหญ่ขนาดเท่าลูกมะพร้าวอะคะ

กลับมาอยู่รพ.บุรีรัมย์ก็มาอยู่ตึกกระดูก การรักษาที่แรกให้ยามอร์ฟีนฉีดเข้าเส้นเลือด 3 มิลลิกรัม ทุก 2 ชม. เขาจะได้ยาแบบนี้ตลอด

ทุกวันยายก็เดินมาเฝ้าหลาน กินข้าวกินน้ำกินกับหลาน ข้าวคนไข้ถาดหนึ่ง ยายกับหลานแบ่งกันกิน

ที่พระอาจารย์เริ่มโครงการเปิดโรงงานให้ญาติผู้ป่วยได้มีอาหารกินก็เพราะอย่างนี้แหละนะคะ

พอกินเสร็จเขาหมดเวลาเยี่ยม ยายก็เดินกลับไป ตากแดดตากลมร้อนยังไ้แกก็เดินไปเดินกลับอย่างนี้ทุกวัน บ้านก็ไม่มีบ้านหรือคะ มันเป็นฝาล้อมๆไว้เฉยๆนะคะ

ช่วงเดินกลับแกก็เดินเก็บขยะ เก็บอะไรต่อมิอะไร ก็จะได้ตั้งคว่ไข่อ้าวซื้อเหล้า

เสร็จแล้วผลปรากฏว่ามีอยู่วันหนึ่ง ช่วงที่เด็กคนนี้เริ่มมีอาการหนักมาก ก็มีพยาบาลคนหนึ่งที่หน้าที่รับผิดชอบงานดูแลระยะประคับประคอง(Palliative Care) มาถามยายว่า “ถ้าสมมุติว่าวันใดวันหนึ่งหลานหยุดหายใจ หรือหัวใจหยุดเต้น หายใจไม่ได้ ยายจะให้ทำไง”

ยายบอก “ก็แล้วแต่หมอ รักษาอันไหนได้ก็รักษาไปเถอะหมอ” แก็ก็ตอบชื่อๆ แบบชาวบ้านนะคะ

พยาบาลคนนั้นก็เลยบอกว่า “ยาย ถ้าเป็นวิธีของหมอคือใส่แบบนี้ละ” เขาก็พาแกไปดูเตียงที่เขาใส่เครื่องช่วยหายใจนะคะ

ยายก็บอกว่า “เออ..ก็ไม่ใช่ไรหรอกก็ทำตามเขานั้นแหละ”

แต่พอวันรุ่งขึ้นยายก็วิ่งไปบอกพยาบาลคนนั้นว่า “ฉันไม่เอาแล้วนะที่ใส่แบบนี้ละ”

“ทำไมละยาย”

“ก็เดี๋ยวเวลาเขาดูตเสลดแล้วมันก็ตาเหลือก คนไข้ที่ตาเหลือกสุดท้ายก็ตายสิ”

พยาบาลก็เลยถามยายว่า “หลานเขามีฟีน้องไหม”

ยายก็เล่าประวัติของหลานให้ฟังแล้วก็บอกว่า “น้องมันไปอยู่กับย่า”

ได้ข้อมูลมาอย่างนี้ เขาก็เลยไปตามตามหากัน ใครมีบ้านอยู่หมู่บ้านนี้ ใครที่เคยมีประวัติแบบนี้ๆไหม ช่วยตามให้หน่อย ให้เขามาเยี่ยมกัน เพราะคนไข้เป็นมะเร็งระยะท้ายแล้ว

ผลปรากฏว่าก็เจอนะคะ เด็กสาวคนนั้นก็เด็กสาวอายุประมาณ 15 ปี

ก็มาเยี่ยมพี่ชายด้วยความที่เขาไม่เคยเจอกัน เขาก็เยี่ยมกันแบบยืนอยู่ห่างๆ กันนะคะ ชื่อนมมาให้พี่ชายแพ็คหนึ่ง (ไวตามิ้ลค์ 6 กล่อง)

คนที่ไม่เคยได้ของเยี่ยมเลยนะ น่าสงสารมาก รักมากเลยกอดวางไว้บนหัวเตียง เดียวก็เอามาจูบ เอามาจู เอามาจับดู... ดีใจ

น้องซื้อการ์ตูนเล่มละ 10 บาทมาให้ 1 เล่ม คนเป็นมะเร็งขึ้นสมองตากี้ไปคนละทิศ ตาขวาไปทางขวา ตาซ้ายไปทางซ้าย มองไม่ค่อยเห็นหรอก แต่เขาตั้งใจจะอ่านหนังสือที่น้องให้มา อ่านแบบกลับหัวเปิดอ่านทีละหน้าๆ “ทำท่าอ่าน”

พอน้องกลับไปแล้วก็เข้าไปถามเขาว่า “อ่านการ์ตูนให้น้องดูอะ มองเห็นหรือ”

“ไม่เห็นหรอกคุณหมอแต่ดีใจที่เขาซื้อมาให้”

น้องสาวเขาก็น่ารักนะคะเคยให้สตางค์เขา 200 บาท แบนค์ยี่สิบ สิบใบ บังเอิญวันที่เขามาเยี่ยมกันดิฉันไม่อยู่

หลังจากนั้นผลปรากฏว่าน้องพยาบาลตึกที่เด็กคนนั้นนอนอยู่โทรมาหาดิฉัน น้องคนนี้จะเรียกดิฉันว่าแม่ชี “แม่ชี ช่วยมาเยี่ยมคนไข้หน่อย เนี่ยะ..มันสปอยล์จ้ะเลย มันเรียกร้องทุกอย่าง...รำคาญ”

เขาบอกว่าคนไข้ถูกตามใจ พยาบาลบางคนสปอยล์เขาวางนั้น สปอยล์อย่างไหน

เราก็ลงไปดู ก็เห็นเขาจูบคลานมกล่องเขานะ ถาม “ใครซื้อมาฝาก”

“น้องสาว” เขาตอบ

ดิฉันก็ยืนคุยกับเขา สอนเขาเรื่องการดูแลมหายใจอะไรยังงี้ เสร็จแล้ว
สุดท้ายก็เลยบอกว่า “โอ้ย... ป้ายีนนาน ป้าปวดท้องจี๋ ป้าไปฉี่ก่อนนะ”

“ป้าอย่าไปนานนะ”

“ป้าไปไม่นาน ป้าไปแป๊บเดียว”

“ไหนห้องน้ำอยู่ตรงไหนป้า”

“โน้นนะข้างห้องที่พยาบาลเขานั่งอยู่นั่นไง ป้าจะไปฉี่ในห้องนั้นแหละ”

“ถ้าป้าผ่านห้องนั้น ป้าขอสตางค์ให้ผมด้วยนะ”

“สตางค์อะไร”

“สตางค์ที่น้องผมให้เมื่อวานสองร้อย ฝากไว้กับพยาบาล ผมจะเอาให้ยาย”

“อ้าวฝากไว้กับเขาก็ดีแล้วนี่”

“ไม่ ผมจะให้ยาย” เขาก็ยังยืนยันแบบนั้น

“เออ... ไม่เป็นไร จุ้นเดียวป้าขอให้”

พอเราไปเข้าห้องน้ำเสร็จ เราก็ถามพยาบาลว่า “เห็นน้องเขาบอกว่า เขา
ฝากสตางค์ไว้สองร้อยอะ ขอคืนได้ไหมจะเอาไปให้เขา”

“ไม่ได้นะพี่ ไม่ได้นะๆ ถ้าพี่เอาไปให้เขา เขาก็จะเอาไปให้ยาย ยายก็จะ
เอาไปเป็ก” เข้าใจคำว่าเป็กนะคะ ก็คือจะเอาไปซื้อเหล้ากิน

ดิฉันก็เลยบอกว่า “เขาจะเอาไปทำอะไรข้างเขาเถอะ... ให้เขาไป”

ความจริงสองร้อยบาทเราก็มีอยู่ แต่เราเข้าใจว่าเด็กก็คือเด็กนะคะ ตอนที่

เขาฝากสตางค์อะ เขาฝากแบงค์ยี่สิบกับเราๆจะเอาแบงค์ร้อยคืนให้เขา เขาจะรู้สึกว่ามันจะใช่ของเดิมของเขาไหม สำหรับเด็กมันไม่ใช่ เราก็ไม่กล้าให้ ก็เลยบอกกับน้องพยาบาลว่า “ขอดีๆ หรือจะให้เรามาทวง”

เพราะดิฉันเคยมีคนมาทวงนะคะ สมัยก่อนเคยอยู่ตึกสามัญ เมื่อก่อนเวลา คนไข้ขาดแล้วเขาใส่ External Fixation ให้ เราจะเก็บค่ามัดจำเหล็ก External Fixation ไว้สองพันบาท วันไหนที่เขาถอดเหล็กออก ก็มาเอาค่ามัดจำคืน ดิฉันก็เคยเก็บเงินมัดจำคนไข้ไว้สองพันบาท เสร็จแล้วคืนหนึ่ง อยู่เวรดึกด้วยกันกับเพื่อน ตีสองแล้ว ดิฉันได้ยินเสียงลิ้นชักที่ดิฉันเก็บ สตางค์นายคนนั้นไว้มันเปิด ปัง บัง ปัง บัง

เพื่อนที่อยู่เวรดึกด้วยกันชื่อบุผา “เฮ้ย...ผาแกเปิดลิ้นชักฉันหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันไม่มีกุญแจ”

“อ้าวแล้วเมื่อไหร่ใครเปิดอะ” ก็ไปจับดู กุญแจก็ยังไม่เหมือนเดิม ไม่มีใครเปิด พอเข้ามาหกลมของตึกของวันนี้เขามาทักว่า “คนไข้เสียแล้วมาขอสตางค์คืน” เราก็เลย เออ เขามาทวงแล้ว

ดิฉันก็เลยถามเขาแบบนี้เลยว่า “จะให้เขามาทวงหรือจะให้เขาดีๆ ถ้าเกิดอะไรขึ้น มีปัญหาฟ้องร้องกันเงินหายสองร้อย เดียวมาเอาที่พี่ พี่ยินดีจ่ายให้ พี่ว่าจะเอาเงินพี่ให้อยู่ แต่พี่กลัวว่าเขาจะไม่เอา กลัวจะเอาเงินที่มันจำไว้ นี่แหละ” เขาก็เลยยอมหยิบมาให้ เราก็ได้เอาไปให้คนไข้

คนไข้บอก “หมอครับเอาให้ยายผมเลยครับ” ยายมาพอดี

“หนูเอาให้เองเถอะลูก หนูจะได้ภูมิใจ หนูจำภาพนี้ไว้นะลูก ภาพที่หนูให้

สตาจียาย หนูเป็นเด็กกตัญญูนะลูก เลี้ยงดูยายมา”

“หนูเอายายแล้ว ยายจะใช้อะไรก็เป็นเรื่องของยายนะคะ หนูให้ยาย แล้วก็เป็นบุญเป็นกุศลของหนูแล้ว” เขาก็เอาสตาจียายมือนั้น เขาก็เริ่มอ่อนแรงแล้วละคะ

เราก็พูดกำชับอีกทีว่า “อย่าลืมที่หมอบอกนะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม หายใจชัดหรืออะไรก็ตามอย่าตกใจ เอาสติไว้ตรงหน้าผากหรือตรงหัวใจ หรือตรงไหนก็ได้” แล้วก็บอกให้เขาท่อง พุทโธๆในใจ

หลวงปู่มนับอก “ถ้ามีพุทโธอยู่ในใจจะได้ไปสวรรค์นะลูก หนูจะไม่ลำบาก เหมือนตอนนี้จะได้ไปสวรรค์ จะได้ไม่มีความเจ็บป่วย บ้าไปนะ”

“ครับ”

เสร็จแล้วดิฉันก็เดินจากไป เ็นนั้นพอที่นั่งในตึกซื้อแดงมาเข้าเวรพอดีแดงเป็นพยาบาลที่คนไข้รักมากเพราะเขาใจเวลา ใส่ใจชอบทำโน่นนี่ให้คนไข้ พอ 2 ทุ่มได้เวลา แดงก็เดินไปจะไปฉีดยาแก้ปวดให้กับเขา

เขาบอกว่า “หมอครับ ยาแก้ปวดมอร์ฟีนใช้ไหมครับ ผมไม่ปวด ผมไม่เอาได้ไหมครับ ฉีดแล้วมันไม่มีประโยชน์ ผมขอฉีดเดี๋ยวได้ไหมครับ” ขณะที่พูดเขาก็เอื้อมมือไปจับแขนพยาบาล เขาจับแขนพยาบาลอยู่นานมานานประมาณครึ่งชม.

พยาบาลเวรด้วยกันก็มอง งานเวรบายมันยุ่งนะคะ แต่ยายคนนี้อยู่ไปยื่นให้เขาจับแขนอยู่ครึ่งชม.

พยาบาลคนอื่นเขาก็ไม่พอใจ เขาก็พูดว่า “ไม่มีงานทำหรือไง ไปยื่นให้มัน

จับแขน ยาฉืดก็อีกตั้งเยอะเป็นถาด แผลอย่างอื่นก็ยังไม่ได้ทำ คนไข้มาใหม่ก็มี งานอย่างอื่นก็ยังมีอีกเยอะ แล้วมันไปยื่นให้คนไข้จับแขน”

แต่แดงเขารู้สึกและเข้าใจ ว่านี่คงเป็นความต้องการช่วงสุดท้ายของเขาแล้วล่ะ แต่ตอนนั้นยังไม่รู้หรือว่าเขาจะตาย เขาก็ยื่นให้คนไข้จับ

พอมีเสียงมาเข้าหูอย่างนั้น เด็กมันก็เลยบอกว่า “หมอครับ พอแล้วครับ ชีวิตผมต้องการแค่นี้แหละครับ หมอไปทำงานเถอะครับ ผมเข้าใจดี”

เด็กคนนี้ไม่มีพ่อไม่มีแม่ ในชีวิตนี้เขามียายคนเดียว พอเขามานอน รพ.ไม่มีใครเห็นอกเห็นใจเขาเลย ทุกคนต่างทำด้วยหน้าที่ ไม่ได้ทำด้วยใจ ฉีดยาให้ตามหน้าที่ พลิกตะแคงตัวให้ตามหน้าที่ แต่มีพยาบาลคนหนึ่งที่เป็นคนที่ทำด้วยหัวใจ เขาสัมผัสได้เขาจึงขอ เขากล้าบอกความต้องการสุดท้ายของเขากับพยาบาลคนนี้

พอเด็กปล่อยแขนแล้วเขาก็ไปทำงานอื่นต่อ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะวนกลับมาหาเขาอีก เพื่อเขาจะเปลี่ยนใจยอมฉีดยามอร์ฟิน

หลังจากนั้นผลปรากฏว่าพอได้เวลาเขาก็ลงเวรกันนะคะ เหวดก็มารับเวรต่อ สองคนนี้ก็ลงเวรกลับที่พักไป ไอ้คนที่บ่น ก็อาบน้ำอาบท่าเสร็จก็นอนนอนเสร็จตอนตี 1 กว่าๆ ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง บ้านไม่ได้อยู่ในโรงพยาบาลนะคะ เขาได้ยินเสียงเคาะประตูห้องนอน ได้ยินเสียงเด็กคนนี้เรียกเขา เขาก็เลยเปิดห้องออกมาดู ก็ไม่เห็นใครก็เลยไปนอนต่อ

ตื่นเข้ามาเขาก็มาทำงานตามปกตินะคะ ทำไมเตี้ยนี้เป็นสี่เชียว คำว่าสี่เชียวก็คือเป็นพุงไม่มีผ้าปูที่นอน “อ้าวน้องคนนีไปไหน”

“เด็ดแล้ว”

“ก็โง่ง”

“ดี 1 กว่า” ยายคนนี้ร้องไห้โฮเลย

วันนั้นเขาเลยเลี้ยงไอติมคนไข้ทั้งวอร์ดเพราะว่าน้องเขาชอบกินไอติม เขาตายตอนดี 1 กว่า เขาคงไปบอกว่าผมมาลากระมัง 555 ไม่ลาคนที่จับมือจะไปลาคนที่บ่น เขาไปลาคนนั้น

พยาบาลคนนั้น เขาฟูมฟายแล้วเปลี่ยนพฤติกรรมไปเลยนะคะ กลายเป็นคนใหม่เลย เขาเรียกว่าคนหนึ่งตาย คนหนึ่งเกิด ก็โอเค ก็คุ้มกับการตายของคนๆ หนึ่งที่ทำให้อีกคนหนึ่งเปลี่ยนแปลง เขาไม่ต้องไปเข้าคอร์สธรรมะ ไม่ต้องไปเข้าคอร์ส humanized (คอร์สการดูแลผู้ป่วยด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์) เลยนะคะ ได้เรียนรู้ด้วยตัวเองจากประสบการณ์ตรงเลย เขาเข้าใจเลยว่า สิ่งที่เขาคิดมาตลอดว่าเด็กคนนี้สเปเชียลอย่างนั้นอย่างนี้ เรียกร้องคนนั้นคนนี้ สิ่งเหล่านี้มันหายไปเลย เพราะคนใกล้ตายเขามีความรู้สึกมีความต้องการความอบอุ่นใจจากใครซักคน ก็เลยกลายเป็นว่าตั้งแต่นั้นมาวอร์ดนั้นก็ humanized มากขึ้น ทำงานด้วยหัวใจกันมากขึ้น

ตัวดิฉันเองเคยพาทีมงานไปฝึกที่วัดคำประมง พวกเรารู้จักวัดคำประมงไหมคะ หลวงตาปพนพัชร วัดคำประมงอยู่ที่สกลนคร ที่นั่นเดี๋ยวนีเขายกฐานะเป็นโรงพยาบาลเป็น Hospice (สถานดูแลผู้ป่วยระยะประคับประคอง) แล้วนะคะ คนรักษาเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายก็จะไปอยู่ที่นั่น มะเร็งวิลล่าสปา แอนดริสฮอร์ท อยู่ฟรีนะคะ อยู่สบาย ตายสงบ งบไม่เสีย หลวงตาทำให้ดิฉันก็พาพยาบาลไปฝึกที่นั่นเลย หลังจากฝึกเสร็จนะคะ เราก็ให้เป็ดดูแลคนไข้

ให้ทำกับเขาเสมือนว่าเขาเป็นแม่เรา เขาเป็นพี่เป็นน้องเรา เราจะทำอะไร
ให้เขาสุขสบาย ทำไปเลย วันไหนเขาต๋มยา เราก็ช่วยเขาต๋ม วันไหนเขา
ทำอะไร เราก็ช่วยเขาทำทั้งหมด แม้แต่กวาดพื้น ถูพื้น ซักผ้า เราช่วยเขาทำ
พอหลังจากที่เราไปทำงานเป็นจิตอาสาตรงนั้นกลับมา น้องเขาบอกว่า “พี่คะ
ใจมันเปลี่ยน” มันเปลี่ยนไปเลยจากการที่ทำงานด้วยหน้าที่ มาเป็นทำงาน
ด้วยใจ

พยาบาลคนนี้อายุ ICU “เมื่อก่อนนะพี่นะ เวลาหนูอยู่ หนูทำงานที่ ICU นะ
มันต้องเปลี่ยนแอมเพิร์ส มีอยู่ครั้งหนึ่งหนูอยู่เวรบาย พอหนูใส่แอมเพิร์สเสร็จ
ล้างมือจะกินข้าว เพื่อนที่อยู่เวรด้วยกันมาสะกิดว่า เฮ้ยแก..ซี่แตก แกต้อง
ไปเช็ด..... ก็คิดว่า.... อะไรวะ มารคหอยเนี่ย” คิดแล้วก็พุดออกมาให้เขา
ได้ยินด้วยนะ

พยาบาล ICU พุดแล้วคนไข้ไม่เถียง เพราะเขาใส่ tube (ท่อช่วยหายใจ)
รู้สึกตัวบ้าง ไม่รู้สึกตัวบ้างใช้ไหมคะ “มารคหอยจริงๆ คนจะกินข้าวต้อง
มาเช็ดซีก” แล้วก็เช็ดให้ พอไปล้างมือสักพัก ซีกอีกแล้ว ก็มาเช็ดอีกก็
โมโหอีก กว่าจะได้กินข้าวก็โมโหไปหลายโมโหอยู่

เขาบอกว่าพอเขาได้ไปเป็นจิตอาสามาแล้วตอนนี้ พอกลับมาเขาเช็ดซี่
เช็ดเยียวคนไข้แล้วล้างมือเสร็จ เพื่อนมาบอกว่า “เนี่ยตานี้อีกแล้ว” แกก็
ไปเช็ดใหม่ แกบอกว่า “ตา... ซี่มาเถอะ ซี่ของท่านคืองานของเรา” หนูก็คิด
ว่า คงไม่มีใครหรอกที่ยากซี้ว่าอะไร ถ้าเป็นหนูถ้าหนูเช็ดเองได้หนูก็คงไม่
อยากให้มีใครเห็นตูดเห็นกันหนูหรอก แต่นี้เป็นเพราะตาเช็ดไม่ได้ ตาควบคุม
มันไม่ได้ ตาไม่ต้องเกรงใจหนูนะ ซี่มาเถอะ” ซี่ของท่าน คืองานของเรา

“หนูเซ็ดย่างมีความสุขเลยพี่เก้อ หนูไม่หงุดหงิดอีกแล้ว” เขาบอกรว่าอย่างนั้น
 เขาว่า “หนูก็ตกใจว่าอ้าว ใจเราเปลี่ยนขนาดนี้เชียวหรือ” มันเปลี่ยนจาก
 ช่างโน้ มันเปลี่ยนออกมา
 ฉะนั้นการที่เราได้ฝึกทำให้กับคนอื่น ช่วยเหลือคนอื่นบ่อยๆ ก็ทำให้จิตใจ
 เราสูงขึ้นนะคะ

